ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΒ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1964 | ΤΕΥΧΟΣ 266ον

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟΝ

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω εὐγενῶς παραχωρηθεῖσαν πανηγυρικὴν ὁμιλίαν τοῦ Πρυτάνεως τῆς Α.Σ.Ο.Ε.Ε. κ. Σπυρίδωνος Καλογεροπούλου—Στρατῆ, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς Ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα, γενομένην τὴν 18.30' ὥραν τῆς 21ης Μαΐου ἐν τῷ κινηματογράφῳ «Παλλὰς» τῆς Κερκύρας, ἐνώπιον τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ ἄλλων ἐπισήμων, μετὰ τῆς προσφωνήσεως τοῦ προέδρου τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς ἑορτασμοῦ ἑκατονταετηρίδος Ἑνώσεως Ἑπτανήσου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δ. Ζακυθηνοῦ.

Α'

Μέσ' στὸ γιαλὸ τῆς Κέρκυρας μαύρ' εἶμαι πέτρα κι' ἔρμη
κι' εἶναι δικό σου δόξασμα, δικό σου πλοῦτος εἶναι,
πνεῦμα καλό, ποὺ σ' ἄρεσε φωνὴ νὰ μοῦ χαρίσῃς·
κι' ἂν μὲ πατήσῃς, Βασιλιά, βγάνω βαγὶ καὶ δάφνη.

Τοὺς στίχους τούτους ἔγραψεν ὁ ἐθνικὸς ποιητὴς Διονύσιος Σολωμός, ὅτε ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Ὄθων «ἐδιάβαινε τὰ νερὰ τῆς Κερκύρας». Μὲ τοὺς αὐτοὺς στίχους, οἵτινες συμβολίζουν τὴν διπλῆν παράδοσιν τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας, ἐξ ὀνόματος τοῦ λαοῦ τῶν Ἑπτὰ Νήσων χαιρετίζω, Κωνσταντῖνε, τὴν παρουσίαν Σου εἰς τὴν Κέρκυραν κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν.

Ἑορτάζει ἡ Ἑπτάνησος τὴν πρώτην Ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τῆς Ἑνώσεως μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος. Συνεορτάζει ὁ Ἑλληνισμὸς ὁλόκληρος τὸ πρῶτον τοῦτο χαρμόσυνον γεγονὸς ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἐλευθέρου Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Ἡ Ἕνωσις τῆς Ἑπτανήσου ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα μακρῶν ἀγώνων, θυσιῶν, δακρύων καὶ αἵματος, συνεδέθη δὲ ἀρρήκτως μὲ τὴν ἵδρυσιν τῆς ἐθνικῆς Δυναστείας καὶ μὲ τὴν ἄνοδον εἰς τὸν θρόνον τοῦ ἀειμνήστου προπάππου Σου, ὁ ὁποῖος νεαρός, ὅπως καὶ Σύ, ἐπάτησε διὰ πρώτην φορὰν τὸ ἔδαφος τῶν ἐλευθέρων Νήσων. Ὑπῆρξεν εὐτυχὴς ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, διότι εἶδε πραγματοποιούμενον μέγα μέρος τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ προγράμματος τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡμέρα τῆς ὀνομαστικῆς Σου ἑορτῆς, εὔχομαι ἡ ἀνατέλλουσα βασιλεία Σου νὰ εἶναι μακρὰ καὶ πλήρης ἐπιτεύξεων ἐθνικῶν, ὅπως ὑπῆρξε καὶ ἡ τοῦ προπάππου Σου.

Ἐντολῇ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Ἑορτασμοῦ Ἑκατονταετηρίδος Ἑνώσεως

Ἑπτανήσου ὁ Πρύτανις τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν κ. Σπυρίδων Καλογερόπουλος - Στρατῆς, θὰ εἴπῃ τὸν προσήκοντα πανηγυρικὸν λόγον.

Δ. ΖΑΚΥΘΗΝΟΣ

Β'

1. Ἡ 13η καὶ τελευταία Βουλὴ τοῦ Ἡνωμένου Κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων ἀποδέχεται τὸ ψήφισμα, τὸ ὁποῖον ὑπέβαλεν ὁ Πρόεδρος αὐτῆς Στέφανος Παδοβᾶς.

Ἡ Βουλὴ τῆς Ἑπτανήσου

Ἐκλεγεῖσα κατόπιν προσκλήσεως τῆς Προστάτιδος Δυνάμεως καὶ συνελθοῦσα ὅπως ὁριστικῶς ἀποφανθῇ ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Ἰονίου Λαοῦ, πιστῶς δὲ ἐκδηλοῦσα τὸν διάπυρον πόθον καὶ τὴν ἀνέκαθεν σταθερὰν αὐτοῦ θέλησιν, συμφώνως πρὸς τὰς προηγηθείσας εὐχὰς καὶ διακηρύξεις τῶν ἐλευθέρων Ἰονίων Βουλῶν,

Ψηφίζει

Αἱ νῆσοι Κέρκυρα, Κεφαλληνία, Ζάκυνθος, Λευκάς, Ἰθάκη, Κύθηρα, Παξοὶ καὶ τὰ ἐξαρτήματα αὐτῶν, ἑνοῦνται μετὰ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐσαεὶ ἀποτελῶσιν ἀναπόσπαστον αὐτοῦ μέρος ἐν μιᾷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Πολιτείᾳ ὑπὸ τὸ Συνταγματικὸν σκῆπτρον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α' καὶ τῶν διαδόχων Αὐτοῦ.

Ἐγένετο ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ.

Κερκύρᾳ τῇ 23 Σεπτεμβρίου τοῦ Σωτηρίου ἔτους 1863

Δι' ἀνατάσεως καὶ ἐπευφημιῶν ὁμοθύμως ἐγένετο δεκτὸν τὸ ψήφισμα τοῦτο. Ὁ Πρόεδρος καὶ οἱ Βουλευταὶ ἠσπάσθησαν τὴν δεξιὰν τοῦ Μητροπολίτου Ἀθανασίου.

Τότε ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος Ν. Βιτάλης, κρατῶν τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν, εἰσέρχεται εἰς τὸ Βουλευτήριον ἀναφωνῶν:

«Ἡ μήτηρ Ἑλλὰς εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς ἀποδέχεται τὰς ἑπτὰ αὐτῆς θυγατέρας».

Ἐξάλλος ὁ λαὸς πανηγυρίζει τὴν Μεγάλην Ἡμέραν.

2. Ἡ συνθήκη τοῦ Λονδίνου τῆς 13 Ἰουλίου 1863 μεταξὺ Δανίας καὶ Μ. Δυνάμεων, διαλαμβάνει ὅτι «τὰ σύνορα (τῆς Ἑλλάδος) θέλουσιν ἐπεκταθῆ διὰ τῆς Προσενώσεως τῶν Ἰονίων Νήσων τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἐφόσον ἤθελεν εὑρεθῆ σύμφωνος πρὸς τὰς εὐχὰς τοῦ Ἰονίου Κοινοβουλίου καὶ ἤθελε τύχῃ τῆς συγκαταθέσεως τῶν Αὐλῶν Αὐστρίας, Γαλλίας, Πρωσσίας καὶ Ρωσίας».

Οἱ Μεγάλοι τῆς ἐποχῆς, συγκατατίθενται τέλος νὰ ἀποδώσουν τὰ Ἑπτάνησα εἰς τὴν Μητέρα Πατρίδα.

3. Τὴν 18ην Ὀκτωβρίου 1864 ὁ νέος Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α' ἀποβιβάζεται εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως Μωραϊτίνης ὑποδεχόμενος τὸν Ἄνακτα ἀναφωνεῖ: «Εὐλογημένος ὁ ἀπεσταλμένος ἡμῖν παρὰ Κυρίου, ἐστεμμένος ἤδη καὶ τοὺς ἑπτὰ τοῦ Ἰουνίου Πελάγους ἀδάμαντας».

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α' εἰς τὴν πρώτην προκήρυξιν πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ὑπογραμμίζει: «ἀνερχόμενος εἰς τὸν θρόνον ἐφ' οὗ μὲ ἐκάλεσεν ἡ ψῆφος ὑμῶν, ὑπόσχομαι ὑμῖν νὰ ἀφιερώσω τὴν ζωήν μου σύμπασαν ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας ὑμῶν. Οὐ μόνον θέλω σεβασθῆ καὶ τηρήσει εὐσυνειδήτως τοὺς νόμους ὑμῶν, προπάντων τὸ Σύνταγμα, τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τοῦ Νέου Ἑλληνικοῦ Πολιτεύματος, ἀλλὰ θέλω ἀσκηθῆ ὅπως ἀγαπῶ τοὺς θεσμοὺς ὑμῶν, τὰ ἤθη σας, τὴν γλῶσσαν ὑμῶν, πᾶν ὅ,τι ὑμεῖς λατρεύετε».

Καὶ πράγματι παρέμεινε πιστὸς εἰς τὸν ὅρκον Του, μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ μαρτυρικοῦ Του θανάτου, ὁπότε εἶδε νὰ ἀνατέλλῃ ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ ὑπολοίπου σκλαβωμένου Γένους καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ Μεγάλου ὀνείρου τῆς Φυλῆς.

Τὴν ἑκατονταετηρίδα τῶν τριῶν αὐτῶν ἱστορικῶν πράξεων, αἱ ὁποῖαι ἐθεμελίωσαν τὴν Ἕνωσιν τῆς Ἑπτανήσου, ἑορτάζει σήμερον σύμπας ὁ Ἑλληνισμός.

Θεωροῦμεν ἱερὸν καθῆκον νὰ ἐκφράσωμεν εἰλικρινῆ καὶ εὐγνώμονα αἰσθήματα πρὸς τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον, τὸν ἐκφραστὴν τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος καὶ συνεχείας, ὁ Ὁποῖος ηὐδόκησε νὰ λαμπρύνῃ διὰ τῆς παρουσίας Του, μετὰ τῶν μελῶν τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, τὴν ἑορτὴν ταύτην.

Πρὸς τοὺς κ.κ. Ὑπουργοὺς καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ἑπτανήσιον Ὑπουργόν, ἁρμόδιον διὰ τὸν λαμπρὸν τοῦτον ἑορτασμόν, ἐκφράζομεν τὰς βαθυτάτας εὐχαριστίας μας.

Ἐπίσης θερμαὶ εὐχαριστίαι ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς σεπτοὺς Ἱεράρχας, τὰ παρόντα μέλη τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀντιπροσωπείας καὶ λοιπὰς Ἀρχάς.

Τέλος πρὸς τὸν Δήμαρχον, τὸν Πρόεδρον καὶ τὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Κερκυραίων, καθὼς καὶ πρὸς τὸν Πρόεδρον καὶ τὰ μέλη τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἑκατονταετηρίδος, πλεῖσται ὀφείλονται εὐχαριστίαι ἐκ μέρους τοῦ ὁμιλητοῦ, διὰ τὴν ὑψίστην τιμὴν τῆς ἀναθέσεως εἰς αὐτὸν τοῦ Πανηγυρικοῦ τῆς Ἡμέρας.

Οἱ τρεῖς αὗται ἱστορικαὶ πράξεις τῆς Μεγάλης σήμερον Ἡμέρας, ἀπετέλεσαν τὰ θεμέλια τῆς Ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου:

α) Ἡ ἀδάμαστος θέλησις καὶ τὸ ἀγωνιστικὸν σθένος τοῦ Ἰονίου Λαοῦ,

β) Ἡ συγκατάθεσις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ

γ) Ἡ εἰς τὸν θρόνον ἄνοδος τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α'.

Ἀλλὰ ἡ συγκυρία αὕτη δὲν ἐπετεύχθη ἄνευ δυσχερειῶν, ἀπογοητεύσεων, θυσιῶν καὶ αἵματος.

I

Εἶναι φαινόμενον μοναδικὸν εἰς τὴν ἱστορίαν οἱ ἀγῶνες τῶν Ἑπτανησίων διὰ τὴν Ἕνωσιν.

Λαός, ποὺ οὐδέποτε ὑπετάχθη εἰς τοὺς Τούρκους, ποὺ ἔζησε κάτω ἀπὸ πλούσιον καὶ χριστιανὸν κυρίαρχον, ὁ ὁποῖος ἐγνώρισε ἀπὸ τοὺς δημοκρατικοὺς Γάλλους, τοὺς Ρώσους καὶ τὸν Ναπολέοντα ἱκανοποιητικὴν αὐτοδιοίκησιν καὶ πρόοδον, καὶ ποὺ κατώρθωσε νὰ σχηματίσῃ αὐτόνομον κρατίδιον, ἔστω καὶ ὑπὸ προστασίαν, διασφαλίζων ἀξιόλογα οἰκονομικὰ πλεονεκτήματα, ἀσφάλειαν καὶ ἀξιοπρεπῆ διεθνῆ παράστασιν καὶ ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς ἀνώτερον πνευματικὸν ἐπίπεδον ἀπὸ ὅ,τι τὸ ὑπόλοιπον Ἔθνος, ὁ Λαὸς αὐτὸς ἐσάλπισεν ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς τὴν μυριόστομον ἰαχήν: Ἕνωσις.

Δὲν ἐσταμάτησεν οὔτε ἐνώπιον τῆς δυνάμεως καὶ τῆς αἴγλης τῆς Προστασίας, οὔτε εἰς τὸ σκληρὸν καθεστὼς τῶν Συνεδριῶν τῆς Βιέννης, οὔτε εἰς τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν ἐξαθλίωσιν τῆς μικρᾶς ἐλευθέρας ἑλληνικῆς γῆς, οὔτε εἰς τὰς μηχανορραφίας τῆς ὑψηλῆς διπλωματίας, ἢ τὴν προδοσίαν τῶν ὀλίγων προνομιούχων, τῶν καταχθονίων, οὔτε εἰς τὰς ταλαντεύσεις τῶν ψυχικῶς ἀδυνάτων ἢ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἀπάτριδων, ἀλλ' ἤρχισε τὸν ἀγῶνα του, ὁ Ἑπτανησιακὸς Λαός, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ποὺ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Maitland κατεπάτησε τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ἐλευθερίας τῆς Συνθήκης τῶν Παρισίων.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῇ τοὺς ἐξευτελισμοὺς τῆς βουβῆς Βουλῆς καὶ τὴν στάσιν τῶν «κομεστάδων», τὰς συνεχεῖς ἀναβολάς, διακοπὰς καὶ διαλύσεις αὐτῆς, τὴν σπατάλην τοῦ δημοσίου χρήματος, τὰ ἔξοδα διὰ τὴν ἀνύπαρκτον ἐθνοφρουρὰν καὶ ἄμυναν, τὴν παχυλὴν μισθοδοσίαν τῶν ὀλίγων, τὴν προτίμησιν τῶν ξένων εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα, τὴν ἄδικον καὶ ἄνισον φορολογίαν, τὰ βάρη τοῦ ἀγρότου, τὸν παραμερισμὸν καὶ τὴν περιφρόνησιν τῆς ἐθνικῆς μας γλώσσης, τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀδυνάτων, τὴν ἔλλειψιν ἰσοπολιτείας καὶ τέλος τὴν διαίρεσιν τῆς κοινωνίας εἰς τάξεις.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον βαθύτατα ἐπλήγωσε τὴν ἑλληνικὴν ψυχήν, ἦτο ἡ στάσις τοῦ Ἁρμοστοῦ κατὰ τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα τοῦ 21, στάσις ἀντίθετος πρὸς ἐκείνην

τοῦ Λόρδου Βύρωνος, ποὺ προσέφερε τὴν ζωήν του διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοῦ ναυάρχου Codrington, ὁ ὁποῖος κατήνεγκε τὸ θανάσιμον κτύπημα εἰς τὸν βάρβαρον Δυνάστην εἰς τὸ Ναυαρῖνον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἤνοιξε τὸ μέγα, τὸ ἀγεφύρωτον χάσμα μεταξὺ Λαοῦ καὶ Προστασίας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνέβλυσεν ἡ ἀπόφασις διὰ τὸν ἀγῶνα ποὺ ἐθεμελίωσε τὴν ἀνένδοτον ἐθνικὴν πολιτικήν.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Προστασίας προβάλλονται αἱ ἀξιώσεις: δημοκρατικώτερον ἐκλογικὸν σύστημα, ὑποχρεωτικὴ κατ' ἔτος σύνοδος τῆς Βουλῆς, ψήφισις τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἐλευθερία τοῦ Τύπου, ὅλαι δηλαδὴ αἱ ἀτομικαὶ ἐλευθερίαι, αἱ ὁποῖαι ἐλάμπρυναν τὸν 19ον αἰῶνα, μὲ κορωνίδα τὴν ἀναγνώρισιν τῆς Ἀρχῆς τῶν Ἐθνοτήτων καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν Λαῶν. Εἰς τὰ δίκαια αἰτήματα τοῦ Λαοῦ, αἱ Ἀρχαὶ καὶ οἱ καταχθόνιοι ἀντιδροῦν μὲ κωλυσιεργίας, τὸ ψεῦδος καὶ τὴν βίαν. Ὁ Λαὸς ἐξεγείρεται καὶ τίθεται ἀντιμέτωπος τῆς Προστασίας, ἐχθρὸς τῶν καταχθονίων.

Εἰς τὴν Λευκάδα, τὴν Ζάκυνθον, τὰ Κύθηρα, τὴν Κεφαλληνίαν καὶ εἰς τὰς ἄλλας νήσους, οἱ ἀγρόται μὲ ἑλληνικὰς σημαίας εἰς τὰς χεῖρας κτυποῦν τὰ ὄργανα τῆς κρατικῆς ἀσφαλείας, πυρπολοῦν τὰ κτίρια καὶ προσπαθοῦν νὰ καταλύσουν τὴν ἐξουσίαν. Ἡ λαϊκὴ ἐξέγερσις πνίγεται, ἀλλ' ἡ ψυχὴ δὲν ὑποδουλώνεται.

Αἱ μεγάλαι ἐπαναστάσεις τοῦ 1848, προκαλοῦν τὸν σπινθῆρα ἐκρήξεως καὶ δίδουν νέαν ζωογόνον πνοὴν εἰς τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνας, μὲ τὸ τριπλοῦν αἴτημα: ἐθνικόν, πολιτικὸν καὶ κοινωνικόν.

Ἡ ἐξέγερσις τῷ 1849 εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, μὲ τὰς τρομερὰς θυσίας, σημειοῖ τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀντιθέσεως Λαοῦ καὶ Προστασίας καὶ προβάλλει ἐπὶ πλέον ἀνάγλυφον τὴν ἔχθραν μεταξὺ τῶν ὀλίγων καὶ τῶν πολλῶν. Οἱ Ριζοσπάσται βουλευταί, οἱ φιλελεύθεροι δημοσιογράφοι, οἱ πνευματικοὶ ἡγέται συναντῶνται εἰς τὰ ξερονήσια.

«Ὅπου ξένος βασιλεύει—ἔλεγεν ἀγωνιστὴς τῆς ἐποχῆς—τὰ πάντα εἶναι ψέμμα καὶ σκιά, ὁ νόμος εἶναι ἐνέδρα, ἡ δικαιοσύνη σκευωρία, ἡ ἀρετὴ ἔγκλημα, ἡ ἐλευθερία κακούργημα, ἡ πατρίδα ἄδειο ὄνειρο καὶ ἡ οἰκογένεια πηγὴ ἀνεξάντλητη ἀπὸ πίκρες καὶ ὀδύνες.»

Τὸν πόνον τοῦ λαοῦ ἔψαλλε καὶ πάλιν ὁ ἐθνικός μας ποιητής:

Ἐφωνάξανε ὡς τ' ἀστέρια
τοῦ Ἰονίου τὰ νησιὰ
κι' ἐσηκώσανε τὰ χέρια
γιὰ νὰ δείξουνε χαρὰ
μ' ὅλον ποῦναι ἁλυσσωμένο
τὸ καθένα τεχνικὰ
καὶ εἰς τὸ μέτωπον γραμμένο
ἔχει «ψεύτρα ἐλευθεριά».

Ἡ ἀπάνθρωπος καταστολὴ τοῦ λαϊκοῦ κινήματος εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, δημιουργεῖ ζητήματα εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Λονδίνου, τόσον εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, ὅσον καὶ εἰς τὸν δημοσιογραφικὸν φιλελεύθερον κόσμον τῆς Εὐρώπης.

Ἡ «Προστασία», ἐνώπιον τῆς ἀγωνιστικῆς τοπικῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς πιέσεως τῆς κοινῆς γνώμης, ὑποχωρεῖ καὶ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1849 ἀποδέχεται ὡρισμένας μεταρρυθμίσεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐκλογὴν τῆς πρώτης—ἐλευθέρας Βουλῆς τῶν Ἰονίων—ἐνάτης κατὰ σειρὰν—ἀπηχούσης τὴν θέλησιν τοῦ σκλαβωμένου λαοῦ.

Εἰς τὴν πρώτην συνεδρίαν καταγγέλλεται μὲ παρρησίαν ἡ πολιτικὴ τῆς Προστασίας καὶ γίνεται δεκτὸν ὅτι «ἡ ἑλληνικὴ φυλή, ἂν καὶ πολιτικῶς χωρισμένη, ἔχει κοινὰ τὴν καταγωγήν, τὴν γλῶσσαν, τὴν θρησκείαν, τὰς ἀναμνήσεις καὶ τὰς ἐλπίδας».

Εἶναι ἡ θεμελίωσις τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως.

Εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν αὐτὴν τῆς ἐθνικῆς ἐξάρσεως, οἱ Ριζοσπάσται ψηφίζουν

τὴν 25ην Μαρτίου, ὡς ἡμέραν ἐθνικῆς ἑορτῆς καὶ καταθέτουν ψήφισμα μὲ μοναδικὸν αἴτημα: τὴν Ἕνωσιν.

«Ἡ πρώτη ἐλευθέρα Βουλὴ τῶν Ἑπτανησίων—λέγει τὸ ψήφισμα—διακηρύσσει ὅτι ἡ ὁμόθυμος, στερεά, ἀμετάτρεπτος θέλησις τοῦ Ἑπτανησιακοῦ Λαοῦ, εἶναι ἡ ἀνάκτησις τῆς ἐλευθερίας του καὶ ἡ ἕνωσις μετὰ τοῦ λοιποῦ Ἔθνους.»

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἁρμοστοῦ διαλύει τὴν σύνοδον.

Ἡ θέλησις τοῦ Λαοῦ, ἔχει ἐπισήμως πλέον ἐκδηλωθῆ. Δὲν ὑπάρχουν περιθώρια δι' ὑποχώρησιν, συνδιαλλαγὴν ἢ συμβιβασμόν.

Ἡ πρώτη ἐλευθέρα Βουλὴ εἶχεν εἴπη, ὡς πρώτην καὶ τελευταίαν, τὴν μόνην λέξιν : Ἕνωσις.

Ἔκτοτε ὁ ἀγὼν γίνεται ὁλοκληρωτικός. Πρὸς τὸ ἐθνικὸν ὄνειρον συμπλέκεται καὶ ἡ πραγματικότης τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας τοῦ λαοῦ καὶ ἰδίως τοῦ ἀγρότου. Καὶ ὅταν πλέον ἡ κατάστασις ὡρίμασε καὶ τὸ ὄνειρον ἐπλησίαζε νὰ γίνῃ πραγματικότης, τὸ διπλοῦν αἴτημα, ἐθνικὸν καὶ κοινωνικόν, προβάλλεται εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις. «Ἕνωσις χωρὶς ὅρους», «Ἕνωσις χωρὶς ψωμί», εἶναι τὸ γενικὸν σύνθημα. «Ζήτω ἡ Ἕνωσις - Δικαιοσύνη – Ἀγροτικὴ ἀπελευθέρωσις», φωνάζει ὁ Λαὸς εἰς τὸν πρῶτον Ἕλληνα ἀντιπρόσωπον.

Ἡ καθολικὴ ψηφοφορία, ἡ ὁποία εἶχε καθιερωθῆ εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, ἀποτελεῖ τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ χειμαζομένου λαοῦ, τοῦ ἀγρότου, τοῦ μικροαστοῦ, τοῦ πνευματικοῦ ἐργάτου.

Οἱ ἀγῶνες τῶν Ἑπτανησίων εἶχον πλέον κατακτήσει τὴν κοινὴν γνώμην τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ «Προστασία» εἶχε πλέον ὑπερκερασθῆ. Ὅλαι αἱ κατὰ καιροὺς προσφοραὶ συνδιαλλαγῆς καὶ συμβιβασμοῦ ἀπέβησαν μάταιαι, ὡς καὶ τὸ ταξίδιον τοῦ μεγάλου φιλέλληνος Γλάδστωνος. Ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς του μία φωνὴ ἠκούετο : Ἕνωσις.

Διὰ τὸ δικαίωμα εἰς τὴν αὐτοδιάθεσιν τῶν λαῶν, αἱ δημοκρατικαὶ ἀρχαὶ εἶχον πλέον κερδίσει τὴν πλειοψηφίαν τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τοῦ κυβερνῶντος τὴν Ἀγγλίαν κόμματος. Αἱ ἀντικειμενικαὶ συνθῆκαι εἶχον πλέον δημιουργηθῆ διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ καθεστῶτος, τὸ ὁποῖον ἐπέβαλεν ἐπὶ τῶν νήσων τὸ Συνέδριον τῆς Βιέννης. Ὁ δρόμος πλέον εἶχεν ἀνοιχθῆ, διὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς Ἑπτανήσου εἰς τὸν ἐθνικὸν κρατικὸν κορμόν.

II

Ἡ τύχη τῆς Ἑπτανήσου ἐκρίθη εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Βιέννης τῷ 1815, τὸ ὁποῖον ἀνεσυγκρότησε τὸν χάρτην τῆς Εὐρώπης, μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Ναπολέοντος, καὶ καθώρισε τὸ πολιτικὸν σύστημα διακυβερνήσεως τῶν λαῶν, συμφώνως μὲ τὰς ἀντιλήψεις τῶν Ἀνακτοβουλίων τῆς ἐποχῆς.

Αἱ Ἰόνιοι νῆσοι, ἀφοῦ ἐγνώρισαν διαφόρους κατακτητάς, προσηρτήθησαν, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, εἰς τὴν γαλλικὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ ἀκολούθως ἡ κατοχὴ των περιῆλθεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὡς ἐντολοδόχον τῶν Συμμάχων Δυνάμεων.

Ποικίλαι προτάσεις ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν Βιέννην, ὡς πρὸς τὴν τύχην τῶν Νήσων. Ὑπεβλήθη ἡ γνώμη ὅτι αἱ Ἰόνιοι νῆσοι ἔπρεπε νὰ παραχωρηθοῦν εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν Μαρίαν Λουΐζαν ἢ εἰς τὸ Τάγμα τῶν Ἱπποτῶν τῆς Μάλτας.

Προεβλήθησαν καὶ ἄλλαι λύσεις, ἡ σοβαρωτέρα ὅμως ἦτο ἡ ἐπέκτασις ἐπὶ τῶν Ἰονίων τῆς κυριαρχίας τῶν Ἁψβούργων, ὡς φυσικῶν κληρονόμων τῆς Ἐνετίας, λύσιν τὴν ὁποίαν ὑπεστήριξεν ὁ Ἄγγλος ἀντιπρόσωπος.

Εἰς τὴν λύσιν ταύτην ἀντέδρασε μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις, ὁ ὑπουργὸς τοῦ Τσάρου Ἰωάννης Καποδίστριας, ὁ ὁποῖος, γνωρίζων τὸ ἀπολυταρχικὸν πνεῦμα τῆς Βιέννης, ἐφοβεῖτο ὅτι ἡ αὐστριακὴ κατοχὴ ἐπὶ τῶν νήσων θὰ κατέληγεν εἰς τὴν καταστολὴν παντὸς φιλελευθέρου κινήματος καὶ εἰς τὴν κατάργησιν πάσης αὐτονο-

μίας ἢ αὐτοδιοικήσεως, ἀκόμη δὲ καὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ παιδείας. Ὁ Καποδίστριας ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀνασύστασιν τῆς Ἑπτανησιακῆς Πολιτείας τοῦ 1800. Ὁ Τσάρος, πεισθεὶς ἀπὸ τὸν Καποδίστριαν, ἀπέκρουσε τὰς ἀξιώσεις τοῦ Metternich καὶ προέτεινε τὴν παραχώρησιν τῶν Νήσων εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ἡ Ἀγγλία ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν, ἀλλὰ ἤξίωσε νὰ ἐξομοιώσῃ τὰς νήσους πρὸς ἁπλῆν ἀποικίαν τοῦ Στέμματος. Εἰς τοῦτο καὶ πάλιν ἀντέδρασεν ὁ Καποδίστριας καὶ τὸ Συνέδριον παρέπεμψε τότε τὴν ρύθμισιν τοῦ θέματος εἰς εἰδικὴν διάσκεψιν, ἡ ὁποία, συνελθοῦσα εἰς Παρισίους, κατέληξεν εἰς τὴν συνθήκην τῆς 5ης Νοεμβρίου 1815.

Αἱ Ἰόνιοι νῆσοι ἀπετέλεσαν κατὰ τὴν συνθήκην «ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον κράτος, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῶν Ἰονίων Νήσων».

Ἡ ἀγγλικὴ προστασία ἔμελλε νὰ ἀσκηθῇ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων τῶν Ἰονίων πρὸς τὰ ἄλλα Κράτη, ἐνῷ ἡ ἐσωτερικὴ αὐτονομία θὰ παρέμενε σεβαστή.

Ἡ ἐπὶ τῶν Ἰονίων νήσων Πολιτεία τῆς Ἀγγλίας παρέμενε ξένη πρὸς τὰς δοθείσας εἰς τὸν Καποδίστριαν ὑποσχέσεις καὶ πρὸς τὸ γράμμα τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων.

Οὐσιαστικῶς, ἡ πολιτικὴ τῆς Προστασίας ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τοὺς ἑκάστοτε ἁρμοστάς, τὸ ἐπικρατοῦν διεθνὲς κλῖμα καὶ τὸ κόμμα τὸ ὁποῖον ἐκυβέρνα τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ ἀθέτησις τῶν ὑποχρεώσεων καὶ ἡ κακὴ πολιτικὴ ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀδάμαστος θέλησις τοῦ Ἰονίου Λαοῦ διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν του, ὡδήγησεν εἰς μόνιμον σύγκρουσιν μεταξὺ τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Προστάτιδος Δυνάμεως ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον πεντηκονταετίαν.

Ἡ ἵδρυσις τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τὸ πνεῦμα τῶν μεγάλων ἐπαναστάσεων τοῦ 1848 ἐπέδρασαν ἀποφασιστικῶς ἐπὶ τῶν σχέσεων Λαοῦ καὶ Προστασίας. Παραλλήλως δὲ ἡ ἄνοδος εἰς τὴν ἐξουσίαν εἰς Λονδῖνον τοῦ Φιλελευθέρου Κόμματος καὶ ἡ Ἕνωσις τοῦ Βασιλείου τῆς Ἰταλίας, ἐδημιούργησεν εὐνοϊκὰς συνθήκας διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἐπιβληθέντος εἰς τὴν Βιέννην καθεστῶτος. Ἡ ἀφορμὴ ἐδόθη ὅτε ἡ Ὀκτωβριανὴ Ἐπανάστασις ἔθεσεν ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς τοῦ Θρόνου, μετὰ τὴν ἔκπτωσιν τοῦ Ὄθωνος.

Τὸ Ἀνακτοβούλιον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ἀφοῦ ἀπέκρουσε τὴν προσφορὰν τοῦ ἑλληνικοῦ Στέμματος πρὸς Ἄγγλον βασιλόπαιδα, λόγῳ τῆς διατάξεως τοῦ Πρωτοκόλλου τοῦ Λονδίνου τῆς 3ης Φεβρουαρίου 1830, διὰ τῆς ὁποίας αἱ Προστάτιδες Δυνάμεις ἀνελάμβανον ἀμοιβαίως τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ὑποδείξουν βασιλέα τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν Βασιλικῶν αὐτῶν Οἴκων, κατέβαλεν ἐμμόνους προσπαθείας ὅπως ἐξευρεθῇ ἡγεμών, τηρῶν ἔναντι τῆς Ἀγγλίας εὐμενῆ πολιτικήν.

Ἡ πρώτη νύξις διὰ τὴν Ἕνωσιν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ Λόρδου Palmerstron πρὸς τὸν τότε ἐπιτετραμμένον τῆς Ἑλλάδος Χαρίλαον Τρικούπην, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1862.

Ἕνα μῆνα ἀργότερον ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Λόρδος Ρῶσσελ, ἀνέφερεν εἰς τὸν Τρικούπην τὴν κατ' ἀρχὴν ἀπόφασιν τῆς Κυβερνήσεώς του περὶ παραχωρήσεως τῆς Ἑπτανήσου, πλὴν τῆς Κερκύρας. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν μάλιστα ἀπεστάλη εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ Elliot.

Αἱ δυσχέρειαι ὅμως δὲν ἔλλειψαν. Μεταξὺ τῆς κατ' ἀρχὴν ἀποφάσεως καὶ τῆς πραγματοποιήσεως, ἀνέκυψαν πλεῖστα ὅσα ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἔθεσαν εἰς κίνδυνον τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεως. Ἡ Ἀγγλία ὅμως συμφέρον εἶχε, πάσῃ θυσίᾳ, νὰ κερδίσῃ τὴν συμπάθειαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὴν ὁποίαν ἔχασε κατὰ τὸν πόλεμον τῆς Κριμαίας, καὶ νὰ καταλάβῃ πρωτεύουσαν θέσιν εἰς Ἀθήνας. Διὰ τοῦτο ἐπίστεψεν ὅτι ἡ προσφορὰ τῶν Ἰονίων παρέμενε τὸ μόνον ἀποτελεσματικὸν μέσον.

Ὁ Χαρίλαος Τρικούπης ἐξ ἀρχῆς κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὴν ἀγγλικὴν κυβέρ-

νησιν νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐξαιρέσεως τῆς Κερκύρας, ἀλλ' ἐκαλεῖτο ἐν συνεχείᾳ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς ἐπιφυλάξεις τῶν ἄλλων Δυνάμεων.

Ἡ Ρωσία, εὐμενῶς ἀντεμετώπιζε τὸ θέμα τῆς Ἑνώσεως, ἀλλ' ἔθετεν ὅρους, ὥστε νὰ μειώσῃ κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν ἀγγλικὴν ἐπιρροὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἠξίωσεν ὅπως αἱ Νῆσοι δοθοῦν ὡς δῶρον τῆς Εὐρώπης καὶ οὐχὶ τῆς Ἀγγλίας, ὅτι ἡ συγκατάθεσις τοῦ Ἰονίου Κοινοβουλίου ἔπρεπε νὰ ἐκδηλωθῇ ρητῶς καὶ ὅτι ἡ Ἀγγλία οὐδὲν πλεονέκτημα θὰ ἀπεκόμιζε καὶ οὐδὲν προνόμιον θὰ διετήρει.

Ἡ Γαλλία, ἀγωνισθεῖσα διὰ τὸν θρίαμβον τῆς Ἀρχῆς τῶν Ἐθνοτήτων εἰς τὴν Ἰταλίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκρούσῃ τὴν λύσιν τῆς Ἑνώσεως, ἡ πολιτική της ὅμως μέχρι τινος παρουσίαζε συμπτώματα ταλαντεύσεως.

Ἡ Αὐστρία, κατὰ βάθος, διέκειτο ἐχθρικῶς πρὸς τὴν πρότασιν, διὰ τοῦτο προέβαλεν ἀξιώσεις, μὲ σκοπὸν νὰ καταστήσῃ ταύτην τόσον ἐπαχθῆ, ὥστε ἐν τέλει νὰ ἀποκρουσθῇ ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἡ Πρωσσία, ἠκολούθει πιστῶς τὴν πολιτικὴν τῆς Βιέννης. Σκοπός της ἦτο νὰ φαίνεται εὐχάριστος, τουλάχιστον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Φυσικὸν ἦτο ἡ Τουρκία νὰ ἀντιμετωπίζῃ μὲ δυσφορίαν πᾶσαν ἐπέκτασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου καὶ μάλιστα τὴν παρουσίαν τῆς Ἑλλάδος ἔναντι τῶν ἠπειρωτικῶν της ἀκτῶν.

Αἱ θέσεις αὗται συνέπειαν εἶχον νὰ προκληθῇ σειρὰ θεμάτων, τὰ ὁποῖα παρεκώλυον τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος.

Κατὰ τὴν Ρωσίαν, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἔπρεπε νὰ ἀνακηρυχθῇ ὡς ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία εἰς τὴν Ἑπτάνησον, ἐνῶ ἡ Γαλλία ἐπέμενε νὰ διατηρηθοῦν τὰ προνόμια τῶν Δυτικῶν. Κατὰ τὴν Αὐστρίαν, συμφωνούσης καὶ τῆς Πρωσσίας, τὰ οἰκονομικὰ προνόμια τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ναυτιλίας ὑπὲρ αὐτῆς ἔπρεπε νὰ τύχουν ἰδιαιτέρας προστασίας καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἑπτάνησος ὀρθὸν ἦτο νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὸ καθεστὼς τῆς διαρκοῦς οὐδετερότητος, λύσιν τὴν ὁποίαν ἐπεδίωκε καὶ ἡ Τουρκία. Τέλος, ἡ κατεδάφισις τῶν φρουρίων ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας ὡς ἐπιβεβλημένη ἐνέργεια, ὡς καὶ ἡ χορήγησις παχυλῶν συντάξεων εἰς τοὺς μέχρι τότε ὑπαλλήλους τῆς Προστασίας. Ἡ συνθήκη τοῦ Λονδίνου τῆς 2/14 Νοεμβρίου 1863 ὑπὸ τῶν Πέντε Δυνάμεων υἱοθέτησε τὰς ἀνωτέρω ἐπιδιώξεις.

Ἐναντίον τῆς ἤδη ὑπογραφείσης συνθήκης ἐστράφη μὲ θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἀθηνῶν, ἀποστείλασα εἰς Λονδῖνον, ὡς Πρέσβυν αὐτῆς, τὸν Χαρίλαον Τρικούπην, πληρεξούσιον τότε εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν.

Παρὰ τὸ τετελεσμένον γεγονός, ὁ Τρικούπης ἀναλαμβάνει τὸν ἀγῶνα τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς συνθήκης, ἡ ὁποία ἐπροξένησεν ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν καὶ ἐρεθισμὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ κατεδάφισις τῶν φρουρίων ἐχαρακτηρίζετο ὡς «ἀνωφελής, ἐπιβλαβής, ἄδικος καὶ ἀδύνατος». Στερουμένη μέσων ἀμύνης ἡ Κέρκυρα ἐκινδύνευε νὰ γίνῃ ἀντικείμενον ληστρικῶν ἐπιδρομῶν. Ἀντιθέτως τὰ φρούρια θὰ ἐπέτρεπον τὴν ἀντίκρουσιν πάσης ἐπιθέσεως καὶ τὴν ἀξιοποίησιν τῆς ἐνδεχομένης συμμαχικῆς βοηθείας. Τὰ οἰκονομικὰ προνόμια θὰ παρημπόδιζον τὴν ἀφομοίωσιν τῶν Νήσων μὲ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα, τὰ δὲ θρησκευτικὰ δικαιώματα ἐπροστατεύοντο ἀποτελεσματικῶς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος.

Παρὰ τὴν ἐπίμονον ἀντίδρασιν, ἰδίως τῆς Αὐστρίας, ὑπεγράφη τέλος ἡ ὁριστικὴ συνθήκη τῆς 29 Μαρτίου 1864 ὑπὸ τοῦ Τρικούπη καὶ τῶν τριῶν Προστατίδων Δυνάμεων. Ἡ οὐδετερότης περιωρίζετο εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ τοὺς Παξούς, τὰ οἰκονομικὰ προνόμια διετηροῦντο διὰ 15 ἔτη, τὰ δὲ προνόμια τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἔτυχον τῆς δεούσης προστασίας. Ὁ Ζαΐμης ὡς ἔκτακτος ἀπεσταλμένος παρελάμβανε τὴν 21ην Μαΐου 1864 τὰς Ἰονίους νήσους καὶ τὴν 29ην ἀπεβιβάζετο εἰς αὐτὰς ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α'.

III

Ἡ ἰδέα τῆς Ἑνώσεως εἶχεν πλέον ὡριμάσει. Τὸ ἀγωνιστικὸν μένος τοῦ Ἰονίου Λαοῦ εἶχε κατακτήσει τὴν δημοσίαν γνώμην εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἰδίως εἰς τὴν φιλελευθέραν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην Ἀγγλίαν, ἡ Κυβέρνησις τῆς ὁποίας εἶχε πεισθῆ ὅτι ἡ διατήρησις τοῦ καθεστῶτος τῆς Προστασίας, μόνον ζημίαν ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ εἰς τὴν πολιτικήν της.

Ἀνεμένετο ἡ κατάλληλος στιγμή, ἡ ἀφορμή. Καὶ αὐτὴ προέκυψε συνεπείᾳ τῆς ἐκπτώσεως τοῦ Ὄθωνος. Ὁ νέος Βασιλεύς, ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθῇ ἐκτὸς τῶν Βασιλευομένων Οἴκων τῶν τριῶν Προστατίδων Δυνάμεων, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ νὰ εἶναι κοινῆς ἐμπιστοσύνης. Παραλλήλως, ἡ διαφύλαξις τοῦ θεσμοῦ τῆς Βασιλείας ἐπεβάλετο ἐκ τῶν συνθηκῶν τῆς ἐποχῆς, ἡ δ' ἐκλογὴ τοῦ νέου Βασιλέως ἔπρεπε νὰ τύχῃ τῆς ψήφου τῆς Συνελεύσεως τῶν Ἀθηνῶν.

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν διαφόρων ὑποψηφιοτήτων, τύχῃ ἀγαθῇ, ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο ὑπὲρ τοῦ πρίγκηπος Γουλιέλμου τῆς Δανίας, τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ ὁποίου ἐνίσχυσεν ἰδίως ὁ Palmerstron καὶ ἡ ὁποία ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῶν ἄλλων Δυνάμεων.

Ἡ Συνέλευσις, μὲ πρωτοφανῆ ἐνθουσιασμόν, ἀνεκήρυξε παμψηφεὶ Βασιλέα τὸν πρίγκηπα Γουλιέλμον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεώργιος Α', τὴν 18/30 Μαρτίου 1863.

Τὴν 25/6 Ἰουνίου, αἱ τρεῖς Δυνάμεις ὑπέγραψαν τὸ Πρωτόκολλον τοῦ Λονδίνου μετὰ τῆς Δανίας, ἐπικυροῦν τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Βασιλέως, ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον τῆς Ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου, ὅρος ὁ ὁποῖος ἐπανελήφθη καὶ εἰς τὴν ὁριστικὴν συνθήκην τῆς 1/13 Ἰουλίου 1863.

Ἡ Εὐρώπη προσέφερεν ὡς δῶρον εἰς τὸν νέον Βασιλέα τὴν Ἑπτάνησον. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος δὲν ἐδέχθη νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν Θρόνον, παρὰ μετὰ τὴν ρύθμισιν ὅλων τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων σχετικῶς μὲ τὴν Ἕνωσιν.

Ἡ στάσις τοῦ νέου Ἡγεμόνος συνέτεινεν εἰς τὴν ταχυτέραν καὶ εὐνοϊκωτέραν ἐπίλυσιν τῶν θεμάτων, μεταξὺ τῶν Μ. Δυνάμεων ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἑλλάδος. Ηὐτύχησεν ὅμως ὁ νέος Βασιλεὺς νὰ ἔχῃ Κυβέρνησιν ἐθνικήν, ἡ ὁποία διεχειρίσθη τὸ ὅλον θέμα μὲ πίστιν καὶ δεξιοτεχνίαν, ἐξασφαλίσασα τὴν τελικὴν νίκην.

Ἡ ἔκφρασις τῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς τῆς τότε Κυβερνήσεως διερμηνεύετο διὰ τοῦ ἀπεσταλμένου αὐτῆς εἰς Λονδῖνον Χαριλάου Τρικούπη, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ κάμψῃ τὰς τελευταίας ἀντιδράσεις καὶ ἐπιφυλάξεις φίλων καὶ ἐχθρῶν καὶ νὰ ἀνατρέψῃ καὶ τετελεσμένα ἀκόμη γεγονότα.

IV

Πολλὰ διδάγματα προσφέρει ἡ ἱστορία τοῦ ἀγῶνος τῶν Ἑπτανησίων διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν των καὶ τὴν Ἕνωσιν μὲ τὴν Μητέρα Πατρίδα. Ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς οὐδεμίαν στιγμὴν τῆς μακραίωνος ἱστορίας του ἐθυσίασε τὰ ἐθνικά του ἰδεώδη, ἔναντι οἱασδήποτε ὑλικῆς ὠφελείας ἢ σκοπιμότητος. Τοῦτο καὶ ἔπραξεν ὁ Λαὸς τῶν Ἰονίων. Πῶς ἦτο δυνατὸν ἄλλως γενέσθαι, ἀφοῦ ὁ Λαὸς αὐτὸς ἀποτελεῖ τμῆμα τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων ; Εἰς τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, Ἑπτανήσιοι βασιλεῖς πολεμοῦν διὰ τὴν κοινὴν ὑπόθεσιν τῶν Ἑλλήνων. Εἰς τὴν Κασταλίαν καὶ τὴν Ἄλτιν ἀγωνίζονται ὡς πολῖται τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον μοιράζονται τὰς τύχας μὲ τοὺς Ἀθηναίους, τοὺς Κορινθίους, τοὺς Λακεδαιμονίους. Ἡ Ρωμαϊκὴ κατάκτησις καὶ αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν βαρβάρων διασποῦν τὴν ἑνότητα, ἀλλὰ τὸ Βυζάντιον ἑνώνει καὶ πάλιν τὰ Ἰόνια μὲ τὴν τύχην τοῦ Ἑλληνισμοῦ Μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Βυζαντίου παρελαύνουν διάφοροι κατακτηταὶ τῶν νήσων, οἱ Φράγκοι, οἱ Ἐνετοί, οἱ Γάλλοι, οἱ Ρωσοτοῦρκοι καὶ τέλος οἱ Ἄγγλοι.

Ἡ λύσις τοῦ Συνεδρίου τῆς Βιέννης, ἐνῷ ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος ἐστέναζε κά-

τω ἀπὸ τὸν βάρβαρον Δυνάστην, ἐπιτρέπει εἰς τὰ Ἑπτάνησα νὰ διατηρήσουν, ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην, τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ Ἔθνους καὶ νὰ καλλιεργήσουν τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας, νὰ ἱδρύσουν τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον, τὴν Ἰόνιον Ἀκαδημίαν, τὴν ἀνασύστασιν τῆς ὁποίας προσμένει σήμερον ἡ πνευματικὴ ἡγεσία τῆς χώρας καὶ ὁ λαὸς τῆς Νήσου.

Καὶ ὅταν τὸ ἱερὸν σάλπισμα τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως ἀντηχῇ, τότε αἱ ἑπτὰ νύμφαι τῶν Ἰονίων προσφέρονται εἰς τὸν ἀγῶνα, παρὰ τὴν ἀντίδρασιν τῆς Προστασίας. Ἡ Ζάκυνθος γίνεται ἡ φωλεὰ τῶν Φιλικῶν, οἱ Κεφαλλῆνες μάχονται εἰς τὴν Στερεάν, οἱ Ἰθακήσιοι μετέχουν εἰς τὸν ἀγῶνα μὲ τὰ πλοῖα των, 200 Ἑπτανήσιοι χύνουν τὸ αἷμα των μὲ τὸν Καραϊσκάκην. Αἱ λάμψεις τοῦ Ναυαρίνου φωτίζουν τὴν αὐγὴν τοῦ πρώτου ἐλευθέρου τμήματος τοῦ Ἔθνους, ἀλλ' ἡ Ἑπτάνησος παραμένει ἀκόμη μακρὰν τῆς Ἐθνικῆς Ἑστίας.

Ἀπὸ τὸ 1848 ἀρχίζει πλέον ἡ ἀποφασιστικὴ μάχη διὰ τὴν Ἕνωσιν, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τὴν τελειωτικὴν νίκην.

Ἡ πίστις τοῦ Λαοῦ εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἡ ἐπιμονὴ αὐτοῦ εἰς τὴν κατάκτησιν αὐτῆς προδικάζουν τὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ ἐλευθερία, ὡς πρωταξία τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου καὶ τὸ πολυτιμότερον ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου, δὲν προσφέρεται, ἀλλὰ κατακτᾶται, οἱ δὲ ἀγῶνες ἐπιτάσσουν θυσίας, καὶ τότε τὰ πάντα ἀνατρέπονται, αἱ ἀντιδράσεις κάμπτονται, αἱ ἠθικαὶ δυνάμεις σφραγίζουν τὴν νίκην.

Τὸν ἀγῶνα καὶ τὰς θυσίας τοῦ λαοῦ ἀξιοποιεῖ ἡ Κυβέρνησις, ἀποφασιστικὴν ἀκολουθοῦσα πολιτικήν, ἐθνικήν, ἀνένδοτον, ἡ ὁποία ἐπιβάλλει τὴν λαϊκὴν θέλησιν, καλλιεργεῖ καὶ διαθέτει εὐμενῶς τὴν διεθνῆ γνώμην καὶ κατακτᾶ τέλος τοὺς ὑπευθύνους Κυβερνήτας. Ἐκφρασταὶ τῆς πολιτικῆς αὐτῆς γίνονται ἄνδρες ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν σκοπόν, μὲ πίστιν εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ ἀγῶνος, μὲ ψυχὴν λαϊκὴν καὶ παραλλήλως, Ἡγεμὼν μὲ ἀγνότητα, ὀρθοφροσύνην, συνείδησιν τῆς ὑψηλῆς του ἀποστολῆς.

Ὁ Γεώργιος ὁ Α' κατέρχεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων καὶ οὐχὶ τῆς Ἑλλάδος. Βασιλεὺς μὲ τὴν θέλησιν τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας καὶ οὐχὶ ἐλέῳ Θεοῦ, ὁρκίζεται πίστιν εἰς τὸ Δημοκρατικὸν Σύνταγμα καὶ παραμένει πιστὸς εἰς τὸν ὅρκον, καὶ τὸ Στέμμα του κοσμοῦν οἱ 7 ἀδάμαντες τοῦ Ἰονίου. Μέγα παράδειγμα ἁρμονικῆς συνεργασίας Λαοῦ, Ἡγεσίας καὶ Βασιλέως, ἡ ὁποία, ὁσάκις κατέστη ἐφικτή, κατὰ τὴν μακρὰν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐπραγματοποίησε τὰ μεγάλα ἐπιτεύγματα τοῦ γένους.

Μεγαλειότατε,

Κατὰ τὴν Μεγάλην σημερινὴν ἐπέτειον, ἡ σκέψις ὅλων τῶν Ἑλλήνων εὐγνωμόνως στρέφεται πρὸς τὴν μαρτυρικὴν μορφὴν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', τοῦ ὁποίου ἡ ἄνοδος εἰς τὸν Θρόνον συνδέεται μὲ τὴν παραχώρησιν τῆς Ἑπτανήσου εἰς τὴν Μητέρα Πατρίδα.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμήν, εὐλαβῶς στρέφεται ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ προσφάτως ἐκλιπόντος Βασιλέως Παύλου, τοῦ Πατρὸς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Ἡ Βασιλεία Του ἐσφυρηλάτησε τὴν ἐθνικὴν ἑνότητα καὶ ἐξησφάλισε τὴν λειτουργίαν τῶν ἐλευθέρων δημοκρατικῶν μας θεσμῶν καὶ τὴν ὁμαλότητα τοῦ πολιτικοῦ μας βίου.

Εἰδικώτερον, διὰ τὰ Ἑπτάνησα, ἐπέδειξεν ἰδιαιτέραν στοργὴν κατὰ τὴν περίοδον τῶν δοκιμασιῶν ἐκ τῆς μανίας τῶν στοιχείων τῆς φύσεως καὶ παρεστάθη πάντοτε εἰς τὸν πόνον καὶ τὰς δυσχερείας τοῦ Λαοῦ τούτου. Ἡ διαμονή του εἰς τὴν Κέρκυραν κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας ἐδημιούργησε νέον δεσμὸν μεταξὺ Στέμματος καὶ Λαοῦ, καὶ μὲ βαθυτάτην ἱκανοποίησιν χαιρετίζομεν τὸ εὐχάριστον γεγονὸς ὅτι τὴν παράδοσιν ταύτην ἀκολουθεῖ καὶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης.

Κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν, σύμπας ὁ Ἑλληνισμός, εὐλαβῶς κλίνει τὸ γόνυ πρὸς τοὺς συντελεστὰς καὶ τοὺς ἥρωας τῆς Ἑνώσεως, ἀπὸ τοῦ Βασιλέως μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ἀγωνιστοῦ τῆς ὑπαίθρου. Τὴν ἑλληνικὴν ὅμως ψυχὴν συνέχει σήμερον ἀνησυχία καὶ ἀγωνία διὰ τὰ διαδραματιζόμενα εἰς τὴν μαρτυρικὴν Κύπρον. Ἡ πίστις ὅλων μας παραμένει ἀκράδαντος εἰς τὴν δικαίωσιν τοῦ ἐθνικοῦ τούτου ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον ἀπὸ κοινοῦ ἀνέλαβεν ἡ ἐλευθέρα Ἑλλὰς καὶ ὁ Λαὸς τῆς Κύπρου.

Μεγαλειότατε,

Ἀνήλθατε εἰς τὸν Θρόνον εἰς ἡλικίαν πλησιάζουσαν ἐκείνην τοῦ ἀειμνήστου προπάππου Σας. Τὴν σωματικήν Σας ρώμην καὶ ἀλκὴν ἐπεδείξατε ἤδη ὡς Ὀλυμπιονίκης. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἀναμνησθῶ τῆς τιμῆς ἡ ὁποία μοῦ ἐγένετο ὅταν, ἀπὸ ἄλλης θέσεως, εἶχον τὸ προνόμιον νὰ ἀπονείμω εἰς τὴν Ὑμετέρα Μεγαλειότητα Χρυσοῦν Μετάλλιον. Τὰ πρῶτα βήματα τῆς Βασιλείας Σας ἐξεδήλωσαν ἤδη τὴν ὡριμότητα τῆς σκέψεώς Σας. Ἔχετε παρὰ τὸ πλευρόν Σας Κυβέρνησιν λαοπρόβλητον, ἀκολουθοῦσαν εἰς τὸ Κυπριακὸν ἐθνικὴν πολιτικήν, θεμελιωμένην εἰς τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ τὰ κελεύσματα τοῦ διεθνοῦς νόμου. Ἔχετε Βουλὴν προσφάτως προελθοῦσαν ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ Λαοῦ καὶ συμπαραστάτην τοῦ ἐθνικοῦ αἰτήματος. Καὶ ὑπεράνω ὅλων ἐπίλεκτον τμῆμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἀγωνιζόμενον εἰς τὴν Κύπρον διὰ τὴν ἐλευθερίαν του καὶ διὰ τὴν ἐθνικήν του ἀποκατάστασιν. Δὲν νομίζω ὅτι χρειάζονται εἰδικαὶ ἱκανότητες καὶ μεγάλη διορατικότης διὰ νὰ διαπιστωθῇ ἡ εὐτυχὴς συγκυρία τῶν αὐτῶν ἀντικειμενικῶν συνθηκῶν σήμερον εἰς τὴν Κύπρον μὲ ἐκείνας τῆς ἐποχῆς, τὴν μεγάλην ἐπέτειον τῆς ὁποίας ἑορτάζουν σήμερον οἱ ἁπανταχοῦ Ἕλληνες.

Βασιλεῦ Κωνσταντῖνε,

Ἡ Θεία δωρεὰ σφραγίζει τὸ μέτωπόν Σου. Ὁ Λαός, σταθερῶς πορεύεται πρὸς τὰ μεγάλα πεπρωμένα τοῦ Ἔθνους. Οἱ οἰωνοὶ τῆς ἐνδόξου πατρίδος μας εἶναι ἄριστοι.

Σ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ—ΣΤΡΑΤΗΣ

Ἡ Κύπρος

Στὴν ἄκρη στὴν ἀνατολὴ
στὴ θάλασσα τὴ μακρυνὴ
ἡ Κύπρος ἦταν στὴ σκλαβιὰ
καὶ ζήταγε τὴ λευθεριά.

Δὲν τὴν τρομάξαν ἀπειλὲς
τὸ αἷμα κι' οἱ καταστροφὲς
πολεμοῦσε τοὺς Ρωμαίους
Πέρσας, Φράγκους κι Εὐρωπαίους.

Ὀλόρθη πάλι πολεμᾶ
καὶ τὴν ὀργή της δὲ βαστᾶ
δὲ θέλει τὸν κατακτητὴ
νὰ ζῇ ἐλεύθερα ζητεῖ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΟΥΣΙΑΣ

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Τὸν κ. Κωνσταντῖνο Τσαλδάρη, τὸ σεβαστὸ πρεσβύτη, τὸν ξέρουμε ὅλοι γιὰ πρώην Ἀρχηγὸ τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος καὶ Πρωθυπουργό, μὰ πολὺ λίγοι, ἡλικιωμένοι φυσικά, θὰ θυμοῦνται στὴν Ἀθήνα ὅτι πρὶν καμμιὰ σαρανταριὰ χρόνια, τὸ ὄνομά του μπλέχτηκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ φοβερὰ ἐγκλήματα. Σὲ μιὰ ἀγρία σφαγὴ μὲ ἐλατήριο τὴ λῃστεία. Τὸ θῦμα ἦταν ὁ ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο κουνιάδος του Περικλῆς Παπαγεωργακόπουλος, ἕνα πλουσιόπαιδο τῆς Πάτρας. Καὶ νὰ πῶς, ὅπως θυμᾶμαι, ἄρχισε ἡ τραγικὴ ἐκείνη ὑπόθεσις.

Ἂν μποροῦσε κανεὶς νὰ βρῇ σήμερα τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο ποὺ ἔβγαζε τότε ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Χωροφυλακῆς Ἀθηνῶν, καὶ ποὺ ἀντίγραφό του εἶχα κρατήσει στὸ ἀρχεῖο μου, θὰ δῇ στὶς 29 Αὐγούστου 1925, ἀνάμεσα στὴ σύλληψι ἑνὸς πορτοφολᾶ ποὺ εἶχε «βαρέσει» ἕνα πορτοφόλι μὲ 125 δραχμὲς καὶ σὲ μιὰ ἐντελῶς ἀσήμαντη ἔναρξι πυρκαϊᾶς σὲ κάποιο σπιτάκι τοῦ Βούθουλα, καὶ μιὰ αὐτοκτονία. Καὶ νὰ τὶ ἀκριβῶς ἔγραφε τὸ δελτίο :

«Χθὲς καὶ περὶ ὥραν 5ην μ.μ. εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κουμουνδούρου 18 οἰκίαν τοῦ ἰατροῦ Γιωργαντᾶ Κωνσταντίνου ἀνευρέθη νεκρὸς ὁ Παπαγεωργακόπουλος Περικλῆς τοῦ Κωνσταντίνου ἐτῶν 27, φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς ἐκ Πατρῶν, φέρων τραῦμα διὰ ξυραφίου εἰς τὸν λαιμόν. Ἐξ ἀνευρεθέντος σημειώματος ἐξηκριβώθη ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας ὀφειλομένης εἰς νευρασθένειαν».

Ἂν ὅμως φυλλομετρήσῃ κανεὶς τὸν τόμο τῆς «Καθημερινῆς» ἐκείνης τῆς χρονιᾶς θὰ βρῇ στὸ φύλλο τῆς ἴδιας ἡμέρας τὴν σχετικὴ εἴδησι γιὰ τὸν Παπαγεωργακόπουλο μὲ αὐτὰ τὰ λόγια :

«Χθὲς τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κουμουνδούρου 18 οἰκίαν του εὑρέθη νεκρὸς ὁ 27ετὴς φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς Περικλῆς Παπαγεωργακόπουλος, φέρων τεράστιον τραῦμα διὰ ξυραφίου εἰς τὸν λαιμόν».

Καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου καὶ τῆς εἰδήσεως εἶναι ὁλοφάνερη. Ἂν καὶ πέρασαν τόσες δεκαετίες, θυμᾶμαι, σὰν νἄναι τούτη τὴ στιγμή, τὸ πτῶμα τοῦ μακαρίτου Παπαγεωργακοπούλου ξαπλωμένο ἀνάσκελα ἐπάνω στὸ ἀνατομικὸ τραπέζι τοῦ παλαιοῦ ἰσογείου νεκροτομείου τῆς ὁδοῦ Σωκράτους. Εἶχα περάσει ἀπὸ τὸ νεκροτομεῖο, ὅπως ἔκανα κάθε ἀπόγευμα, ὄχι γιὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ φοιτητοῦ, ποὺ δὲν τῆς εἶχα δώσει στὴν ἀρχὴ σημασία, γιατὶ εἶχα πάρει τὰ σχετικὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὸ φίλο μου, μοίραρχο τότε, Μαρκάκη, ποὺ ἦταν διοικητὴς τοῦ ΣΤ' Τμήματος Χωροφυλακῆς, στὴν ὁδὸν Γερανίου, ἀλλὰ γιὰ καμμιὰ ἄλλη εἴδησι, πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ μιὰ αὐτοκτονία ἑνὸς νέου γιὰ νευρασθένεια. Βρῆκα τὸν τότε ἐπιμελητὴ καὶ ὕστερα καθηγητὴ τῆς ἰατροδικαστικῆς Γρηγόριο Κάτσα, μακαρίτη τώρα, νὰ κοιτάζῃ μὲ προσοχὴ τὸ πτῶμα. Ἄθελα μου τὸ πρόσεξα κι' ἐγὼ καὶ ἔφριξα. Θεέ μου! Τὶ τραῦμα ἦταν ἐκεῖνο ; Τί πετσόκομμα λαιμοῦ ; Ὁ Παπαγεωργακόπουλος, ἕνας νέος καλοκαμωμένος καὶ ὄμορφος, φοροῦσε μεταξωτὲς πιτζάμες, ποὺ εἶχαν κολλήσει ἐπάνω στὸ ξυλιασμένο κορμί του ἀπὸ τὸ πηχτὸ αἷμα στὸ ὁποῖο ἦσαν βουτηγμένες. Τὰ μαῦρα του μαλλιὰ ἦσαν ἀνακατωμένα καὶ κολλημένα σὲ μερικὲς γραμμὲς στὸ κρανίο του μὲ αἵματα. Τὰ μαῦρα του μάτια, γουρλωμένα ἄγρια καὶ ἀκίνητα, ἦσαν καρφωμένα πρὸς τὰ τζάμια, μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν σκεπασμένη ἡ στέγη τῆς φτωχῆς καὶ μικρῆς αἴθουσας τοῦ νεκροτομείου. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μοῦ ἔκανε τὴν πιὸ φοβερὴ ἐντύπωσι ἦταν τὸ τραῦμα τοῦ λαιμοῦ. Πελώριο, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ στὴν ἄλλη. Ἕνα μικρό, ἐλάχιστο μέρος, ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦ τραχήλου δὲν εἶχε κοπῇ μὲ τὸ ξυράφι. Τὰ κατακόκκινα κρέατα,

κομμένα βαθειὰ μὲ δύναμι, εἶχαν τραβηχθῆ ἐπάνω πρὸς τὸ σαγόνι καὶ κάτω πρὸς στὸ στῆθος καὶ ἄφιναν νὰ ξεπροβάλλουν, μέσα στὸ κόκκινο φόντο τῆς σάρκας, οἱ σπόνδυλοι τοῦ λαιμοῦ του.

—Λοιπόν ; Τί ἔμαθες κ. δημοσιογράφε ; μὲ ρώτησε ὁ Κάτσας.

—Αὐτοκτονία μοῦ εἶπαν. Αὐτοκτόνησε ἐνῶ φοροῦσε τὶς πιτζάμες του στὸ κρεβάτι του ἐπάνω. Ἦταν ψυχοπαθὴς καὶ τοξικομανής. Ἔπαιρνε ἀπὸ ὅλα. Μορφίνη, κοκκαΐνη καὶ ἡρωίνη. Πολλὲς φορὲς εἶχε κρίσεις μανιακὲς ἀπὸ τὰ ναρκωτικά. Δὲν θὰ γράψω ὅμως πολλά. Δυὸ λέξεις μονάχα γιὰ νὰ μὴ λείπῃ ἡ εἴδησις. Εἶναι κουνιάδος τοῦ Ντίνου τοῦ Τσαλδάρη, ποὺ εἶναι φίλος τῆς «Καθημερινῆς» καὶ τοῦ Βλάχου. Νομίζουν ὅτι σὲ κάποια κρίσι ἐπάνω ἅρπαξε τὸ ξυράφι του καὶ αὐτοκτόνησε. Ἄφησε καὶ σημείωμα ποὺ μοῦ τὸ ἔδειξεν ὁ ἀστυνόμος.

—Δικό του ; μὲ ρώτησε ὁ Κάτσας.

—Καὶ βέβαια δικό του.

—Περίεργο... Πολὺ περίεργο. Πρώτη φορὰ μοῦ συμβαίνει... Μουρμούρισε ὁ Κάτσας.

—Γιατί ; ρώτησα.

—Γιατί, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ σημείωμα, καθὼς μοῦ λές, ἐγὼ θὰ τὸ ἔλεγα γιὰ ἔγκλημα. Γιὰ δὲς ἐδῶ στὸ λαιμό ; Φαίνονται χείλη ἀπὸ πολλὲς ξυραφιὲς στὰ κρέατα ἐπάνω. Ἐπίσης δὲς τὶς πολλὲς χαρακιὲς ποὺ εἶναι ἐπάνω στοὺς σπονδύλους καὶ ποὺ τὶς ἔκανε τὸ ἴδιο ξυράφι ἐνῶ ἔκοβε τὸ λαιμό... Μά, κοίταξε... κοίταξε. Πρώτη, δεύτερη, τρίτη, ἑπτὰ ξυραφιὲς συνολικὰ στὸ λαιμὸ καὶ στοὺς σπονδύλους. Ὅση δύναμι καὶ νὰ ἔβαζε ὁ μακαρίτης, μὲ τὴν πρώτη ξυραφιὰ ἔκοψε καὶ λαρύγγι καὶ καρωτίδα καὶ ὅλα τὰ νεῦρα, τὸ αἷμα ὅλο σχεδὸν εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν καρωτίδα καὶ τὴν σφαγίτιδα, ὁ ἐγκέφαλος δὲν λειτουργοῦσε, τὸ χέρι του ἔπρεπε νὰ παραλύσῃ, εἶχε πεθάνει. Πῶς μπόρεσε ὁ πεθαμένος νὰ τραβάῃ ξυραφιὲς συνέχεια στὸ λαιμὸ καὶ νὰ κάνῃ τόσες χαρακιὲς ἐπάνω στὴ σπονδυλική του στήλη ;

Ἐγὼ ὅμως, ποὺ εἶχα δῆ τὸ σημείωμα τοῦ «αὐτόχειρος» στὸ Τμῆμα, ἤμουνα βέβαιος γιὰ τὴν αὐτοκτονία του καί, περισσότερο γιὰ νὰ πῶ κάτι, ἔφερα μερικὲς ἀντιρρήσεις.

—Ἔχω δῆ κοτόπουλα νὰ σφάζουν. Τοὺς κόβουν πέρα ὡς πέρα τὸ κεφάλι καὶ τὸ ἀκέφαλο κορμί τους σπαρταράει γιὰ κάμποση ὥρα. Πολλὲς φορὲς σηκώνονται μάλιστα κοψοκεφαλιασμένα καθὼς εἶναι καὶ προχωροῦν λίγο γιὰ νὰ ξαναπέσουν νεκρά. Δὲν μπορεῖ ἐπάνω σὲ τέτοιους σπασμοὺς νὰ ἔγιναν οἱ χαρακιές ;

—Σωστὴ ἡ παρατήρησίς σου. Αὐτὲς ὅμως εἶναι σπασμωδικές, ἐνστικτώδεις κινήσεις. Δέχομαι ὅτι, καθὼς μὲ τὴν πρώτη ξυραφιὰ ἔκοψε τὸ λαιμό του ἴσα μὲ τὴ σπονδυλικὴ στήλη, τὸ χέρι μπορεῖ νὰ ἔκανε τέτοιους σπασμούς. Μποροῦσε ἴσως τὸ ξυράφι νὰ μᾶς κάνῃ ἐπιπόλαιες τομὲς ἐπάνω στὴν πρώτη, ἀλλὰ ὄχι νὰ κάνῃ καὶ ἄλλα ἓξ χαράγματα στὴ σπονδυλικὴ στήλη...

—Μὰ δὲν ἔχει πῆ καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Γεωργιάδης καὶ σὺ ἀκόμα ὅτι οἱ ψυχοπαθεῖς κάνουν καὶ τὶς πιὸ ἀπίθανες καὶ περίεργες αὐτοκτονίες ; Καὶ ὁ μακαρίτης ἦταν ψυχοπαθής. Παραῆταν μάλιστα.

—Τί νὰ σοῦ πῶ... Μπορεῖ... Ἀλλὰ ἐγὼ ,ἂν δὲν βρισκόταν ἡ ἐπιστολή του θὰ τὸ ἔλεγα γιὰ ἔγκλημα. Τίποτε δὲν θὰ μὲ ἔκανε νὰ ἀλλάξω γνώμη ὅτι κάποιος τὸν ἔσφαξε...

Δὲν θέλησα νὰ πιστέψω τὰ ὅσα ὑποστήριζε μὲ ἐπιμονὴ ὁ σοφὸς ἐκεῖνος ἐπιστήμων, ἀλλὰ τὰ ξαναθυμήθηκε ἄθελά μου ὅταν πῆγα ἀπέναντι στὴν ἐφημερίδα μου καὶ κάθησα στὸ γραφεῖο μου γιὰ νὰ γράψω τὴν σχετικὴ εἴδησι. Ἔγραψα ὅτι βρέθηκε τὸ πτῶμα τοῦ Παπαγεωργακοπούλου μὲ κομμένο τὸ λαιμὸ ἀπὸ ξυράφι, χωρὶς νὰ ἀναφέρω λέξι ὅτι ἦταν αὐτοκτονία.

Ὁ Παπαγεωργακόπουλος βρέθηκε ἀνάσκελα, σφαγμένος στὸ κρεβάτι του

ἐπάνω. Φοροῦσε τὶς πιτζάμες του ποὺ ἦσαν πλημμυρισμένες στὸ αἷμα. Αἷμα παντοῦ, στὰ σεντόνια, στὰ μαξιλάρια, στὸ πάτωμα κάτω. Ἕνα ἀποτύπωμα νυχιᾶς στὴ μύτη. Τὰ μάτια τοῦ σφαγμένου γουρλωμένα καὶ ἄγρια καὶ στὸ πρόσωπό του χυμένη ἀγωνία. Τὰ σεντόνια μισοτραβηγμένα πρὸς τὰ ἔξω καὶ μισοπεσμένα στὸ πάτωμα, ἐπάνω στὰ αἵματα. Ἀνακατωμένος ὁ ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν ἀκαταστασία μέσα στὸ δωμάτιο. Ἄδειες καὶ γεμᾶτες ἀμποῦλες ἀπὸ ναρκωτικά, πεταγμένες δεξιὰ καὶ ἀριστερά, δυὸ χρυσᾶ ζάρια πεταγμένα πιὸ πέρα στὸ πάτωμα καὶ στὸ ἄλλο μέρος ἕνας σουγιὰς ἀνοιγμένος. Κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἕνα κλειδὶ τῆς κάμαρας καὶ πιὸ ἐκεῖ ἕνα μικρὸ χρηματοκιβώτιο, κινητό, τῆς Ἰονικῆς τραπέζης ποὺ εἶχε μέσα μόνο 570 δραχμές, ἐνῶ ὁ Παπαγεωργακόπουλος εἶχε πάντα σπίτι του καὶ ἐπάνω του πολλὲς χιλιάδες, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς καταθέσεις του σὲ τράπεζες. Καὶ ἐπάνω σ' ἕνα τραπεζάκι ἦταν ἕνα γράμμα μὲ τυπωμένη τὴν φίρμα τοῦ νεκροῦ, καὶ μὲ λίγες λέξεις ἐπάνω χαραγμένες.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀγαπητὲ Θεῖε.
Τερματίζω αὐτὴν τὴν μαρτυρικὴν ζωήν.
Περικλῆς Κων.

Ὁ θεῖος αὐτός, ποὺ ἀνεφέρετο στὴν ἐπιστολὴ ἢ μᾶλλον στὸ ὀλιγόλογο σημείωμα, ἦταν ὁ Σπῦρος Σπανόπουλος, ἀδελφὸς τῆς μητέρας του, ποὺ τὸν ἐλάτρευε.

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἔμαθα τυχαίως τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ στὸ θέατρο «Κοτοπούλη» στὴν Ὁμόνοια, ὅπου παιζόταν κάποια ἐπιθεώρησι, καὶ ὅπου εἶχα δῆ τὸ φίλο μου διοικητὴ τοῦ ΣΤ' Τμήματος Χωροφυλακῆς, μοίραρχο Μαρκάκη, καὶ κάναμε κουβέντα γιὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ πλουσιόπαιδου. Καὶ ἐθεώρησα καθῆκον μου, ἀφοῦ ἔμαθα τὶς πάρα πάνω λεπτομέρειες, νὰ τοῦ πῶ καὶ τὴν γνώμη τοῦ Κάτσα γιὰ τὶς τομὲς τοῦ λαιμοῦ.

—Ἀστεῖα πράγματα, εἶπεν ὁ Μαρκάκης. Ὁ Παπαγεωργακόπουλος κρατοῦσε δυὸ δωμάτια στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ τοῦ Γιωργαντᾶ. Ἡ κρεβατοκάμαρά του βρέθηκε κλειστή. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε κλειδὶ ἡ πόρτα, εἶχε βγάλει τὸ πόμολο καὶ αὐτὸ βρέθηκε πεταγμένο μέσα στὸ δωμάτιο. Ὁ μακαρίτης θὰ τὴν εἶχε κλείσει ἀπὸ μέσα σπρώχνοντάς την καὶ ἀναγκασθήκαμε νὰ σπάσουμε τὴν πόρτα, ὅταν εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Γιωργαντᾶ ποὺ ἀνησυχοῦσε γιατὶ ὁ Παγαγεωργακόπουλος δὲν εἶχε δώσει σημεῖα ζωῆς. Ἄλλως τε, καϋμένε, βρήκαμε καὶ τὸ σημείωμα τῆς αὐτοκτονίας του. Τί ἄλλο θέλεις ; Ἀλλοῦ εἶναι τὸ ψαχνὸ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ὁ μακαρίτης ἦταν βίος καὶ πολιτεία. Σωστὸ μυθιστόρημα ἡ ζωή του.

Καὶ μοῦ εἶπε ἕνα σωρὸ λεπτομέρειες γιὰ τὸν «αὐτόχειρα». Ὁ μακαρίτης Περικλῆς Παπαγεωργακόπουλος ἦταν ἀπὸ τὴν πλουσιώτερη οἰκογένεια τῆς Πάτρας. Δεκάδες ἑκατομμύρια προπολεμικῶν δραχμῶν ἡ περιουσία του τότε. Ὁ πατέρας του, ὁ Κώστας Παπαγεωργακόπουλος, εἶχε πολλὰ κτήματα στὴν Πάτρα, σπίτια κεντρικὰ καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ. Τετράγωνα στὴν ὁδὸν Σταδίου παρακαλῶ. Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπῆρχε καὶ περιουσία στὸ ἐξωτερικὸ ἀπὸ ἀγγλικὰ χρεώγραφα, μετοχὲς σὲ ἑταιρεῖες, δάνεια σὲ χρυσὸ καὶ σὲ δραχμές, καὶ καταθέσεις σὲ ταμιευτήρια. Ἡ ἀδελφή του εἶχε παντρευθῆ τὸν τότε κατ' ἐπανάληψι διατελέσαντα ὑπουργὸ Κωνσταντῖνο Τσαλδάρη, τὸν κατοπινὸ Ἀρχηγὸ τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος καὶ πρωθυπουργό, μὰ ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια χώρισε. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Περικλῆ, ἕνα καλὸ παλληκάρι, ἦταν δικηγόρος. Ὁ μακαρίτης ὅμως ἦταν περίεργος τύπος. Εἶχε ἄφθονο χαρτζηλίκι ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ ἐννοοῦσε νὰ γλεντήση τὴ ζωή του, ὅπως αὐτὸς καταλάβαινε. Ἦταν κακομαθημένος. Ἦλθε ἐδῶ στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ σπουδάση γιατρὸς καὶ ἔμει-

νε φοιτητής, γιατὶ χάρις στὸ χαρτζηλίκι του σπούδαζε τὸ ἀνθρώπινο σῶμα μόνο στὶς γυναῖκες τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου καὶ τῶν διαφόρων καμπαρέ. Ὁ Παπαγεωργακόπουλος ἀπὸ τὶς «σαντέζες» ἔμαθε τὰ ναρκωτικά. Ἔκανε κατάχρησι ὅλων, μορφίνης, κοκαΐνης καὶ ἡρωίνης, ἔγινε κουρέλι καὶ ὁ πατέρας του πέθανε ἀπ' αὐτὸ τὸ μαράζι. Πεθαίνοντας ἄφησε καὶ στὸν Περικλῆ 20.000 χρυσὲς λίρες, μὲ τὶς ὁποῖες ἐκεῖνος ἐξακολούθησε τὰ ναρκωτικὰ καὶ τὴν ἄσωτη ζωή. Δὲν ἄκουγε οὔτε συγγενεῖς, οὔτε κανένα καὶ μόνο στὸ θεῖο του, τὸν Σπῦρο Σπανόπουλο, ἔδειχνε κάποιο σεβασμό. Καὶ αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ τὸν συγκρατήσῃ κάπως. Τὸν εἶχε βάλει οἰκότροφο στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ Γιωργαντᾶ, στὴν ὁδὸ Κουμουνδούρου 18, γιὰ νὰ ἔχῃ καὶ κάποια ἰατρικὴ ἐπίβλεψι. Τελευταῖα ὁ θεῖος του τὸν ἔπεισε, ἐπὶ τέλους, νὰ πάῃ στὴν Εὐρώπη, νὰ μπῇ σὲ εἰδικὴ κλινικὴ καὶ νὰ κάνῃ ἀποτοξίνωσι, γιὰ νὰ κόψῃ τὰ ναρκωτικά. Θὰ ἔφευγε γιὰ τὴν Πάτρα μὲ τὸ βαπόρι «Μυκάλη» στὶς 7 τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς 27 Αὐγούστου. Μὰ ἔχασαν τὸ βαπόρι καὶ ἀποφάσισαν νὰ φύγουν τὴν ἄλλη μέρα τὸ Σάββατο. Ἀλλὰ τὴν Παρασκευὴ ἔφυγε μόνον ὁ θεῖος του, γιατὶ ὁ μακαρίτης ὁ Περικλῆς ἦταν ναρκωμένος ἀπὸ τὰ ναρκωτικὰ καὶ αὐτὸς τὸν ἄφησε νὰ κοιμᾶται. Θὰ τὸν περίμενε νὰ ἔλθῃ τὴν ἄλλη μέρα. Μὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας βρέθηκε σφαγμένος... Ὁ θεῖος του ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὸν Πειραιᾶ καὶ ὅσο ποὺ νὰ τὸν ἀναζητήσουν εἶχε φύγει τὸ βαπόρι καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ τοῦ στείλουν τηλεγράφημα στὴν Πάτρα νὰ γυρίσῃ ἀμέσως.

Ὁ ἀστυνόμος τοῦ ΣΤ' Τμήματος, μοίραρχος Μαρκάκης, ἂν καὶ δὲν εἶχεν ἀμφιβολίες γιὰ τὴν αὐτοκτονία, καὶ μάλιστα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ κλείσιμο τῆς πόρτας τοῦ ὑπνοδωματίου καὶ τοῦ σημειώματος ποὺ βρῆκε γραμμένο ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ Παπαγεωργακόπουλος εἶχε αὐτοκτονήσει κόβοντας τὸ λαιμό του μὲ τὸ ξυράφι, ἄρχισε τὴν ἄλλη μέρα τὶς τυπικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὴν αὐτοκτονία τῆς ὁδοῦ Κουμουνδούρου 18 καὶ ἐκάλεσε νὰ ἐξετάσῃ διαφόρους μάρτυρες. Ὁ σπιτονοικοκύρης, γιατρὸς Γιωργαντᾶς, εἶπε γιὰ τὴ χρῆσι τῶν ναρκωτικῶν ποὺ ἔκανε ὁ Παπαγεωργακόπουλος, ποὺ ἦταν πιὰ σωστὸ ἐρείπιο, καὶ πῶς τὶς τελευταῖες ἡμέρες εἶχε προσλάβει ὁ μακαρίτης γιὰ προσωπικό του ὑπηρέτη κάποιον Θανάση Παπαδᾶτο, ἕνα 28χρονο παλληκάρι ἀπὸ τὴ Κέρκυρα, ποὺ τὸ ψάρεψε ἀπὸ τὸ γαλατάδικο «Πτὶ Παλαί», ποὺ ἦταν τότε στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἐμμανουὴλ Μπενάκη. Τὸ προηγούμενο βράδυ ὁ Παπαγεωργακόπουλος ἦταν σὲ μιὰ φοβερὴ διέγερσι καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν πιάσῃ μανιακὴ κρίσις ἀπὸ τὴν στέρησι ναρκωτικῶν, ὁ θεῖος του Σπανόπουλος τὸν ἄφησε νὰ κάνῃ ἔνεσι μὲ μιὰ μεγάλη δόσι μορφίνης, ποὺ τὸν ἔρριξε ἀμέσως σὲ λήθαργο. Ὁ θεῖος του ἔφυγε καὶ τὸν ἄφησε νὰ κοιμᾶται καὶ φεύγοντας εἶπε στὸν ὑπηρέτη του τὸν Παπαδᾶτο: «Ὁ Περικλῆς κοιμᾶται. Ἄφησέ τον καὶ μὴ τὸν ἐνοχλήσῃς». Κατόπιν ὁ σπιτονοικοκύρης ἐξέθεσε τὶς γνωστὲς στὸν ἀστυνόμο συνθῆκες ποὺ τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ αὐτὴ τὴ σκηνὴ ὁ Παπαγεωργακόπουλος βρέθηκε νεκρὸς καὶ αἱμόφυρτος.

—Ὁ Παπαδᾶτος αὐτὸς τί ἔγινε ; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Καλὰ ποὺ μὲ ρωτήσατε. Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποὺ ἔφυγε ὁ Σπανόπουλος γιὰ τὴν Πάτρα δὲν τὸν εἶδα. Τί ὥρα ἄραγε νὰ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι ; Δὲν ἦταν ἐκεῖ οὔτε τὸ ἄλλο ἀπόγευμα ποὺ βρήκαμε μὲ τὸν κ. Γιαννακούρη, τὸν ὑπάλληλο τοῦ κ. Τσαλδάρη, τὸν Παπαγεωργακόπουλο μὲ ξυραφιὰ στὸ λαιμὸ καὶ μὲ τὸ ξυράφι του στὸ χέρι.

—Καλά. Ὅταν τὸν δῆτε νὰ τοῦ πῆτε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ Τμῆμα νὰ τὸν ἐξετάσω γιὰ μάρτυρα.

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΒΙΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥΡΙΣΤΡΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΑ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ —

'Εκ τοῦ 'Αμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Λάιν ἀπ Ντετέκτιβ»,
κατὰ μετάφρασιν τοῦ 'Αστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

— Γκιζέλα, εἶπε στὴν ξανθὴ σερβιτόρο. 'Εσεῖς βλέπετε ὅλους ὅσους ἀναχωροῦν μὲ τὸ τραῖνο. Ποιὸς ἀναχώρησε μὲ τὸ τοπικὸ τῶν ἐννέα χθὲς τὸ βράδυ γιὰ τὴ Βίσπ;

— Μόνον ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Χόχμπρουν, ἀπήντησεν ἡ σερβιτόρος, ἀναφέροντας ἕνα ἀνδρόγυνο ἀπὸ τὸ χωριό.

— Ποιός μπῆκε στὸ ἑστιατόριο μεταξὺ ἕξη καὶ ἐννέα ἡ ὥρα χθὲς τὸ βράδυ;

'Η σερβιτόρος ἀνέφερε ἐννέα ἄτομα καὶ ὁ "Ιμχοφ ἔγραψε τὰ ὀνόματά τους στὸ σημειωματάριό του. 'Ιδιαιτέρως τὸν ἐνδιέφεραν αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ περάσουν ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ὅταν θὰ ἔφευγαν ἀπὸ τὸ ἑστιατόριο γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὰ σπίτια τους.

— Κούρτ, ἀπευθύνθηκε ὁ "Ιμχοφ στὸν 'Αϊζενχάουερ. Πρέπει πρῶτα νὰ ἐξετάσουμε τοὺς κατοίκους ἐδῶ. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ἐπιφυλακτικοὶ σ' ἐμένα καὶ μὲ θεωροῦν ξένο, ἐπειδὴ ἦλθα ἀπὸ τὴ Βίσπ. 'Αλλὰ σὲ σένα ἔχουν ἐμπιστοσύνη. Θέλω σήμερα τὸ ἀπόγευμα νὰ κάνης τὴ διαδρομὴ πρὸς τὴν διεύθυνσι ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸ θῦμα καὶ νὰ ἐξετάσης τὰ ἄτομα ποὺ ἔχω σημειώσει ἐδῶ. Μερικοὶ μένουν μακρυὰ στὴ Ράντα, ἀλλὰ προλαβαίνεις νὰ ἐπιστρέψης γιὰ νὰ φᾶμε μαζὶ μὲ τὸν Κουόνεν. 'Εγὼ θὰ πάρω τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Τάες, ὅπου θέλω νὰ ἐξετάσω τὸν Κασπὰρ Λάγκ, τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ πανδοχείου, ποὺ εἶπε στὴν "Ελεν ὅτι εἶχε ἰδῆ τὴν ἀδελφή της στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ στὶς δύο ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα. Πρέπει νὰ μάθω γιατὶ ἔκανε τόση ὥρα νὰ φθάση ἐκεῖ μὲ τὸ ποδήλατο.

'Ο Λάγκ ἀνέφερε στὸν ἀστυνομικὸ ὅτι ἡ νέα ἦταν μόνη της ὅταν τὴν εἶδε.

—"Ηταν ἀκουμπισμένη στὸ ποδήλατό της κοντὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ καὶ ἔπινε ἀπὸ ἕνα κύπελλο ποὺ εἶχε βγάλει μέσα ἀπὸ τὸ σακκίδιό της, τὸ ὁποῖο εἶχε κρεμασμένο στὶς χειρολαβὲς τοῦ ποδηλάτου της.

Πρόσθεσε δὲ ὅτι ἡ ὁμορφιὰ τῆς νέας εἶχε κάνει ἐντύπωσι σ' αὐτὸν καὶ τὴ γυναίκα του καὶ τὴν παρατηροῦσαν μέχρις ὅτου ἐξαφανίστηκε πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Καλπετράν.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Τζερέϊν, γιατὶ τὸ ἀνδρόγυνο Λάγκ τὴν περιέγραψε μὲ κάθε λεπτομέρεια. 'Αλλὰ ὁ "Ιμχοφ ἀπόρησε γιὰ τὸ κύπελλο καὶ τὸ σακκίδιο. Φυσικὰ ὁ καθένας ποὺ ταξίδευε μὲ ποδήλατο μποροῦσε νὰ κουβαλᾶ μαζί του τέτοια ἐφόδια, ἀλλὰ τὸ περίεργο ἦταν ὅτι σακκίδιο καὶ κύπελλο δὲν βρέθηκαν στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Γιατὶ ὁ δολοφόνος πῆρε τὸ σακκίδιο καὶ ἄφησε τὸ πορτοφόλι;

'Ο "Ιμχοφ ἔπρεπε τώρα νὰ ἐξετάση τὴν ἀδελφὴ τῆς Τζερέϊν ἐὰν πράγματι κουβαλοῦσε σακκίδιο. Στὸ μεταξὺ ἔπρεπε νὰ ἐξακριβώση γιατὶ ἡ νέα ἔκανε τόση ὥρα γιὰ νὰ φθάση στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος.

— Νομίζω ὅτι μπορῶ νὰ δώσω τὴν ἀπάντησι σ' αὐτό, εἶπε ὁ Λάγκ. 'Ο 'Εμὶλ Σνάϊντερ, ποὺ μένει κάπου ἕνα μίλλι μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ, κοντὰ στὸν παλιὸ ἀλευρόμυλο, ἦλθε νὰ παίξη χαρτιὰ ἐδῶ χθὲς τὸ βράδυ. Μοῦ εἶπεν ὅτι μιὰ νέα 'Αμερικανίδα, ποὺ μιλοῦσε γερμανικά, σταμάτησε κοντὰ στὸ σπίτι του καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ ἐπισκευάση τὸ σκασμένο λάστιχο τῆς μπροστινῆς ρόδας τοῦ ποδηλάτου της καὶ θὰ τὸν πλήρωνε καλά.

'Ο Σνάϊντερ τὸ ἐπεβεβαίωσε. Εἶπε στὸν ἀστυνομικὸ ὅτι τὸ ξεφουσκωμένο λάστιχο εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴ στεφάνη (ζάντα) καὶ χρειάστηκε ἀρκετὴ ὥρα μέχρις ὅτου

νὰ τὸ βάλῃ ξανὰ στὴ θέσι του. Ἡ νέα ἀναγκάσθηκε νὰ παραμείνῃ ἐκεῖ μέχρις τὶς τρεῖς.

Ὁ Σνάϊντερ περιέγραψε τὴ νέα μὲ κάθε λεπτομέρεια καὶ εἶπε ὅτι ἕνα σακκίδιο ἦταν πράγματι κρεμασμένο ἀπὸ τὶς χειρολαβὲς τοῦ ποδηλάτου. Ἡ νέα τοῦ εἶχε δηλώσει ὅτι ἦταν Ἀμερικανίδα καὶ ὅτι πήγαινε στὴ Βὶσπ γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν ἀδελφή της.

Ὁ Ἴμχοφ τοὺς εὐχαρίστησε, πῆρε τὸ ἑπόμενο τραῖνο καὶ ἐπέστρεψε στὴν Καλπετράν. Ἐκεῖ βρῆκε τὸν Ἀϊζενχάουερ, ποὺ εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴ Ράντα. Φαινόταν κουρασμένος καὶ ἀπογοητευμένος.

Στὸ μεταξὺ ἦρθε ἕνα σῆμα ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια τῆς Τζερμάττ. Ὁ Καρλ Γιούγκ, εἶχε φθάσει στὴν πόλι ἀπὸ τὴν διεύθυνσι ποὺ εἶχε διαπραχθῆ τὸ ἔγκλημα, μερικὲς ὧρες ἀργότερα, καὶ ἐκρατεῖτο γιὰ ἀνάκρισι.

— Θὰ πάω τὸ πρωὶ νὰ τὸν ἐξετάσω, εἶπεν, ὁ Ἴμχοφ.

Μετὰ τὸ φαγητό, ὁ Κουόνεν διάβασε τὶς σημειώσεις του σχετικῶς μὲ τὴ πρόχειρη ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασι, στὴν ὁποία εἶχε παρευρεθῆ τὸ ἀπόγευμα.

— Πέθανε ἀπὸ φοβερὸ θάνατο. Τὸ κρανίο της ἦταν σπασμένο σὲ τρία σημεῖα. Οἱ γιατροὶ Μπουργκένερ καὶ Καλμπερμάττερ πιστεύουν ὅτι ἔζησεν ἀρκετὲς ὧρες καὶ ὑπέφερε φοβερὰ ἀπὸ τὶς πληγές της καὶ ἀπὸ τὸ ψῦχος τῆς νύκτας. Ὑπελόγισαν ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆλθε κατὰ τὶς ἑπτὰ περίπου ἡ ὥρα, ὅπως καὶ σεῖς εἴχατε πῆ.

—Ὑπάρχει σεξουαλικὴ προσβολή; ρώτησε ὁ Ἴμχοφ.

—Ὄχι, δὲν ὑπάρχουν ἴχνη βιασμοῦ, παρ' ὅλον ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχικὴ πρόθεσις τοῦ δολοφόνου. Ἡ ἐξέτασις τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων πάνω στὸ ποδήλατο καὶ στὴν πέτρα ἀπέβη ἀρνητική, προσέθεσεν ὁ Κουόνεν. Οἱ τοῦφες μαλλιὰ πάνω στὴν ματωμένη πέτρα ἦσαν ἀπὸ τὴν Τζερέϊν, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ αἵματα.

— Αὐτὰ εἶναι μιὰ πρόοδος, εἶπεν ὁ Κουόεν, ἀλλὰ δὲν μᾶς μένει ἀρκετὸς καιρός.

Τοῦ ἐξήγησεν ὅτι ἡ εἴδησις γιὰ τὴ δολοφονία εἶχε δημοσιευθῆ στὶς ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς. Εἶχε λάβει ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ μιὰ ἐφημερίδα τῆς Νέας Ὑόρκης ποὺ ζητοῦσε περισσότερες πληροφορίες.

Ὅταν ὁ Ἴμχοφ ἔφθασε στὴ Τζερμάττ τὴν ἄλλη μέρα, πληροφορήθηκε ὅτι ὁ Καρλ Γιούγκ εἶχεν ἤδη ἀπαλλαγῆ καὶ εἶχεν ἀφεθῆ ἐλεύθερος. Ὁ Γιούγκ ἀπέδειξεν ὅτι εἶχεν ἔρθει μὲ τὸ τραῖνο ἀπὸ τὴν Βὶσπ κατ' εὐθεῖαν στὴ Τζερμάττ.

Ἀπογοητευμένος ὁ ἀστυνομικός, ἄρχισε νὰ περπατᾶ στοὺς δρόμους τῆς τουριστικῆς πόλεως, περιμένοντας τὸ τραῖνο γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω. Γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα του ἐπισκέφθηκε τὸν Φρὶτς Σού, ἕναν παληὸ φίλο του, ποὺ διατηροῦσε κατάστημα πωλήσεως καὶ ἐπισκευῆς ποδηλάτων. Ὁ Σοὺ ἤξερε πολλὰ ἀπ' ὅσα συνέβαιναν στὴν πόλι, καὶ πολλὲς φορὲς ἦταν μιὰ πολύτιμος πηγὴ πληροφοριῶν. Ἀλλὰ γιὰ τὴ δολοφονία τῆς Ἴμπερσχοφ δὲν ἤξερε τίποτε, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶχε διαβάσει στὶς ἐφημερίδες. Ἐν τούτοις εἶχε μιὰ ἐνδιαφέρουσα πληροφορία νὰ δώσῃ στὸν ἀστυνομικό.

— Περὶ τίνος πρόκειται ;

—Ἕνας παλιός σας φίλος, ποὺ λέγεται Βάλτερ Χάϊνριχ, μὲ ἐπεσκέφθη τὴν Τετάρτη μ' ἕνα ποδήλατο ποὺ ἤθελε νὰ τὸ πωλήσῃ. Ἰσχυρίσθηκε ὅτι τὸ ποδήλατο ἦταν ἑνὸς φίλου του ἀπὸ τὴν Τάες. Ἀλλὰ ἐγὼ ὑπωπτεύθηκα ὅτι δὲν μοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν τὸ ἀγόρασα. Φοβᾶμαι ὅτι θὰ τὸ ἔχῃ κλεμμένο. Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ ἀριθμὸς κυκλοφορίας του : Υ.Σ. 407.

Ὁ Ἴμχοφ ἤξερε καλὰ τὸν Χάϊνριχ Βάλτερ. Τὸν εἶχε στείλει στὴν φυλακὴ τὸν περασμένο χειμώνα γιὰ κλοπὴ ποδηλάτου. Ἤξερεν ὅτι ὁ Βάλτερ εἶχεν ἀφεθῆ ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν καντονιακὴ φυλακὴ Βαλαὶ τῆς Ζιὸν τὸν Ἰούλιο καὶ ὅτι ἐργαζόταν σ' ἕνα ἀγρόκτημα στὴν Τάες. Τὸν θεωροῦσε κλέπτη, ἀλλὰ ὄχι ἐπικίνδυνο κακοποιό.

Πῆρε τὸ τηλέφωνο καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Κουόνεν νὰ ἐλέγξῃ τὸν ἀριθμὸ κυκλοφορίας. Πληροφορήθηκαν ἀμέσως ὅτι εἶχεν ὑποβληθῆ μιὰ ἀναφορὰ ἀπὸ τὴν ὁποία προέκυπτεν ὅτι τὸ ποδήλατο εἶχε κλαπῆ ἀπὸ ἕνα γεωργό, κοντὰ στὸ Σαὶντ Νίκλαους.

Γιὰ τὸν Ἴμχοφ ἡ πληροφορία ἦταν σημαντική, γιατὶ ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ θὰ ὡδηγοῦσε τὸν Βάλτερ στὴν ἀνάκρισι. Ὁ κλέπτης κατοικοῦσε στὴ Γκρέχεν, ἕνα χωριουδάκι μισὸ μίλλι ἀπὸ τὴν Καλπετράν, καὶ ἦταν ἕνας ἀπὸ τὰ ἐννέα ἄτομα ποὺ εἶχαν θεαθῆ στὸ ἑστιατόριο τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ κατὰ τὴ νύκτα ποὺ διεπράχθη τὸ ἔγκλημα.

Ὁ Ἴμχοφ πῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Καλπετράν, κατέβηκε στὴ Ράντα καὶ περπάτησε μὲ τὰ πόδια τὸν ὑπόλοιπο δρόμο. Ἴσως νὰ εὕρισκε κανένα ἴχνος κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου ἢ νὰ εὕρισκε νὰ ἐξετάση κανένα ἄτομο, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἐξετάσει ὁ Ἀϊζενχάουερ.

Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, περνοῦσε ἀπὸ μιὰ πλαγιὰ ὅπου μιὰ χήρα, ἡ Φρῆντελ Ἔγκεμα, θέριζε. Τοῦ ἀνέφερεν ὅτι τὴν Πέμπτη εἶχεν ἰδῆ μιὰ νέα μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Τζερέϊν ποὺ πήγαινε μὲ τὸ ποδήλατό της πρὸς τὴν Καλπετράν, κάπου μετὰ τὶς ἕξη. Τὴν θυμόταν καλὰ γιατὶ ἡ νέα τὴν χαιρέτισε.

— Εἴδατε κανένα ἄλλο ;

Μάλιστα, εἶχεν ἰδῆ. Ἕνα ζευγάρι ἐρωτευμένους νέους ποὺ εἶχαν περάσει λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν Τζερέϊν καὶ τὸν Χάϊνριχ Βάλτερ, ποὺ πέρασε μετὰ ἀπ' αὐτὴν μὲ τὸ ποδήλατό του μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴν Τάες. Ἦταν βέβαιη ὅτι ἦταν ὁ Βάλτερ, γιατὶ τὸν ἐγνώριζεν ἀπὸ παιδὶ ἀκόμα.

Ὁ Ἴμχοφ ξεκίνησε γιὰ τὴν Καλπετράν, ἐπιταχύνοντας τὸ βῆμα του. Σχεδὸν ἔτρεχε τώρα, ὅταν πλησίαζε τὴν πέτρινη γέφυρα. Πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό.

— Γκιζέλα, εἶπε. Θέλω νὰ σκεφθῆς καλά. Εἶπες ὅτι ὁ Χάϊνριχ Βάλτερ ἔφαγε ἐδῶ τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ. Τί ὥρα βρισκόταν ἐδῶ ;

Ἡ κοπέλλα ζάρωσε τὰ φρύδια της.

— Δὲν εἶμαι βεβαία, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἦρθε κατὰ τὶς ἕξη καὶ μισὴ περίπου καὶ ἔφυγε στὶς ἑπτά.

Ὁ Ἴμχοφ ἤλεγξε τὸ βιβλίο ἰδιοκτητῶν ποδηλάτων τῆς Καλπετράν, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ Εὐγένιο Μάγιερ. Δὲν ὑπῆρχε ποδήλατο καταχωρημένο στὸ ὄνομα τοῦ Βάλτερ ἀπὸ τῆς ἀποφυλακίσεώς του καὶ ἐντεῦθεν.

Ὁ Ἴμχοφ δανείσθηκε ἕνα ποδήλατο καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Γκρέχεν, ὅπου ἔμενε ὁ νεαρὸς Βάλτερ μαζὶ μὲ τὴν Ἔμμα Σνίντριγκ καὶ τὸν γυιό της, ποὺ λεγόταν Χάϊνριχ.

Ἐδήλωσε στὴν κυρία Σνίντριγκ ὅτι ἦλθε γιὰ ν' ἀνακρίνη τὸ Βάλτερ σχετικὰ μ' ἕνα κλεμμένο ποδήλατο.

— Εἶναι ἐπάνω στὸ δωμάτιό του, εἶπε νευρικὰ ἡ Σνίντριγκ. Ἔχει νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν Πέμπτη ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Οὔτε στὴ δουλειά του πῆγε. Μέχρι τὴν Πέμπτη γύριζε μ' ἕνα ποδήλατο ποὺ εἶχε, λέει, δανεισθῆ ἀπὸ κάποιον στὸ χωριό. Ἀπὸ τότε ὅμως δὲν ξαναεῖδα τὸ ποδήλατο.

Ἡ Σνίντριγκ ἀνέφερεν ἀκόμα ὅτι ὁ Βάλτερ εἶχεν ἔρθει κατὰ τὶς ἐννέα ἡ ὥρα τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ καὶ ἦταν τόσο ταραγμένος, ὥστε ὁ γυιός της ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ ἰδῆ τὶ ἔχει.

Ἀργότερα ὁ γυιός της τῆς εἶπεν ὅτι βρῆκε τὸ Βάλτερ νὰ κάθεται πάνω στὸ κρεβάτι του καὶ ν' ἀνακατεύη κάτι κάρτες ἀπὸ τὴ Γερμανία καὶ ἄλλα μέρη, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες ἦσαν καὶ κάτι φωτογραφίες μὲ δύο νέες μὲ ποδήλατα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Βάλτερ τοῦ ζήτησε νὰ τὶς κάψη. Ἀντὶ ὅμως νὰ τὶς κάψη, ὁ γυιὸς τῆς Σνίντριγκ τὶς φύλαξε, καὶ ἐξήγησε ὅτι τῆς φαινόταν περίεργο ποῦ βρῆκε τὶς φωτογραφίες αὐτὲς ὁ Βάλτερ.

Ὁ Χάϊνριχ, ὁ γυιὸς τῆς Σνίντριγκ, σχεδίαζε νὰ τὶς πάη στὴν Ἀστυνομία καὶ ν' ἀναφέρη σχετικῶς, ὅταν ἔφθασεν ὁ Ἴμχοφ. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη εἶχε πάει κάπου σὲ μιὰ δουλειά, ἀλλὰ μόλις ἐπέστρεφε ἦταν πρόθυμος νὰ τοῦ τὶς δείξη· δὲν θ' ἀργοῦσε πολύ.

Ὁ Ἴμχοφ καὶ ὁ Μάγιερ κτύπησαν τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Χάϊνριχ Βάλτερ καὶ αὐτὸς τοὺς δέχθηκε.

— Θέλω νὰ σὲ ρωτήσω σχετικῶς γιὰ ἕνα κλεμμένο ποδήλατο, εἶπεν ὁ Ἴμχοφ.

Ὁ νεαρὸς ποὺ διάβαζε στὸ κρεβάτι, φορώντας τὶς πιτζάμες του, σηκώθηκε κι' ἄναψε ἤσυχα ἕνα τσιγάρο. Ἀρνήθηκε ὅτι τὴν Τετάρτη προσεπάθησε νὰ πωλήσῃ στὸν Φρὶτς Σοῦ ἕνα κλεμμένο ποδήλατο.

— Αὐτὸ τὸ ποδήλατο ἀνῆκε σ' ἕνα φίλο μου. Τοῦ τὸ ἐπέστρεψα τὴ Πέμπτη, εἶπεν, ἀρνούμενος ὅμως ν' ἀναφέρῃ τὸν φίλο του.

— Πῶς ἐπέστρεψες στὸ σπίτι, ὅταν ἔφυγες ἀπὸ τὴ δουλειά σου τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ; τὸν ρώτησε ὁ Ἴμχοφ.

— Μὲ τὰ πόδια, ἀπήντησεν ὁ Βάλτερ.

— Πές μου Χάϊνριχ, ποὺ βρισκόσουν τὴν Πέμπτη στὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα;

— Στὸ ἑστιατόριο τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τῆς Καλπετράν.

— Καὶ ποῦ πῆγες κατόπιν ἀπὸ ἐκεῖ;

— Πῆγα περίπατο.

Ὁ Βάλτερ κοίταξε κατάματα τὸν Ἴμχοφ.

— Γιατὶ μὲ ἀνακρίνετε γιὰ τὸ φόνο; Δὲν ξέρω τίποτα, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ποὺ γράφουν οἱ ἐφημερίδες.

Καὶ πρὶν προλάβῃ ὁ Ἴμχοφ νὰ τοῦ ὑποβάλῃ ἄλλη ἐρώτησι, ὁ Βάλτερ φώναξε:

— Σήμερα εἶναι ἡ δεκάτη ἑνάτη ἐπέτειος τῶν γενεθλίων μου. Δὲν πρόκειται ν' ἀπαντήσω σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἀνόητες ἐρωτήσεις σας. Νὰ φύγετε ἀμέσως.

Ὁ Ἴμχοφ κίνησε πρὸς τὴν πόρτα.

— Θὰ παραμείνῃς ἐδῶ στὴ Γκρέχεν μέχρις ὅτου σὲ εἰδοποιήσω ἐγώ, τὸν διέταξε.

Ὁ Χάϊνριχ Σνίντριγκ ἔδειξε στὸν Ἴμχοφ τὶς κάρτες καὶ τὶς φωτογραφίες ποὺ εἶχε σώσει ἀπὸ τὴ φωτιά. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ὑπῆρχαν πολλὲς φωτογραφίες τῶν ἀδελφῶν Ἴμπερσχοφ μὲ τὰ ποδήλατά τους.

Ὁ Ἴμχοφ τὶς πῆρε μαζί του στὴν Καλπετράν. Τώρα μποροῦσε νὰ συλλάβῃ τὸν Βάλτερ γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ ποδηλάτου, ἀλλὰ καὶ ὡς ὕποπτο γιὰ τὴν δολοφονία. Προτίμησε ὅμως νὰ περιμένῃ.

Δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι ὅλη τὴ νύκτα. Σκεπτόταν τὸ κλεμμένο ποδήλατο. Μήπως ὁ Βάλτερ τὸ πέταξε γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτό, γιατὶ ὑπωψιάσθηκε ὅτι ὁ Σοῦ εἶχε δώσει τὸν ἀριθμὸ κυκλοφορίας του στὴν Ἀστυνομία, ἴσως νὰ εἶχεν αἵματα ἢ ἄλλα ἴχνη ποὺ νὰ τὸ συνέδεαν μὲ τὸ ἔγκλημα;

Ἑνωρὶς τὸ πρωὶ τὴν ἄλλη μέρα,—ἦταν Κυριακὴ—ὁ Ἴμχοφ πῆρε ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸν Κουόνεν, ποὺ τοῦ ἔλεγεν ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς Πρόξενος στὴ Γενεύη, ζητοῦσε ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια στοιχεῖα σχετικῶς μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἀνακρίσεως. Μερικὲς ἑλβετικὲς ἐφημερίδες εἶχαν ἐκδόσει παραρτήματα καὶ ἐπέκριναν τὴ βραδύτητα μὲ τὴν ὁποία ἐκινεῖτο ἡ Ἀστυνομία. Ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τοῦ Κλήβελαντ τηλεφωνοῦσαν καὶ ζητοῦσαν περισσότερα στοιχεῖα γιὰ τὴν ὑπόθεσι.

— Πές τους νὰ περιμένουν, εἶπεν ὁ Ἴμχοφ ἀτάραχος. Θὰ τοὺς δώσω πληροφορίες ὅταν θὰ συλλάβω κάποιον ὕποπτο διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ Κουόνεν τοῦ ἀνέφερεν ὅτι ἡ Ἔλεν Ἴμπερσχοφ εἶχεν ἀρχίσει νὰ συνέρχεται ἀπὸ τὸ σὸκ καὶ ἦταν πλέον σὲ θέσι ν' ἀναφέρῃ καὶ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀνάκρισι, ὅπου μποροῦσε.

— Θὰ ἔρθω στὴ Βὶσπ νὰ μιλήσω πάλι μαζί της, εἶπεν ὁ Ἴμχοφ.

Τὴν στιγμὴ ποὺ κάθισε νὰ προγευματίσῃ, τὸν πλησίασε ὁ Αὔγουστος Κρότζ, ἕνας ὑψηλὸς ἄντρας μὲ ψαρὰ μαλλιά. Ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι κάτοικοι τῆς περιοχῆς, ὁ Κρότζ συνεδύαζε στὸ ἐπάγγελμά του τὸν τσοπάνο, τὸν ξυλουργό, τὸν γεωργὸ κλπ. καὶ ἔκανε μιὰ ἁπλῆ, ἀλλὰ ἄνετη ζωή.

Ὁ Κρότζ ἔσκυψε καὶ ψιθύρισε στὸν Ἴμχοφ.

— Εἶδα τὴν προκήρυξι στὴν πόρτα τοῦ δημαρχείου μὲ τὴν ὁποία ζητᾶτε πληροφορίες γιὰ τὸ ἔγκλημα.

Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ὁ ἀστυνομικὸς ἀκολουθοῦσε τὸν Κρότζ ποὺ τὸν ὡδη-

γοῦσε σὲ μιὰ δασοσκέπαστη πλαγιά, πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν κατοικία τῆς Ἔγκεμαν. Ὁ Κρὸτζ κοίταξε γύρω κι' ἔδειξε πίσω ἀπὸ κάτι ἀκανθώδεις θάμνους.

— Νὰ ἐκεῖ εἶναι, εἶπε.

Ἕνα ποδήλατο βρισκόταν ἐκεῖ, σχεδὸν κρυμμένο μέσα στὸ πυκνὸ φύλλωμα. Στὶς χειρολαβές του ἦταν ἕνα σακκίδιο δεμένο. Πάνω στὸν πισινὸ τροχὸ ὑπῆρχε μιὰ πινακίδα μὲ ἀριθμὸ κυκλοφορίας Β.Σ. 407. Ἦταν τὸ κλεμμένο ποδήλατο ποὺ ὁ Χάϊνριχ Βάλτερ ἤθελε νὰ πωλήσῃ στὸν Σού, στὴ Τζερμάττ. Μέσα στὸ σακκίδιο ὑπῆρχε μιὰ γυναικεία κτένα, ἕνας καθρέπτης, μιὰ μπλούζα, ἕνα πουλόβερ κι' ἕνα ζευγάρι κοντὲς κάλτσες. Ὑπῆρχαν ἐπίσης καὶ διάφορες ἐπιστολὲς ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ποὺ ἀπευθύνονταν πρὸς τὴν δίδα Τζερέϊν Ἴμπερσχοφ, μέσω ἑνὸς διεθνοῦς τουριστικοῦ γραφείου. Τὸ κύπελλο δὲν ὑπῆρχε.

Ἐνῶ ὁ Ἴμχοφ ἔφερνε τὸ ποδήλατο πίσω στὴν Καλπετράν, ὁ Κρὸτζ τοῦ ἐξήγησε ὅτι τὸ εἶχε ἀνακαλύψει ψάχνοντας νὰ βρῇ τὴ φωλιὰ μιᾶς ἀλεποῦς ποὺ ἔκανε ἐπιδρομὲς στὰ ζῶα του. Ὑπωπτεύθηκε ἀμέσως ὅτι τὸ ποδήλατο τὸ εἶχε κρύψει κάποιος ποὺ εἶχε σχέσι μὲ τὴ δολοφονία τῆς Ἀμερικανίδος.

Ὁ Ἴμχοφ ἄφησε τὸ ποδήλατο σ' ἕνα ἀσφαλὲς μέρος καὶ πῆγε ἀμέσως στὴ Γκρέχεν γιὰ νὰ συλλάβῃ τὸν Βάλτερ ὡς ἔνοχο.

— Δὲν ξεύρω τίποτε γιὰ ὅλα αὐτά, ἐπέμενεν ὁ νεαρός, ἐνῶ ὁ ἀστυνομικὸς τὸν μετέφερε μὲ τὸ τραῖνο στὴ Βίσπ, τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιμένῃ ὅτι ἦταν ἀθῶος, παρὰ τὶς πιέσεις τοῦ Ἴμχοφ καὶ τοῦ Κουόνεν μέχρι τὸ βράδυ τῆς Δευτέρας, ὁπότε τελικὰ ὡμολόγησε.

— Τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ κατὰ τὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα, μετὰ τὸ φαγητό, πήγαινα μὲ τὸ κλεμμένο ποδήλατο στὴ Καλπετράν. Στὸ δρόμο μὲ συνάντησε ἡ ὑψηλὴ Ἀμερικανίδα μὲ τὸ ποδήλατο καὶ μοῦ ζήτησε πληροφορίες. Μοῦ ἦρθε τότε μιὰ ἐπιθυμία νὰ τῆς ἐπιτεθῶ.

Ἀφοῦ προσπέρασε ἡ νέα, συνέχισεν ὁ Βάλτερ, αὐτὸς κατέβηκε ἀπὸ τὸ ποδήλατό του καὶ περίμενε. Αὐτὴ κατέβηκε στὴ βρύση γιὰ νὰ πιῇ νερό. Τότε αὐτὸς σύρθηκε πίσω της ἕρποντας καὶ τὴν ἅρπαξε καθὼς ἔσκυβε νὰ πιῇ. Ἀλλὰ ἦταν δυνατὴ καὶ πάλαιψαν ἀρκετὴ ὥρα καὶ κυλίσθηκαν κάτω στὸ δρόμο καὶ στὸ γρασίδι.

— Αὐτὴ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ζητᾶ βοήθεια. Τότε ἐγὼ πῆρα μιὰ πέτρα καὶ τὴν κτύπησα πολλὲς φορές. Μετὰ σταμάτησε νὰ φωνάζῃ.

Ἔκρυψε μετὰ τὸ σῶμα τῆς νέας καὶ τὸ ποδήλατο πίσω ἀπὸ τὸ σωρὸ τὶς πέτρες. Ἀπὸ τὸ φόβο του δὲν ἔψαξε τὰ ροῦχα της, ἀλλὰ πῆρε μόνο τὸ σακκίδιό της κι' ἔφυγε μὲ τὸ κλεμμένο ποδήλατο πρὸς τὴ Ράντα, περνώντας κοντὰ ἀπὸ τὸ κτῆμα τῆς Ἔγκεμαν. Ἔκρυψε τὸ ποδήλατο στοὺς θάμνους, πῆρε τὶς φωτογραφίες καὶ τὸ κύπελλο ἀπὸ τὸ σακκίδιο καὶ περίμενε στὸ δάσος μέχρις ὅτου νύκτωσε, ὁπότε ἐπέστρεψε στὴ Γκρέχεν. Ἰσχυρίσθηκε ὅτι τὸ κύπελλο τὸ πέταξε στὸ ποτάμι μέσα.

Ἡ Ἔλεν Ἴμπερσχοφ ἀναγνώρισε τὸ σακκίδιο καὶ τὰ πράγματα τῆς ἀδελφῆς της καὶ ἀναχώρησε γιὰ τὸ κρεματόριο τῆς Λωζάνης μαζὶ μὲ τὸ πτῶμα. Ἀργότερα ἐπέστρεψε στὴν Ἀμερική, μεταφέροντας τὴν τεφροδόχο τῆς Τζερέϊν. Τὴν ἔθαψε δίπλα στοὺς τάφους τῶν πατέρων της στὴ Γουέαρ τῆς Μασσαχουσέττης, ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ κολλέγιο Σμὶθ ὅπου φοιτοῦσε.

Οἱ ψυχιατρικὲς ἐξετάσεις ἀπέδειξαν ὅτι ὁ Βάλτερ Χάϊνριχ δὲν ἦταν ψυχοπαθὴς καὶ ὡδηγήθηκε στὸ δικαστήριο, ὅπου καταδικάσθηκε σὲ 15 χρόνια καταναγκαστικὰ ἔργα, ἐπειδὴ ἦταν ἡλικίας μικροτέρας τῶν 23 ἐτῶν καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν δικάσουν περισσότερο. Τρία χρόνια ἀργότερα, τὸ 1935, ὁ Βάλτερ πέθανε μέσα στὴν φυλακὴ τῆς Ζίον σὲ ἡλικία 23 ἐτῶν. Ὁ ὑπαρχιφύλακας Ἴμχοφ προήχθη σὲ ἀρχιφύλακα καὶ παρασημοφορήθηκε γιὰ τὶς ἐξαίρετες ὑπηρεσίες του.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ «Σαμὶρ» πέρασε σὰν κινηματογραφικὴ ταινία ἀπὸ τὴ σκέψι μου ὅταν εἶδα τὸν Ξάνθο καὶ τὸν Μέλο μαζὶ μὲ τὸν Βύρωνα καὶ τοὺς συντρόφους του νὰ στέκωνται μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ γερμανικοῦ φρουραρχείου Πειραιῶς. Κάτι θὰ σκαρώνουν σκέφθηκα καὶ περίμενα πίσω ἀπὸ ἕνα περίπτερο τῆς πλατείας νὰ τελειώσουν τὴ συζήτησι καὶ νὰ τοὺς παρακολουθήσω. Καθὼς περίμενα εἶδα ἕνα Γερμανὸ ἀξιωματικὸ νὰ τοὺς πλησιάζη, κάτι νὰ τοὺς λέη κι' ἔπειτα νὰ ξεκινοῦν ὅλοι μαζὶ πρὸς τὴν ὁδὸ Καραΐσκου. Ἐγὼ γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴ θέσι μου, φόρεσα τὸ σῆμα ὑπηρεσίας καὶ προσποιούμενος ὅτι περιπολοῦσα τοὺς πῆρα ἀπὸ κοντά. Ὅταν ἔφθασαν στὸν κῆπο τῆς Τερψιθέας τοὺς εἶδα νὰ στρίβουν στὴν ὁδὸ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου καὶ νὰ μπαίνουν στὸ οἴκημα ποὺ ἐστεγάζετο ἡ γερμανικὴ ὑπηρεσία. Ὅπως εἶδα, ἡ εἴσοδος δὲν ἐφρουρεῖτο ἀπὸ Γερμανὸ στρατιώτη καὶ πέρασαν ὅλοι τους ἐλεύθερα καὶ ὅταν μπῆκαν καὶ ὅταν ἔφυγαν. Ἔτσι ἐπροστάτευαν τοὺς προδότες οἱ Γερμανοὶ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν πατριωτῶν.

Μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἀκριβῶς στὶς 17 Ἰουνίου 1942, μὲ ἀνέβασαν στὰ ἴδια σκαλοπάτια, μὰ δὲν κατέβηκα ἐλεύθερα, ὅπως ὁ Βύρων καὶ ἡ παρέα του. Οἱ συνοδοί μου, δύο Γερμανοὶ στρατιῶτες, μὲ μετέφεραν στὰ Ἐς-Ἐς τῆς ὁδοῦ Μέρλιν γιὰ ἀνάκρισι, ὡς ὕποπτον ἀντικατασκοπείας. Μέσα στὰ κελλιὰ τῶν Ἐς-Ἐς, παρὰ τὴν ἐξάντλησι ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ἀνάκρισι καὶ τὰ βασανιστήρια, δὲν βγῆκε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα μου. Ἦταν σφραγισμένο. Ἔτσι τὰ κατάφερα νὰ σωθῶ καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι τῆς ἀστυνομικῆς ὁμάδος «ΟΜ» Μὲ βοήθησε ἕνα γεμάλο ψέμμα ποὺ εἶχε προστεθῆ ἀνάμεσα στὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀλήθεια, ὅτι δηλαδὴ μαζὶ μὲ ἄλλο ἀστυνομικὸ εἴχαμε μεταβῆ στὴ Μυτιλήνη. Σανίδα σωτηρίας, γιὰ νὰ μὴ πῶ θαῦμα, μοῦ παρουσιάσθηκε ἡ περίπτωσις αὐτὴ στὴν ἀνάκρισι. Πάνω σ' αὐτὸ στηρίχθηκα καὶ γλύτωσα ἀπὸ τὰ χέρια τους.

Ὅταν μ' ἄφησαν οἱ Γερμανοὶ ξεκίνησα νὰ πάω στὸ σπίτι μου στὸν Πειραιᾶ. Τὰ μάτια μου ἦσαν θολωμένα ἀπὸ τὶς κακουχίες τῆς φυλακῆς. Ὅ,τι ἔβλεπα γύρω μου μοῦ φαίνονταν ἄγνωστα καὶ ξένα. Καθὼς προχωροῦσα στὴν πλατεία Δημοτικοῦ Θεάτρου, κοντὰ στὸ σπίτι μου, εἶδα στὸ γωνιακὸ καφενεδάκι τῆς γειτονιᾶς μου νὰ κάθεται ἀπ' ἔξω ὁ Νούλης. Μὲ ἤξερε καὶ τὸν ἤξερα καλά, μὰ ἐγὼ ἔκαμα πὼς δὲν τὸν εἶδα, καὶ τράβηξα τὸ δρόμο μου. Ἤθελα νὰ ἀποφύγω τὴ συνάντησι αὐτή. Αὐτὸς ὅμως μὲ φώναξε:

— Στάσου Γιῶργο, θέλω νὰ σοῦ πῶ.

Στάθηκα, τὸν κοίταξα πικρά, τὸν πλησίασα καὶ τὸν ρώτησα:

— Συμβαίνει τίποτε Παντελῆ;

— Ναί, μοῦ εἶπε. Ἐνδιαφέρεσαι νὰ μάθης ποιός σὲ πρόδωσε στοὺς Γερμανούς;

—Ὄχι, τοῦ ἀπήντησα, ξηρὰ κι' ἀδιάφορα καθὼς ἔφευγα.

Προδότη Νούλη, μουρμούρισα, κάποιος σ' ἔβαλε νὰ μοῦ κάνης αὐτὴν τὴν ἐρώτησι. Κάτι θέλεις νὰ μοῦ μαγειρέψης μὲ τοὺς Γερμανούς, μὰ δὲν θὰ τὰ καταφέρης. Μετὰ ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἀπουσία ποὺ βρισκόμουνα στὶς φυλακές, ὅπως εἶδα καὶ παρακολούθησα, οἱ ἐπαφὲς τοῦ Βύρωνα μὲ τὶς γερμανικὲς μυστικὲς ὑπηρεσίες φανέρωναν ξεκάθαρα πὼς ἡ ἀντικομμουνιστικὴ ὀργάνωσις «ΟΕΔΕ» ἦταν μιὰ παγίδα.

Οἱ Γερμανοὶ γιὰ νὰ ἔχουν ἐξασφαλισμένα τὰ νῶτα τους ἀπὸ κάθε ἀντίδρασι

ποὺ θὰ παρουσιάζετο στὶς κατεχόμενες χῶρες, καὶ γιὰ νὰ προλαμβάνουν τὸν ξεσηκωμὸ μετεχειρίζοντο διάφορα σατανικὰ τεχνάσματα. Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ τὸ χρησιμοποίησαν στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν κατοχή, ἦταν ἡ ψευτοεθνικιστικὲς ὀργανώσεις ποὺ ἐδημιούργησαν. Μ' αὐτὸ δὲν ἤθελαν βέβαια νὰ δυναμώσουν οἱ Γερμανοὶ τὴν ἐθνική μας συνείδησι, ἀπεναντίας, κάτι ἄλλο ζητοῦσαν ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις αὐτές, ποὺ ἔφτειαξαν μὲ τόση μυστικότητα καὶ τὶς πλαισίωσαν ἀπὸ μερικοὺς κακοὺς Ἕλληνας. Ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις αὐτὲς ζητοῦσαν νὰ στρατολογήσουν πράκτορες καὶ καταδότες. Ἔτσι ξαφνικὰ ξεφύτρωσε στὸν Πειραιᾶ ἡ «ΟΕΔΕ» μὲ πρόεδρο τὸν τυχοδιώκτη Βύρωνα. Ποιὸς τὸν διώρισε ἐκεῖ κανεὶς δὲν ἤξευρε, ὅπως καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ μάθη ὅτι πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὀργάνωσι κρυβόταν ὕπουλα καμουφλαρισμένη ἡ γερμανικὴ κατασκοπεία. Ἦσαν ἀπατηλὰ καὶ ψεύτικα τὰ ἑλληνικὰ χρώματα καὶ τὸ σύνθημα—ἀντικομμουνιστικὸς ἀγών—ποὺ ἔδωσαν οἱ Γερμανοὶ σ' αὐτὲς τὶς ὀργανώσεις στὴν Ἑλλάδα. Μὲ αὐτὸ τὸ ἔξυπνο κόλπο ποὺ μεταχειρίσθηκαν οἱ Γερμανοί, νὰ παρουσάσουν δηλαδὴ τὴν «ΟΕΔΕ» σὰν μιὰ ἑλληνικὴ ἐθνικὴ ὀργάνωσι, ἤθελαν νὰ παρασύρουν στὴν παγίδα ὅσο πιὸ πολὺ περισσοτέρους πράκτορες γιὰ νὰ τοὺς μεταχειρισθοῦν ἀργότερα Ἔτσι ξεκίνησε ἡ γερμανικὴ κατασκοπεία γιὰ νὰ πετύχη ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε. Δὲν τὰ κατάφερε ὅμως γιατὶ πολὺ γρήγορα ξεσκεπάσθηκε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἴχαμε τοποθετήσει ἀνάμεσά τους.

Ὡς τόσο ἔμαθα ποὺ βρισκόταν ὁ φίλος μου Περικλῆς καὶ ὅταν συναντηθήκαμε χωρὶς περιστροφὲς τοῦ ἔκαμα τὴν πρότασι:

—Ἄκουσε Περικλῆ, τοῦ εἶπα. Πρέπει νὰ ὀργανωθῆς στὴν «ΟΕΔΕ»

— Γιατί; ρώτησε μὲ κάποιο δισταγμό; Δὲν νομίζεις πὼς εἶναι ἐπικίνδυνο;

—Ὁ κίνδυνος Περικλῆ σήμερα εἶναι παντοῦ, μὰ πρέπει νὰ δουλέψουμε γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τὸν ἔπεισα καὶ ὠργανώθηκε.

Κάθε μέρα ὁ Περικλῆς μάθαινε ὅλο καὶ περισσότερα πράγματα. Ἦταν ἄνθρωπος ἔξυπνος καὶ πολὺ γρήγορα ἀπέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Βύρωνα, ὡς ποὺ τὰ κατάφερε νὰ μπῆ μέσα στὸ ἐπιτελεῖο του. Ἐκεῖ ὁ Περικλῆς γνώρισε τὸν Ξάνθο καὶ τὸν Μέλο, οἱ ὁποῖοι, ὅπως εἶδε, ἦσαν ἔμπιστοι τῶν Γερμανῶν καὶ διεδραμάτιζαν ἀφ' ὑψηλοῦ τὸ ρόλο τους, χωρὶς νὰ φαίνωνται στὴν ὀργάνωσι. Ὕστερα γνώρισε τὸν Νούλη, αὐτὴ τὴ μαύρη ψυχή, τὸ Ρίζο, τὸν Στράτο, τὴν Κατερίνα, ποὺ ἦταν ἄσχημη σὰν τέρας, καὶ ἄλλους ποὺ εἶχαν γίνει τυφλὰ ὄργανα τοῦ Γερμανοῦ φρουράρχου Πειραιῶς, λοχαγοῦ Λίτκε. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ σφηκοφωλιὰ ἔβαλαν τὴ μύτη τους, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν εὐκαιρία κάθε λογῆς κακοποιοί.

Ὠργανώθηκαν στὴν «ΟΕΔΕ» ὅπως δικαιολογήθηκαν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ὄχι γιὰ νὰ προδώσουν, ἀλλὰ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κάνουν ἐλεύθερα τὴ μαύρη ἀγορά. Ἔτσι κατάφερε ἡ γερμανικὴ κατασκοπεία καὶ στρατολόγησε ὅσους πράκτορες μπόρεσε νὰ παγιδεύση ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις ποὺ ἔφτειαξε. Τοὺς κράτησε μυστικοὺς καὶ ἀθέατους ἀπὸ τὰ μάτια τῶν πατριωτῶν. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἔξαρσι τῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων στὴν Ἑλλάδα καὶ στὶς ἀνάγκες ποὺ παρουσιάσθησαν στὰ δίκτυα κατασκοπείας τῆς Μ. Ἀνατολῆς, ἡ γερμανικὴ κατασκοπεία ἄλλαξε πρόγραμμα κι' ἐχάραξε καινούργιες γραμμές. Γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἀντιδράσουν οἱ πράκτορες ποὺ εἶχαν στρατολογήσει καὶ ὑποχρεωτικὰ ν' ἀκολουθήσουν τὴ νέα τακτικὴ τοὺς ἔβγαλε τὸ προσωπεῖο γιὰ νὰ ἐκτεθοῦν, καὶ ἀναγκαστικὰ ἀκολούθησαν τὸ δρόμο τῆς προδοσίας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἂν κανένας ἀπ' αὐτοὺς φανέρωνε κάποια ἀντίδρασι ἢ ἀνυπακοή, οἱ Γερμανοὶ ἔπαιρναν τὸν ἄλλο δρόμο, τὸ δρόμο τῆς βίας, τῆς ἀναγκαστικῆς δουλειᾶς, τῆς ὁμηρίας καὶ τῆς ἐξαφανίσεως.

Ἕνα μεσημέρι ποὺ βρισκόμουν στὸ σπίτι μου κτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἦταν ὁ Περικλῆς.

— Σᾶς θέλω, μοῦ εἶπε. Εἶναι ἀνάγκη νὰ συναντηθοῦμε ἀμέσως. Θὰ σὲ περιμένω στοῦ «Τζίτζικα» στὸ Νέο Φάληρο.

Ἔκλεισα τὸ τηλέφωνο καὶ σὲ λίγο βρισκόμαστε μαζί.

— Τί συμβαίνει Περικλῆ; τὸν ρώτησα ἀνήσυχα.

—Ἔχω σπουδαῖα νέα γιὰ τὴν ὀργάνωσι.

Μὲ μεγάλη προφύλαξι μοῦ ἔδωσε ἕνα σημείωμα καὶ συνέχισε.

—Ὅλους αὐτοὺς ποὺ θὰ διαβάσης τοὺς ἐκπαιδεύουν οἱ Γερμανοὶ σὲ στρατιωτικὲς μονάδες στὴν Ἀθήνα, ἄλλους στὸν ἀντιανταρτικὸ ἀγῶνα, ἄλλους στὸν ἀσύρματο καὶ ἄλλους πῶς νὰ κάνουν σαμποτάζ.

Ὕστερα ἀπὸ τὶς πληροφορίες καὶ τὴν κατάστασι μὲ τὰ ὀνόματα ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ Περικλῆς, τὴν ὁποία ἔκρυβα ἀνάμεσα στὴ φόδρα τοῦ πηλικίου μου, ἔφυγα.

Ὅπως διάβασα ἀργότερα οἱ περισσότεροι ποὺ ἀνέφερε ἡ κατάστασις ἦσαν γνωστοὶ κακοποιοί, ὅπως ὁ Τσίρος καὶ ὁ Παρασκευᾶς, ποὺ τοὺς εἶχα πιάσει ἄλλοτε γιὰ παραχάραξι χιλιοδράχμων, ὁ Νούλης, ὁ Στράτος καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Περικλῆς δούλευε καλά. Ἔπαιζε θαυμάσια τὸ ρόλο του μέσα στὴν ὀργάνωσι. Ξεσκέπασε σχεδὸν ὅλους ἐκείνους ποὺ ἡ γερμανικὴ κατασκοπεία εἶχε προωθήσει στὶς στρατιωτικὲς μονάδες γιὰ ἐκπαίδευσι. Κατώρθωσε νὰ μπῆ ἀνάμεσά τους καὶ νὰ προχωρήση ἀκόμα καὶ μέσα στὶς γερμανικὲς μονάδες «3.000», «2.000» καὶ «Σ.Δ.».

Μετὰ ἀπὸ τὶς πληροφορίες ποὺ πῆρα ἀπὸ τὸν Περικλῆ ἔπρεπε νὰ πάω στὴν Ἀθήνα νὰ συναντήσω τὸν ἀστυνόμο Τσενόγλου στὸ καφενεδάκι ποὺ βρίσκεται στὸ ὑπόγειο τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, στὴν ὁδὸ Σωκράτους 60, ποὺ εἴχαμε ὡς κέντρο συναντήσεως.

Ὁ ἀστυνόμος μὲ περίμενε. Μιλήσαμε γιὰ διάφορα καὶ μὲ μεγάλη προφύλαξι, τοῦ ἔδωσα καθὼς ἔφευγα ὅσες σημειώσεις μὲ πληροφορίες εἶχα συγκεντρωμένες.

Τὴν ἑπομένη ποὺ ξανασυναντηθήκαμε πάλι στὸ ἴδιο μέρος ρώτησα τὸν ἀστυνόμο πῶς τοῦ φάνηκαν οἱ πληροφορίες ποὺ τοῦ ἔδωσα.

Ὁ ἀστυνόμος ἱκανοποιημένος μοῦ εἶπε:

—Ἄκουσε Γιῶργο. Ἂν πραγματικὰ εἶναι ἀληθινὲς οἱ πληροφορίες αὐτὲς τοῦ ἀνθρώπου μας, ποὺ εἶναι μέσα στὴν ὀργάνωσι «ΟΕΔΕ», εἶναι μεγάλης ἀξίας. Τώρα πρέπει νὰ μάθη γιὰ πιὸ σκοπὸ ἐκπαιδεύονται οἱ πράκτορές τους στὶς γερμανικὲς μονάδες.

Αὐτὰ μιλήσαμε μὲ τὸν ἀστυνόμο Τσενόγλου ἐκείνη τὴν ἡμέρα κι' ἔφυγα γιὰ νὰ συναντήσω τὸν Περικλῆ καὶ νὰ τοῦ δώσω τὶς νέες ὁδηγίες ποὺ πῆρα.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα συναντήθηκα μὲ τὸν Περικλῆ καὶ τοῦ εἶπα πῶς εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθουμε περισσότερες λεπτομέρειες γι' αὐτοὺς τοὺς προδότες ποὺ ἐκπαιδεύονται ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς στὴν Κηφισιὰ καὶ στὸ Σούνιο. Ὁ Περικλῆς μοῦ ὑποσχέθηκε πῶς πολὺ γρήγορα θὰ μοῦ ἔδινε ἀπάντησι. Ἐν τῷ μεταξὺ μιὰ πληροφορία ποὺ πῆρα ἀπὸ ἄλλη πηγὴ μᾶς ἄνοιξε ἀργότερα τὸ δρόμο νὰ μάθουμε τὴ λυκοφωλιὰ τοῦ Γερμανοῦ Φὸν Κὰλλ Κέλερμαν.

Ἦταν Μάρτιος τοῦ 1943. Παρακολουθώντας στὴν πλατεῖα τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Πειραιῶς τὴν στρατοπαίδευσι μιᾶς γερμανικῆς μονάδος Ἐντελβάϊς, ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη γιὰ τὴν Κρήτη, ὅπως ἔμαθα, μὲ πλησίασε κάποιος φίλος μου. Ἦταν ὁ ἀπόστρατος ἀντισυνταγματάρχης Καλούδης.

—Ἔλα μαζί μου Γιῶργο. Κάτι σὲ θέλω.

Τὸν ἀκολούθησα καὶ πήγαμε στὸ ραφεῖο τοῦ ἀδελφοῦ του, ποὺ ἦταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πλατεῖα.

(Συνεχίζεται)

ΔΥΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΑΥΣΤΡΙΑ, ΜΟΝΑΧΟ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΙΑ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Στὸ τουριστικὸ γραφεῖο «Βαλκάνια», Ἀκαδημίας 91, εἶδα μιὰ διαφήμισι ποὺ ἔλεγε: «Βιέννη—Μόναχο—Βενετία» ἀπὸ 25 Ἀπριλίου μέχρι 10 Μαΐου.

Πῆρα ἀμέσως τὴν ἀπόφασι νὰ μετάσχω τῆς πασχαλινῆς αὐτῆς ἐκδρομῆς. Δὲν πρόκειται νὰ κάμω περιγραφὴ γιὰ ὅλη τὴ διαδρομή, ἀλλὰ θὰ δώσω μερικὰ χαρακτηριστικὰ στιγμιότυπα καὶ εἰκόνες ποὺ μοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι καὶ μοῦ ἄφησαν ζωηρὴ ἀνάμνησι.

Ὁ εὔζωνας. Ἡ Γευγελῆ εἶναι τὸ σημεῖο ἐξόδου καὶ εἰσόδου γιὰ τὸ ἑλληνικὸ ἔδαφος. Οἱ ἀστυνομικὲς καὶ τελωνειακὲς ὑπηρεσίες ἐλέγχου εἶναι ἐγκατεστημένες στὴν τοποθεσία «Εὔζωνας», ὅπου ὑπάρχει καὶ ὡραιότατο τουριστικὸ περίπτερο, ποὺ δὲν ἔχει τὸ ὅμοιό του σὲ καμμιὰ εὐρωπαϊκὴ χώρα. Ἐκεῖ ὁ ταξιδιώτης ἀναπαύεται γιὰ λίγο καὶ ἀποθαυμάζει τὸ τοπίο μέχρις ὅτου τελειώση ὁ ἀστυνομικὸς καὶ τελωνειακὸς ἔλεγχος κατὰ τὴν εἴσοδο στὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ τὴν ἔξοδό του ἀπὸ αὐτή. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐντυπωσιάζει καὶ ἐνθουσιάζει Ἕλληνες καὶ ξένους εἶναι ὁ Εὔζωνας, ὁ πανύψηλος τσολιάς, ποὺ λίγες δεκάδες μέτρα πέρα ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες αὐτὲς στέκεται σὲ στάσι προσοχῆς μὲ τὸ ὅπλο του καὶ χαιρετᾶ τοὺς Ἕλληνες καὶ ξένους ποὺ περνοῦν. Δίκαια ἀποσπᾶ τὰ χειροκροτήματα τῶν ταξιδιωτῶν καὶ προκαλεῖ ὑπερήφανα αἰσθήματα γιὰ τοὺς Ἕλληνες.

Ἡ Κυρία Ἀναστασία Γαζῆ. Λένε ὅτι ἂν πρόκηται κανεὶς νὰ παντρευτῆ, καλὸ εἶναι νὰ κάνη προηγουμένως ἕνα ταξιδάκι μὲ πούλμαν, στὸ ὁποῖο νὰ φροντίζη ὥστε νὰ συνταξιδεύη καὶ ὁ μέλλων ἢ ἡ μέλλουσα σύζυγος. Καὶ τοῦτο γιατὶ κατὰ τὴν ἀναγκαστικὴ τρόπον τινὰ πολυήμερη συμβίωσι δείχνεται ὁ ἐλεύθερος καὶ ὄχι ὁ τεχνητὸς χαρακτήρας τοῦ καθενός. Ἐκεῖ διαπιστώνονται τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ προτερήματα ποὺ δὲν μπορεῖτε μὲ ἄλλο τρόπο νὰ δῆτε. Θὰ διαπιστώσετε ἂν εἶναι τσιγκούνηδες, ἂν ἔχουν καλὴ καρδιά, ἂν εἶναι στριμμένοι χαρακτῆρες, ἂν δέρνωνται ἀπὸ ἐγωισμό, ἂν εἶναι καυγατζῆδες καὶ γενικὰ τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ προτερήματα τοῦ καθενός. Καὶ θὰ δῆτε ὅτι σπάνια ὑπάρχουν ἄτομα μὲ μόνο προτερήματα καὶ χωρὶς ἐλαττώματα. Ἕνα τέτοιο ἄτομο κατὰ τὸ ταξίδι μας ἦταν ἡ σεβαστὴ δέσποινα κυρία Ἀναστασία Γαζῆ. Ἔχει περάσει στὰ χρόνια τὰ τρία τέταρτα τοῦ αἰῶνος. Καὶ ἐν τούτοις εἶναι εὐγενική, χαμογελᾶ διαρκῶς, χωρὶς ποτὲ νὰ διαμαρτυρηθῆ γιὰ τίποτε, πρόθυμη γιὰ ὅλα, ἀκούραστη, θαρραλέα καὶ ἀποφασιστική, παρουσίασε κεῖνο ποὺ λέμε «φαινόμενο». Τῆς εὐχόμεθα νὰ συμπληρώση πλήρη αἰῶνα καὶ νὰ εἶναι πάντα ὑπόδειγμα καὶ παράδειγμα γιὰ τοὺς νεώτερους.

Περίπατος στὴ Βιέννη. Ἔχει πολλὰ νὰ θαυμάση κανεὶς στὴ χαριτωμένη αὐστριακὴ πρωτεύουσα. Ὁ Δούναβις, ποὺ τὰ νερά του κυλᾶνε γαλήνια καὶ ποὺ κάπουκάπου στροβιλίζονται σὰν τὰ βάλς τοῦ Στράους, τὰ ἀνάκτορα ὑπερπολυτελείας τοῦ Σεμπρούν, ὅπου ἡ Μαρία Τερέζα ἔδινε τοὺς ὀνομαστοὺς χορούς τριγυρισμένη ἀπὸ τὰ 18 παιδιά της, τὸ περίφημο πράτερ, ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Στεφάνου μὲ τὰ ἐξαιρετικῆς τέχνης βιτρὼ καὶ τὴν τεράστια καμπάνα, τέλος ἡ ὀνομαστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο ὄπερα, ὅπου παίζονται τὰ ἔργα τῶν διασημοτέρων μουσουργῶν καὶ πολλὰ ἄλλα, δίνουν τὴν εἰκόνα μιᾶς ἀρχοντικῆς χαρούμενης πρωτεύουσας. Μὰ κεῖνο ποὺ κάνει ἐν-

τύπωσι εἶναι τὰ μόνιππα τὰ ὁποῖα κυκλοφοροῦν σὰν δεῖγμα τῆς παλιᾶς ἀρχοντιᾶς καὶ τοῦ ρωμαντισμοῦ ποὺ ἐννοεῖ νὰ ἁπλώνεται ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὶς σκιὲς τῶν φιλυρῶν, ὅπου στέκονται οἱ ἀνδριάντες τόσων καὶ τόσων μουσουργῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ τὶς ἀθάνατες μελωδίες σαγηνεύουν καὶ συγκινοῦν ἀκόμη τοὺς λάτρες τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ ὡραίου. Οἱ ἀμαξάδες φορᾶνε μαῦρο κουστούμι καὶ τὸ ἀπαραίτητο τρικαντό, τὸ σκληρὸ δηλαδὴ μαῦρο καπέλλο ποὺ φοροῦσαν ἄλλοτε τὰ ἐπίσημα πρόσωπα. Περπατώντας συνάντησα ἕνα μικροσκοπικὸ λαντώ, ἕνα δηλαδὴ μικρὸ ἁμαξάκι καταπράσινο ποὺ τὸ ὁδηγοῦσε ἕνα μικρὸ ἀλογάκι καὶ ὁ ὁδηγός του φοροῦσε καταπράσινη

στολὴ καὶ ψηλὸ καπέλλο. Παρακάλεσα νὰ σταματήσῃ καὶ πῆρα μιὰ φωτογραφία. Χαρακτηριστικὸ κι' αὐτὸ μιᾶς περασμένης ἐποχῆς.

Ἐντύπωσι κάνει καὶ τὸ Δημαρχεῖο, ποὺ εἶναι ἕνα τεράστιο κτίριο, ἀληθινὸ κομψοτέχνημα. Ἀλλὰ κεῖνο ποὺ ἐντυπωσιάζει περισσότερο εἶναι τὰ κτίρια τῆς Βουλῆς. Τὰ ἔκτισε ὁ ἴδιος ἀρχιτέκτων ποὺ ἔκτισε τὴ δική μας Ἀκαδημία, τὸ Πανεπιστήμιο καὶ τὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. Εἶναι κτισμένα σὲ καθαρὰ ἑλληνικὸ ρυθμὸ καὶ μπροστὰ ἀπὸ τὰ προπύλαια φαντάζει τὸ ἄγαλμα τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς μὲ τὴν περικεφαλαία, τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ δόρυ. Αὐτό, ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες, μᾶς γεμίζει ὑπερηφάνεια, γιατὶ διαπιστώνουμε τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἑλληνισμοῦ σὲ κάθε βῆμα μας στὶς ξένες αὐτὲς χῶρες.

Τὸ Σέμερικ καὶ τὸ Σάλτσμπουργκ. Ἡ ἀνάβασις μὲ τὸ πούλμαν στὶς Ἄλπεις εἶναι μαγευτική. Ὁ δρόμος περνάει ἀνάμεσα ἀπὸ πυκνὰ δάση χιονισμένα, μὲ καταρράκτες καὶ λίμνες. Τὸ Σέμερικ εἶναι μιὰ κωμόπολις μαγευτική, ὅπου γίνονται χιονοδρομίες. Ὑψόμετρο 1.200. Γιὰ νὰ φτάσουμε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κορυφὲς τῶν Ἄλπεων χρησιμοποιοῦμε τὸ κρεμαστὸ τελεφερίκ, καθόμαστε δηλαδὴ στὶς καρέκλες ποὺ κρέμονται ἀπὸ ἕνα καλώδιο καὶ ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο, σὰν σταφύλια, φτάνουμε στὴν κορυφή. Ἐκεῖ τὰ χιόνια δὲν λυώνουν ποτέ. Τὸ θέαμα εἶναι ὑπέροχο. Λίγος χιονοπόλεμος μᾶς ζεσταίνει.

Ἄλλη χάρι ἔχει ἡ πόλις Σάλτσμπουργκ, ποὺ εἶναι κι' αὐτὴ χτισμένη πάνω στὶς

Ἄλπεις. Τὸ μεσαιωνικὸ φρούριο δεσπόζει κι' ἀνεβαίνουμε μὲ ἠλεκτρικὸ τελεφερὶκ (βαγονέτο), σχεδὸν κάθετα. Τὸ φρούριο μᾶς δίνει ὑπέροχη θέα.

Μόναχο. Ἐκεῖ στὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησία «Ἁγία Τριὰς» παρακολουθήσαμε τὸν Ἐπιτάφιο καὶ κάναμε Ἀνάστασι. Ἐντύπωσι κάνει ἡ θρησκευτικότητα τῶν Ἑλλήνων ποὺ ἐργάζονται στὴν πολιτεία αὐτή. Ἐπισκεφθήκαμε τὴν περίφημη πινακοθήκη τοῦ Μονάχου, ποὺ θεωρεῖται, ὡς ἡ πλουσιώτερη καὶ ἡ μεγαλύτερη στὸν κόσμο. Ἐπίσης ἐπισκεφθήκαμε τὰ ἀνάκτορα μὲ τὸν ὡραιότατο βασιλικὸ κῆπο. Στὰ ἀνάκτορα αὐτὰ γεννήθηκε ὁ πρῶτος βασιλιὰς τῶν Ἑλλήνων, ὁ ἀείμνηστος Ὄθων. Καὶ στὰ δημόσια κτίρια τοῦ Μονάχου ἐπικρατεῖ ἀπόλυτα ὁ κλασσικὸς ἑλληνικὸς ρυθμός.

Χαρακτηριστικὲς εἶναι καὶ οἱ μπυραρίες τοῦ Μονάχου ὅπου μπορεῖ νὰ διασκεδάσῃ κανεὶς ὁμαδικὰ καὶ πίνοντας ἀπὸ τὰ μεγάλα ποτήρια τοῦ ἑνὸς κιλοῦ μπύρα. Περάσαμε ἐκεῖ μιὰ ὡραία βραδυά.

Νταχάου. Μερικὰ χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Μόναχο, εἶναι ἡ πόλις Νταχάου. Ἐκεῖ ἦταν τὸ γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο στρατόπεδο συγκεντρώσεως ἀπὸ τοὺς Ναζιστὲς τοῦ Χίτλερ, ὅλων τῶν ἀντιπάλων του καὶ κατὰ τὸν πόλεμο ὅλων τῶν ὑπόπτων ἀπὸ τὶς χῶρες ποὺ εἶχεν προσωρινὰ κατακτήσει. Τὸ στρατόπεδο αὐτὸ εἶχε μεγάλη ἔκτασι καὶ θέλησαν οἱ Γερμανοὶ νὰ τὸ ἰσοπεδώσουν. Ἀλλὰ οἱ Ἀμερικανοὶ ἐχώρισαν τοὺς τόπους ἐκτελέσεως βασανιστηρίων καὶ κρεματορίων καὶ τὸ διατηροῦν σήμερα ὡς «Μουσεῖο τοῦ αἴσχους καὶ τῆς βαρβαρότητος». Ἡ εἴσοδος φρουρεῖται καὶ σήμερα ἀπὸ Ἀμερικανοὺς στρατιῶτες. Μπαίνοντας ἀντικρύζουμε ἕνα χάλκινο ἄγαλμα μὲ τὴν ἐπιγραφὴ στὸ βάθρο του: «DEN TOTEN ZUR EHR DEN LEBENDEN ZUR MAHNUNG» δηλαδή, «ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΦΟΝΕΥΘΕΝΤΩΝ, ΔΙΑ ΝΑ ΕΝΘΥΜΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΖΩΝΤΕΣ»

Ὅσο προχωροῦμε πρὸς τοὺς τόπους ἐκτελέσεως καὶ τὰ κρεματόρια αἰσθανόμαστε κατάθλιψι. Καὶ τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ αἴσχους τὸ νοιώθουμε ὅταν μπαίνουνε στὰ κτίρια ὅπου διατηροῦνται τὰ κρεματόρια καὶ οἱ θάλαμοι ἀερίων. Στὴν αἴθουσα ὑπάρχουν πολλὲς φωτογραφίες τῶν θυμάτων σὲ κατάστασι ποὺ προκαλεῖ ὄχι μόνο θλίψι, ἀλλὰ καὶ ἀγανάκτησι γιὰ τὰ τερατουργήματα τῶν ναζιστῶν τοῦ Χίτλερ. Πήραμε ἀπὸ τὴν αἴθουσα ἐκθέσεως διαφόρων στατιστικῶν στοιχείων καὶ ἕνα φυλλάδιο στὴν ἑλληνική. Τὸ διαβάζουμε καὶ μᾶς πιάνει φρίκη. Μεταφέρω ἐδῶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα:

«Ἀξιότιμε ἐπισκέπτα,

» Εὑρίσκεσθε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ ἄλλοτε χώρου συγκεντρώσεως Νταχάου. »Ὑπῆρξεν εἷς τῶν πολλῶν τόπων τοὺς ὁποίους κατεσκεύασε τὸ κόμμα τῶν ναζιστῶν » διὰ τὴν ἐξολόθρευσιν τῶν ἐχθρῶν του. Ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι ἐκακοποιοῦντο ἐδῶ » καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀπέθανον ἢ ἐξετελέσθησαν καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἴδουν τὴν » ἡμέραν τῆς ἐλευθερίας. Σήμερον ὁ τόπος αὐτὸς κατοικεῖται, μὲ ἐξαίρεσιν τῶν διατηρουμένων πύργων φρουρᾶς καὶ τοῦ κρεματορίου. Διὰ νὰ φέρωμεν εἰς τὴν μνήμην » τῶν ἀπογόνων ,τὶ ἐσήμαινε ναζισμός, πρόκειται νὰ μετατραπῇ ὁ χῶρος συγκεντρώ- » σεως εἰς ἕνα ἀξιόλογον τόπον μνημείων συνέσεως».

« Οἱ κρατούμενοι. Μετὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ πολέμου προσήχθησαν οἱ » πρῶτοι Πολωνοί. Ἦσαν περίπου 80 ἄτομα, ὑπερήλικες καὶ νεαροί, ὡς ἐπίσης καὶ » καθολικοὶ ἱερεῖς μεταξὺ αὐτῶν. Ὤφειλον νὰ τυφεκισθοῦν ἀμέσως εἰς τὴν πλατεῖαν » ἐκτελέσεων καὶ πρὸς τοῦτο ἐτοποθετήθησαν ἔμπροσθεν αὐτῶν τὰ φέρετρά των.

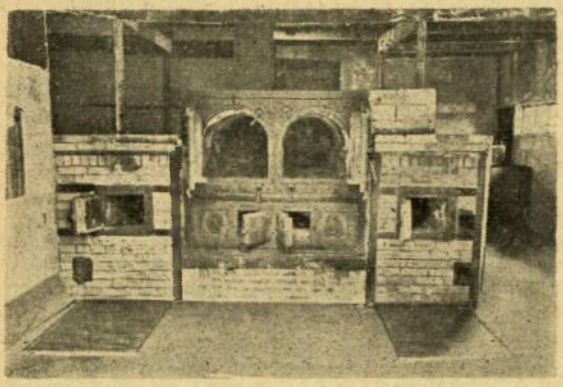
»Ἐπειδὴ ὅμως μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς οἱ ES-ES δὲν εἶχαν συνηθίσει εἰς τὰς ὁμα-
» δικὰς ἐκτελέσεις ἠρνήθη ὁ διοικητὴς τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος τὴν ἀνά-
» ληψιν τῆς ἐκτελέσεως καὶ οὕτω οἱ βαπτισμένοι εἰς τὸν θάνατον ἀπηλλάγησαν προ-
» σωρινῶς τῆς ἐκτελέσεως. Τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1940 κατέφθασεν πλῆθος μεταφορῶν,
» ἑκάστη ἐκ 1000 ἀνδρῶν ἀπὸ Πολωνίαν. Μετὰ τὴν κατοχὴν ὑπὸ τῶν γερμανικῶν
» στρατευμάτων τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν μετεφέροντο κατὰ σειρὰν ἄτομα ἀπὸ τὴν
» Γιουγκοσλαβίαν, Βουλγαρίαν, Ἀλβανίαν καὶ Ἑλλάδα. Μετὰ τὴν ἐπίθεσιν κατὰ
» τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἐχωρίσθη ἓν τμῆμα διὰ τοὺς Ρώσους. Τὸ τμῆμα ὅμως
» παρέμεινεν ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον κενόν, διότι οἱ ἀποσταλέντες Ρῶσοι αἰχμάλωτοι
» ἐξετελέσθησαν ἀμέσως ὑπὸ τῶν ES-ES εἰς τὴν πλατεῖαν. Ἦσαν περίπου 6.000
» ἄνδρες. Πολλοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν κίνησιν ἀντιστάσεως
» ἀπὸ τὶς καταληφθεῖσες χῶρες, ἤτοι Γαλλίαν, Βέλγιον, Ὁλλανδίαν, Λουξεμβοῦρ-
» γον καὶ Νορβηγίαν, συνελαμβάνοντο καὶ ἀπεστέλλοντο ἐδῶ. Μετὰ τὴν κατάληψιν
» τῆς Ἰταλίας, Οὐγγαρίας καὶ Ρουμανίας ὑπῆρχον πλέον ὑπήκοοι ὅλων τῶν ἐθνῶν
» τῆς Εὐρώπης. Δὲν ἐσεβάσθησαν οὔτε ἄτομα χρήζοντα σεβασμοῦ. Οὕτω ἱερεῖς
» ὅλων τῶν δογμάτων,ἐξ αἰτίας τῆς διαμαρτυρίας των εἰς τὰ ἀπάνθρωπα προγράμματα
» θανατώσεων τῶν Ναζί, συνελαμβάνοντο καὶ ἀπεστέλλοντο εἰς Νταχάου καὶ ἄλλους
» τόπους συγκεντρώσεως».

« Τ ὸ « λ ο υ τ ρ ό ». Ἐχρησίμευε ὡς τόπος ἐκτελέσεως δι' ἀγχόνης. Εἰς
» τὸν προθάλαμον ἔκειντο τὰ ἀναρίθμητα σκελετωμένα σώματα τῶν φυλακισμένων.
»Ἐδῶ παρετηροῦντο ἴχνη κανιβαλισμοῦ».

« Κ ρ α τ η τ ή ρ ι α μ ὲ α ὐ λ ὴ ν κ α ὶ τ ό π ο ν ἐ κ τ ε λ έ σ ε ω ς δ ι ὰ
» τ υ φ ε κ ι σ μ ο ῦ. Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ κρατητηρίου τούτου ἐγένοντο συχνὰ αἱ ἐκτε-
» λέσεις ἀπροσδιορίστου ἀριθμοῦ κρατουμένων, ὡς καὶ αἱ καθημεριναὶ ποιναί, ἤτοι
» μαστίγωμα καὶ ἀγχόνη».

« Α ἴ θ ο υ σ α ν ε κ ρ ῶ ν. Ἡ αἴθουσα αὐτὴ ἦτο πάντοτε πλήρης πτωμάτων.

« Δ ω μ ά τ ι α π ε ι ρ α μ ά τ ω ν. Εἰς τοὺς χώρους αὐτοὺς ἐγένοντο τὰ πει-
» ράματα ὑψηλῆς πιέσεως καὶ ὑποψύξεως. Τὰ πειράματα αὐτά, μὲ θανατηφόρον τέλος,
» ἀνῆκον εἰς τὸ πρόγραμμα πει-
» ραμάτων.

« Τ ά φ ρ ο ς ἐ κ τ ε λ έ σε-
» ω ν. Ἡ τάφρος ἐκ χαλικίων ἦτο
» εἰς ἐκ τῶν φοβερωτέρων τό-
» πων ἐκτελέσεων.

« Κ ρ ε μ α τ ό ρ ι α. Ὅταν
» ἠὐξήθη ἡ θνησιμότης, ἀνηγέρ-
» θη ἕνα κρεματόριον μὲ φοῦρνον.
» Προηγουμένως μετεφέροντο οἱ
» νεκροὶ διὰ κάψιμον εἰς Μόνα-
» χον. Συντόμως ὅμως καὶ τὸ κρε-
» ματόριον αὐτὸ δὲν ἤρκει πλέον.
» Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς σχε-
» διασθείσης ὁμαδικῆς ἐξολοθρεύ-
» σεως ἤρχισεν μὲ μεγάλην βίαν ἡ κατασκευὴ μεγαλυτέρου κρεματορίου, μὲ
» αἴθουσαν φωταερίου καὶ 4 φούρνους. Ἡμέραν καὶ νύκτα ἀνήρχετο ἐκ τῆς καπνο-
» δόχου τούτου ὁ καπνὸς τῶν ἀναριθμήτων θυμάτων. Ἡ αἴθουσα φωταερίου εἰς
» Νταχάου δὲν ἠδυνήθη, ἕνεκα γενομένου σαμποτάζ, νὰ τεθῇ εἰς λειτουργίαν.

« E S - E S. Τ ό π ο ι ἐ κ τ ε λ έ σ ε ω ς δ ι ὰ τ υ φ ε κ ι σ μ ο ῦ. Εἰς τοὺς
» τόπους αὐτοὺς ἐγένοντο αἱ ὁμαδικαὶ ἐκτελέσεις διὰ τυφεκισμοῦ. Μέγας ἀριθμὸς

» κρατουμένων, μεταξὺ αὐτῶν περίπου 6.000 Ρῶσοι αἰχμάλωτοι, ἐξετελέσθη διὰ » τῶν πυροβόλων τῶν ES-ES.

« Νεκροταφεῖον ἐπὶ τοῦ Λόφου Λάϊτεν. Ἐδῶ κεῖνται θαμ- » μένοι περίπου 6.500 ὑπήκοοι ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν. Τὰ πτώματα ἔπρεπε » νὰ μεταφερθοῦν εἰς τὸν λόφον αὐτὸν, καθ' ὅσον δὲν ἤρκει πλέον ἡ ἀπόδοσις τῶν κρε- » ματορίων.

« Ἀριθμὸς συνόλου κρατουμένων καὶ ἀποθνησκόν- » ντων.

» Κρατούμενοι ἐπὶ τῇ βάσει καρτῶν ἐγγραφῆς	177.447
» Κρατούμενοι ἐπὶ τῇ βάσει πληροφοριῶν Ἑβραίων	188.358
Σύνολον	365.805

» Ἐπὶ πλέον ἄγνωστος ἀριθμὸς αἰχμαλώτων, οἵτινες μετεφέρθησαν ἀπὸ ἄλλα » στρατόπεδα, χωρὶς νὰ εἶναι ἐγγεγραμμένοι :

» Θανόντες κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φυλακίσεως	27.734
» Θανόντες μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν	1.704
Σύνολον	29.438

» Ἐπὶ πλέον ἄγνωστος ἀριθμὸς κρατουμένων, οἱ ὁποῖοι ἀπέθανον ὀλίγον πρὸ » καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ὁ θάνατος τῶν ὁποίων δὲν κατεχωρήθη εἰσέτι εἰς » τὰ ἀρχεῖα.

» Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουν καὶ πολλαὶ χιλιάδες αἰχμαλώτων, οἱ ὁποῖοι ἐξετε- » λέσθησαν κατ' ἄγνωστον τρόπον ἢ ἀπέθανον κατὰ τὴν μεταφοράν.

« Ὑπολογισμὸς ἀποδόσεως ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως » τῶν κρατουμένων καὶ τῶν πτωμάτων.

» Κέρδος ἐκ τοῦ καθημερινοῦ μισθοῦ κατὰ μέσον ὅρον	6	γερμ. μάρκ.
» Μεῖον ἔξοδα διατροφῆς καὶ ρουχισμοῦ	0,70	» »
» Διάρκεια ζωῆς κατὰ μέσον ὅρον 9 μῆνες, ἤτοι 270 × 5,30=	1.431	» »
»Ὀφέλη ἐκ τῆς ἀξιοποιήσεως τῶν πτωμάτων, χρυσῶν ὀδόν- » των, ἀντικειμένων ἀξίας, ἐνδυμασιῶν, χρημάτων	202	» »
» Μεῖον ἔξοδα καύσεως τῶν πτωμάτων	2	» »
» Κέρδος κατὰ μέσον ὅρον	200	» »
» Σύνολον κερδῶν μετὰ 9 μῆνες	1.631	» »

»Ἐπὶ πλέον κέρδη ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ὀστῶν καὶ τῆς στάκτης».

Ἡ συμφορὰ τοῦ Πιάβε. Περνώντας τὶς αὐστριακὲς Ἄλπεις, μὲ τὶς μαγευ- τικὲς χιονισμένες ὀροσειρές, φθάνουμε στὸ Ἴνσμπουργκ, ὅπου τὸ θέαμα εἶναι ὑπέ- ροχο. Τὸ Ἴνσμπουργκ εἶναι θέρετρο καὶ τόπος γιὰ χειμερινὰ σπόρ. Ἐκεῖ συγκεντρώ- νονται ὅλες οἱ διεθνεῖς προσωπικότητες. Μετὰ τὸ Ἴνσμπουργκ μπαίνουμε στὴν Ἰτα- λία. Ὁ ἔλεγχος τῶν διαβατηρίων γίνεται συζητώντας ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ μέσα στὸ πούλμαν. Παρακαλεῖ νὰ κρατοῦμε τὰ διαβατήρια στὸ χέρι μας. Ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὁ ναύαρχος ἐ.ἀ. κ. Ροῦσσος δὲν κρατεῖ διαβατήριο, γιατὶ εἶναι κοινὸ μὲ τὴ γυναίκα του καὶ φωνάζει: «Ἐ! μαέστρο! πασπόρτ;» Ἔτσι ἐξετίμησε τὸν κ. Ροῦσσο, ὄχι ναύαρχο ἀλλὰ . . . μαέστρο κι' ἂς μὴ κράτησε ποτέ του μπαγκέτα. Ὑπὸ τὰ γέλια ὅλων τελειώνει ὁ ἔλεγχος καὶ μπαίνουμε στὴν Ἰταλία. Προχωροῦμε στὴν κοιλάδα τοῦ Πιάβε, ὅπου εἴδαμε τὸ περίφημο φράγμα, ποὺ λόγω καθιζήσεως ἑνὸς βουνοῦ ξε-

χείλισε κι' ἔφερε τὴν περυσινὴ καταστροφή. Εἴδαμε τὴν πολιτεία καὶ τὰ χωριὰ στὸν κάμπο ὅπου πέρασε ὁρμητικὰ τὸ νερὸ νὰ ἔχουν κυριολεκτικῶς κονιορτοποιηθῆ. Τίποτε δὲν ἔμεινε ὄρθιο. Ἡ συμφορὰ ἦταν μεγάλη γιὰ τὴν Ἰταλία, ποὺ ὥρισε 3ήμερο ἐθνικὸ πένθος. Ἀπὸ τὸ Πιάβε προχωροῦμε πρὸς τὴν Βενετία.

Ἡ Βενετία. Ἀναμφισβήτητα ἔχει τὸ δικό της χρῶμα ἡ ὡραία Βενετία. Ἔχει μιὰ μεγάλη πρωτοτυπία. Μιὰ ὁλόκληρη πολιτεία μὲ τὰ δαντελένια ἀνάκτορα τῶν δόγηδων καὶ τῶν πριγκήπων χτισμένη πάνω σὲ ὑπερεκατὸν νησάκια καὶ ποὺ, ἀντὶ γιὰ δρόμους, ἡ ἐπικοινωνία καὶ ἡ συγκοινωνία γίνεται μὲ τὰ περίφημα κανάλια, δηλαδὴ τὶς ὑδάτινες λεωφόρους καὶ δρόμους. Περίπου 250 γέφυρες ἑνώνουν ἀπὸ ξηρᾶς τὰ νησάκια αὐτά, ποὺ τὸ καθένα ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ καὶ μιὰ συνοικία τῆς Βενετίας. Τί νὰ πρωτοθαυμάση κανείς; Μιὰ ἀτέλειωτη σειρὰ ἀπὸ δαντελένια ἀνάκτορα δίνουν τὴν ἐντύπωσι παραμυθένιας πολιτείας. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μάρκου, μὲ τὰ ὑπέροχα ψηφιδωτὰ καὶ τὰ κλεμμένα ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι ἄλογα ποὺ κοσμοῦν τὴν πρόσοψι, μᾶς πλησιάζει πρὸς τὸ Βυζάντιο. Ἀκόμη καὶ τὸ παρεκκλήσιο, ποὺ βρίσκεται μέσα μὲ τὴν θαυματουργὴ ὀρθόδοξη εἰκόνα τῆς Παναγίας, μᾶς πλησιάζει ἀκόμη περισσότερο πρὸς τὸ Βυζάντιο.

Καὶ ἔξω ἡ πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου, μὲ τὴν πληθώρα τῶν περιστεριῶν ποὺ ἔρχονται καὶ κάθονται ἐπάνω σας ἢ στὰ χέρια σας ζητώντας τροφή. Τὸ θέαμα εἶναι γοητευτικό. Δίπλα εἶναι τὸ ἀνάκτορο τῶν δόγηδων. Τὸ ἐπεσκέφθημεν μὲ ξεναγὸ τὸν κ. Βιαννέλι, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο μιλοῦσε ἄριστα τὴν ἑλληνική, ἀλλὰ καὶ ἀνέπτυσσε τὴν ὅλη πνευματική, πολιτική, οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ κατάστασι τῆς ἐποχῆς. Εἴδαμε τὶς αἴθουσες τῶν κοινοβουλίων, γιατὶ μολονότι ὑπῆρχε Μεσαίων, ἡ Βενετία εἶχε ἀριστοκρατικὸ δημοκρατικὸ πολίτευμα καὶ γιατὶ κατώρθωσε νὰ γίνη κοσμοκράτειρα. Οἱ δόγηδες δὲ ποὺ ἐπελέγοντο μεταξὺ τῶν εὐγενῶν διώκησαν ἐπὶ μίαν χιλιετηρίδα τὴν Βενετία.

Ἐντύπωσι προκαλεῖ τὸ μουσεῖο ὅπλων, ποὺ θεωρεῖται ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα τοῦ κόσμου καὶ περιέχει αὐθεντικὰ ὅπλα, πανοπλίες, πυροβόλα ὅπλα, μέχρι καὶ μυδραλλιοβόλα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Μᾶς ἔδειξαν καὶ μία ζώνη ἀγνότητος, ἡ ὁποία ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς γιὰ τὶς γυναῖκες τους. Τέλος εἴδαμε καὶ τὶς φυλακές, καθὼς καὶ τὰ μπουντρούμια, ὅπου ἐνεκλείοντο οἱ ὑπόδικοι καὶ κατάδικοι.

Τέλος ἐπισκεφθήκαμε καὶ τὴν περίφημη πλάζ «Λίντο», ποὺ δὲν ἔχει ὅμως νὰ ζηλέψη τίποτε ἀπὸ τὶς δικές μας σύγχρονες πλάζ. Οἱ Βενετοὶ ἀγαποῦν πολὺ τὰ ἑλληνικὰ τραγούδια, συνέπεσε δὲ κατὰ τὴν ἐπίσκεψί μας νὰ προβάλλεται καὶ ἡ ἑλληνικὴ ταινία «Τὸ παιδὶ καὶ τὸ δελφίνι» μὲ τὴ Σοφία Λῶρεν. Τὸ βράδυ, τὸ θέαμα μὲ τὶς φωτισμένες γόνδολες καὶ τοὺς τραγουδιστές, ποὺ τρέχουν καὶ αὐλακώνουν τὰ κανάλια, εἶναι ἐξαίσιο. Μείναμε δύο μέρες στὴ Βενετία καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, μέσω Τεργέστης καὶ Βελιγραδίου, ἐπιστρέψαμε στὴν Ἑλλάδα.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΥΔΡΑ ΜΕ ΤΗΝ Υ.Γ.Α. ΑΘΗΝΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Ενα ταξίδι, ἔστω καὶ γιὰ λίγες ὧρες, εἶναι γιὰ ὅλους μας ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη καὶ παίρνει μεγάλες διαστάσεις ὅταν τὸ πραγματοποιοῦμε. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἐκτενεῖς περιγραφὲς σὲ περιοδικὰ κι' ἐφημερίδες, γι' αὐτὸ καὶ οἱ πολύωρες ἐκεῖνες συζητήσεις στὰ σαλόνια καὶ ἄλλους χώρους συγκεντρώσεων μετά, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπ' τὸ ταξίδι. Ὁ παράγων «προσμονὴ» βλέπετε εἶναι ἀκατανίκητος στὸν ἄνθρωπο ποὺ πρόκειται νὰ ταξιδεύσῃ.

Τὸ ταξίδι πρὸς τὴν Ὕδρα, ποὺ πραγματοποιοῦμε τὸ πρωινὸ τῆς 28 Μαΐου μὲ τὴν Ὑποδιεύθυνση Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, εἶναι νομίζω μιὰ ἀπὸ τὶς μεγα-

Ὕδρα: Ἄποψις

λύτερες... ἐξορμήσεις τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς στὸν τομέα τοῦ τουρισμοῦ καὶ ὄχι τοῦ ἐγκλήματος. Βρισκόμαστε πάνω στὸ «Καμέλια» διακόσιοι ἀστυνομικοὶ καὶ μαζὶ μ' ἐμᾶς τριακόσια μέλη τῶν οἰκογενειῶν μας μαζὶ μὲ τοὺς προσκεκλημένους. Πεντακόσιες ψυχὲς λοιπὸν ξανοιγόμαστε μὲ τὸ πλοῖο στὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ μὲ θαυμάσιες καιρικὲς συνθῆκες ἀτενίζουμε τὶς πορφυρένιες ἀκτὲς τῶν νησιῶν μας, τὰ σπίτια, τὶς μορφὲς τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκύβουν σὲ πλεούμενα—στὰ λιμάνια καὶ τοὺς ὅρμους τῆς Αἴγινας καὶ τοῦ Πόρου—τὶς ἄλλες μορφὲς τοῦ τοπίου ποὺ ὕμνησαν ὅλου τοῦ κόσμου οἱ ποιηταὶ καὶ ποὺ κλείνει μέσα του τὸ ὅραμα «Ἑλλάδα».

Τὸ ξεκίνημα ἔγινε στὶς 8 τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ ὅλα δείχνουν ὅτι ἡ ἡμερήσια αὐτὴ ἐκδρομὴ θὰ ἐπαληθεύσῃ τὶς προσδοκίες ἐκείνων ποὺ τὴν διωργάνωσαν καὶ ἐκείνων ποὺ συμμετέχουν. Ἔχουν λάβει μέρος ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ.

Δ. Ὑφαντῆς, Διοικητὴς τῆς Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄ κ. Δ. Κρίντας, Ὑποδιοικητής, καὶ οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Β΄ ἐπίσης κ.κ. Γ. Παναγούλιας καὶ Π. Θάνος. Ἀπὸ τοὺς Ἀστυνόμους Α΄ συμμετέχουν οἱ κ.κ. Δ. Τζέμος, Ε. Καπετανίδης, Ν. Σταφίδας καὶ Χ. Κοτικιᾶς, καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀστυνόμους Β΄ οἱ κ.κ. Χ. Τριανταφυλλόπουλος, Δ. Μυρίλλος, Ν. Κουντουριώτης, Ε. Πλεύρης, Π. Βαρκάρης, Π. Παπαχρήστου, Β. Λατουσάκης, Ι. Δήμου ἢ Παπαγεωργίου, Α. Γαϊτανίδης, Π. Καλτσᾶς, Δ. Καραγιαννόπουλος, Γ. Δημουλᾶς καὶ Κ. Γιαννημάρας. Ἀνάλογος εἶναι ἡ συμμετοχὴ τῶν συναδέλφων Ὑπαστυνόμων καὶ τῶν ἄλλων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ἀριθμοῦ διακοσίων συνολικὰ ἀστυνομικῶν. Ἀπὸ πλευρᾶς προσκεκλημένων συμμετέχουν ὁ προϊστάμενος τῆς Ἰατροδικαστικῆς Ὑπηρεσίας Ἀθηνῶν κ. Δ. Καψάσκης—ποὺ ὡστόσο ἔχει χάσει τὸ «Καμέλια» καὶ παίρνει τὸ «Ἐξπρές», γιὰ νὰ βρεθῇ στὴν Ὕδρα μιὰ ὥρα σχεδὸν πρὶν ἀπὸ μᾶς—ὁ ἰατροδικαστὴς κ. Γ. Ἀγιουτάντης καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται κ.κ. Σ. Λεωτσᾶκος, Ν. Μαράκης, Ε. Μαθιουδάκης, Τ. Χιόνης, Α. Βούρβουλης καὶ Α. Ξυπολυτίδης. Ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους ἀστυνομικοὺς συντάκτας ὁ κ. Σ. Ἀρνέλλος ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὴν σύζυγόν του καὶ οἱ κ.κ. Η. Μαλᾶτος, Δ. Μηλιάδης καὶ Δ. Μαρούδας μᾶς διαμηνύουν τὴν λύπη τους διότι λόγοι ἐπιτακτικοὶ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ μὴ ἀνταποκριθοῦν στὴν πρόσκληση τοῦ κ. Διοικητοῦ Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν.

***

Μιὰ πόρτα κλείνει ἑρμητικὰ πίσω μας ὅσο προχωροῦμε. Πρέπει ν' ἀφήσουμε τὶς ὑπηρεσιακὲς μέριμνες, νὰ διώξουμε πολλὲς ἀπὸ τὶς σκέψεις τῆς καθημερινῆς βιοπάλης γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ χαροῦμε τὴ μαγεία ποὺ συναντᾶμε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Δὲν εἶναι μόνο τὰ ἄπειρα χρώματα τοῦ αἰγινίτικου τοπίου, δὲν εἶναι οἱ τόσες φωτοσκιάσεις καὶ οἱ λαμπυρισμοὶ τῆς θάλασσας στὴν ἀνταύγεια τῶν χρυσωμένων ἀκτίνων ἐκεῖνο ποὺ σὲ συνεπαίρνει, μὰ εἶναι περισσότερο ἡ ἔνταση καὶ ἡ διαύγεια ἐδῶ πρὸς τὶς ἀκτὲς τοῦ Πόρου, τὸ μούχρωμα ἐκεῖ πρὸς τὰ βουνὰ τῆς Ἀργολίδος, ἡ σιγὴ καὶ ἡ γαλήνη τῶν νερῶν ποὺ τὸ μαγιάτικο τοῦτο πρωϊνὸ θαρρεῖς πὼς ναρκώνονται. Σκέπτεσαι σ' αὐτὲς τὶς στιγμὲς ὅτι οἱ θάλασσες καὶ οἱ στεριὲς τῆς Ἑλλάδας μας μόνον ἔχουν τὸ προνόμιο νὰ σὲ μεθᾶνε καὶ νὰ σ' αἰχμαλωτίζουν, σκέπτεσαι ὅτι αὐτὸς ὁ χῶρος μόνον κατέχει τὸ μυστικὸ νὰ σὲ συνεπαίρνει, νὰ σὲ συγκλονίζῃ, καὶ νὰ φέρνῃ εὐφορία στὸ πνεῦμα καὶ στὴν ψυχή.

Πλησιάζουμε ὅμως στὴν Ὕδρα, τὸ κοσμοπολίτικο νησὶ μὲ τοὺς τόσους θρύλους καὶ τὴν τεράστια διεθνῆ προβολή. Τὸ γαλάζιο χρῶμα τοῦ Αἰγαίου γίνεται ἐντονώτερο ὅπως μπαίνουμε στὸ λιμάνι κι' ἀντικρύζουμε τὴ σπάνια μεγαλοπρέπεια τῶν ὑδραίϊκων ἀρχοντικῶν. Πλανιῶνται ἐδῶ οἱ μορφὲς Μιαούληδων καὶ Κουντουριωτῶν, Τομπάζηδων καὶ τόσων ἄλλων θαλασσινῶν πολεμάρχων, ποὺ χωρὶς αὐτοὺς ἄλλη θὰ ἦταν ἡ μοῖρα τοῦ Γένους. Τὸ εἶπε αὐτὸ ὁλόκληρη ἡ ἑλληνικὴ συνείδηση βλέποντας νὰ κατανικῶνται οἱ δισταγμοὶ τῶν Ὑδραίων καὶ τῶν Σπετσιωτῶν καὶ ν' ἀναλαμβάνουν τὴν διεξαγωγὴ τοῦ ναυτικοῦ ἀγῶνος ἄνθρωποι προωρισμένοι ἀπὸ τὴ Θεία Πρόνοια γιὰ μεγαλουργήματα. Τὸ εἶπε ἡ λαϊκὴ μοῦσα ὅταν στὸν τεράστιο κύκλο τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν δὲν παρέλειψε νὰ ἐντάξῃ καὶ τοῦτο τὸ τετράστιχο:

Μαρτυρᾶτε το Φραντζέζοι,
πέστε το καὶ σεῖς Ἐγγλέζοι·
ἡ γολέττα τοῦ Τομπάζη
τὴν Τουρκιὰ τηνὲ τρομάζει . . .

Ἐνῶ τὸ πλοῖο προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀποβάθρα πόσα δὲν μᾶς ἔρχονται στὸ νοῦ ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα. Σκέπτομαι ἄθελα ἐκείνους τοὺς δισταγμοὺς τῶν Ὑδραίων καὶ τῶν Σπετσιωτῶν γιὰ τὴν ἀρχηγία τοῦ κατὰ θάλασσαν ἀγῶνος, δισταγμοὺς ποὺ δὲν ἦταν ἀστήρικτοι. Ἔβλεπαν τὴν σοβαρότητα ποὺ εἶχε τὸ σκοπούμενο ἐγχείρημα καὶ ἀπὸ αὐτὸ μόνον ἐπήγαζαν οἱ δισταγμοί. Ἂν ὅμως οἱ σώφρονες πρό-

κριτοι ἔβλεπαν ἐμπόδια, ὁ λαὸς διαφορετικὰ σκεφτόταν καὶ ἐνεργοῦσε. Καὶ αὐτὴ ἡ διαφοροποίηση γνώμης καὶ ἐνεργείας ἔφερε τὴν ἐπανάσταση τοῦ λαοῦ τῆς Ὕδρας, τὴν καθαίρεση τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς τουρκικῆς ἐξουσίας Νικολάου Κοκοβίλα καὶ τὴν ἀναγόρευση τοῦ Ἀντωνίου Οἰκονόμου, ποὺ φλεγόταν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ξεσηκωμοῦ. Μέσα σὲ μιὰ νύκτα μόνον οἱ Ὑδραῖοι συγκέντρωσαν ἀπὸ ἔρανο 32.000 ἱσπανικὰ τάλληρα γιὰ νὰ συγκροτήσουν τὸν στόλο τους, ἔπεισαν τοὺς πρόκριτους νὰ παραδεχθοῦν τὴν ἐπανάσταση, καὶ τὴν 29 Μαρτίου ὑπέγραψαν τὸ πρακτικὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐπέβαλε ν' ἀναλάβουν οἱ ἴδιοι τὶς δαπάνες τοῦ Ἀγῶνα. Καὶ κατώρθωσαν, μαζὶ μὲ τοὺς Σπετσιῶτες καὶ τοὺς Ψαριανούς, νὰ διατηρήσουν τὸν ναυτικὸν ἀγῶνα μὲ μεγάλες χρηματικὲς θυσίες, γιὰ ὁλόκληρη τὴν ἑπταετία καὶ μὲ ἐλάχιστες κυβερνητικὲς συνδρομὲς ἀπὸ τ' ἀγγλικὰ δάνεια τοῦ 1824 καὶ τοῦ 1825. Τὸ ἀποτέλεσμα γνωστὸ σὲ ὅλη τὴ φοβερή του τραγικότητα: Ἐκκενώθηκαν τελείως τὰ πλούσια ταμεῖα, καὶ ὅταν τὸ Ἔθνος ἀπελευθερώθηκε καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Στερεᾶς κατέλαβαν τὰ κτήματα τῶν Τούρκων, οἱ κάτοικοι τῶν τριῶν νησιῶν βρέθηκαν χωρὶς πλοῖα γιατὶ εἶχαν φθαρῆ στὸν ἀγῶνα, βρέθηκαν χωρὶς χρήματα γιατὶ τὰ εἶχαν διαθέσει σ' αὐτόν, βρέθηκαν χωρὶς ἐργασία ἀπὸ ἔλλειψη πλοίων καὶ κεφαλαίων. Καὶ ἀναγκάσθηκαν, ὅπως ὁ Λάζαρος Κουντουριώτης διεκτραγώδησε στὸν κυβερνήτη Ἰωάννη Καποδίστρια, νὰ καταταχθοῦν στὸν στόλο τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦ Μεχμὲτ Ἀλῆ γιὰ νὰ κερδίσουν τὴ ζωή τους. Ὅσο γιὰ τὶς ἑκατόμβες τῶν θυμάτων μίλησε εὔγλωττα ὁ Δ. Σολωμὸς γιὰ τῶν Ψαρῶν τὴν ὁλόμαυρη ράχη. Ἡ ἱστορία ἀνεβάζει σὲ 619 τοὺς Ὑδραίους ποὺ ἔπεσαν στὶς ναυμαχίες, ἐσφαγιάσθηκαν ἢ ἀπέθαναν κατὰ τὶς ἐκστρατεῖες . . .

Καιρὸς ὅμως ν' ἀποβιβαστοῦμε καὶ νὰ προσγειωθοῦμε στὴν σημερινὴ πραγματικότητα τοῦ νησιοῦ μὲ τὶς 3.000 περίπου ψυχὲς—μιὰ πραγματικότητα ποὺ στὸν πληθυσμιακὸ τουλάχιστον παράγοντα δημιουργεῖ θολὰ συναισθήματα ὅταν ἀναλογισθοῦμε ὅτι κατοικοῦσαν ἐδῶ 16.000 ἄνθρωποι πρὸ καὶ κατὰ τὴν ἐπανάσταση. Τὸ «Καμέλια» ἔχει πλευρίσει καὶ πλάϊ στὸν κ. Ὑφαντῆ εὑρίσκονται κιόλας ὁ Ὑπομοίραρχος κ. Π. Κοντός, Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Ὕδρας, καὶ ὁ ὑπενωμοτάρχης τοῦ τουρισμοῦ κ. Π. Κακογιαννάκης. Στὸν κ. Κοντὸ θὰ ὀφείλουμε σὲ λίγο τὴν ἀπροσδόκητη ξενάγηση στὸ ἀρχοντικὸ τῶν Κουντουριωτῶν, ποὺ μόνον χάρις στὴν εὐγενική του ἐπιμονὴ θὰ πραγματοποιηθῆ, καὶ στὸν κ. Κακογιαννάκη θὰ ὀφείλουμε πολλὲς ἀπὸ τὶς γνώσεις μας πάνω στὰ τουριστικὰ ἀξιοθέατα τοῦ νησιοῦ. Καὶ τοὺς δύο τοὺς εὐχαριστοῦμε θερμὰ προκαταβολικῶς.

* * *

Βρισκόμαστε πλέον στὴν Ὕδρα, τὴν «Ὑδρέαν» τῶν προγόνων μας ποὺ τὴν ἀναφέρουν περήφανα στὰ συγγράμματά των ὁ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος, ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Παυσανίας, ὁ Ἡσύχιος ὁ Ἀλεξανδρεύς, ὁ Στέφανος Βυζάντιος, ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος καὶ τόσοι ἄλλοι Ἕλληνες διανοηταί. Βρισκόμαστε στὴν «Sidra», ὅπως τὴν ὀνόμαζαν οἱ Ἑσπέριοι καὶ ὅπως ἀναφέρεται σὲ ἔγγραφο τοῦ 1263, σὲ χάρτες τῶν ἐτῶν 1388 καὶ 1462 ποὺ ἔχει παραθέσει ὁ Μύλλερ στὸ σύγγραμμά του «Φραγκοκρατία ἐν Ἑλλάδι», στὴν Hydra τῶν Λωζιέ, Καστελλάνου, Πουκεβὶλ καὶ ἄλλων νεωτέρων ξένων ἱστορικῶν καὶ συγγραφέων. Βρισκόμαστε στὸ ἄνυδρο νησὶ ποὺ τόσα ἔχει νὰ μᾶς πῆ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ κατοίκησαν οἱ Δρύοπες καὶ οἱ Δωριεῖς, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ δεσπότες τοῦ Μυστρᾶ Ἐμμανουὴλ Καντακουζηνὸς καὶ Θεόδωρος Παλαιολόγος ἐκάλεσαν πολλοὺς πληθυσμοὺς νὰ ἐποικήσουν τὴν ἐρημωμένη ἀπὸ τὴν μανία τοῦ Μωάμεθ τοῦ Πορθητοῦ Πελοπόννησο. Ἀπόγονοι αὐτῶν τῶν πληθυσμῶν ἀποβιβάσθηκαν ἀργότερα στὴν Ὕδρα, γιὰ νὰ τραποῦν ἀπὸ τὴ στενότητα καὶ τὸ ἄγονο τοῦ ἐδάφους στὴ θάλασσα καὶ νὰ γίνουν ἄριστοι ναυτικοί, νὰ εὐνοηθοῦν ἀπὸ τοὺς Ναπολεόντειους πολέμους καὶ νὰ συναθροίσουν θησαυροὺς ποὺ διετέθησαν ὁλόκληροι στὸν βωμὸ τῆς ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας . . .

Ἡ παραμονή μας ἐδῶ ἀρχίζει μὲ ἐπίσκεψη τοῦ κ. Ὑφαντῆ καὶ τοῦ κ. Κρίντα στὸν σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ὕδρας, Αἰγίνης καὶ Σπετσῶν κ. Προκόπιον.

Ὑποβάλλονται εὐχὲς, δεχόμαστε τὶς εὐλογίες τοῦ μητροπολίτου καὶ κατευθυνόμαστε στὸν καθεδρικὸ ναὸ τῆς πόλεως, ἀφιερωμένον στὴν μνήμη τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὅπου μᾶς ὑποδέχεται ὁ ἀρχιμανδρίτης κ. Α. Κουλούρας, ἐφημέριος τοῦ ναοῦ. Ἐπιβλητικὸς ὁ ναὸς αὐτός, ὡραῖος καὶ πλούσια διακοσμημένος ὑψώνει τὴν βυζαντινή του μεγαλοπρέπεια στὸν μυχὸ τοῦ λιμανιοῦ ἐδῶ καὶ διακόσια χρόνια περίπου. Ξεκίνησε βέβαια ἀπὸ μοναστῆρι ἀνδρῶν κατὰ τοὺς πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως χρόνους, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ποὺ τοῦ δίνει μιὰ ξεχωριστὴ αἴγλη ἀφοῦ ἐδῶ ἐμόνασαν ἄνδρες ἐπιφανεῖς γιὰ τὴν μετέπειτα προσφορά τους στὸν ἀγῶνα. Περιερχόμαστε τὰ διαμερίσματα στὸ ὅλο κτιριακὸ συγκρότημα καὶ μὲ τὴν ὑποχρεωτικὴ ξενάγηση τοῦ κ. Κουλούρα βλέπουμε πολλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ στηρίζουν τὴν ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ ὑπόσταση τοῦ Ἑλληνισμοῦ: Τὰ ὑποδήματα (παντόφλες) καὶ τὰ ἐπιμανίκια τοῦ μάρτυρα πατριάρχη Γρηγορίου τοῦ Ε′, τὸ χέρι καὶ τὶς κνῆμες τοῦ Ἁγίου Εὐθυμίου, τὴν κάρα τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου, τὴν μοναδικὴ στὴν Χριστιανοσύνη εἰκόνα τοῦ Ἐπιταφίου Θρήνου—ἔργο μεγάλων διαστάσεων, κεντημένο μὲ σπάνια τέχνη καὶ μὲ θαυμάσια ἀπόδοση τῶν χαρακτηριστικῶν στὰ πρόσωπα, ποὺ τοποθετεῖται στὴν ἐποχὴ τοῦ 1700 σχεδὸν—καὶ τὸ εὐαγγέλιο τῆς κυρὰ Φροσύνης, βαρύτιμο δῶρο τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ στὴν ἑλληνίδα γυναίκα ποὺ ἐδάμασε τὴν ἀτίθαση ψυχὴ τοῦ τυράννου.

Βγαίνουμε ἀπὸ τὸ ναὸ μὲ πολλὴ περισυλλογὴ στὰ ἐθνικὰ καὶ θρησκευτικὰ ἱδανικὰ τοῦ Γένους καὶ ὁδεύουμε πρὸς τὸ ἀρχοντικὸ τῶν Κουντουριωτῶν. Ἡ ὥρα πλησιάζει δώδεκα καὶ οἱ λιγοστοὶ ξένοι ποὺ συναντᾶμε στὸν παραλιακὸ δρόμο, γενειοφόροι οἱ περισσότεροι καὶ κοπέλλες μὲ στενὰ ἀσπρογάλανα πανταλόνια, μᾶς πείθουν ὅτι ἡ τουριστικὴ ἐποχὴ μόλις ἀρχίζει γιὰ τὴν Ὕδρα.

***

Πολλὴ ἠρεμία, πολλὴ γαλήνη καὶ μυστικοπάθεια σὲ κυκλώνουν ὅταν ἀπὸ τὸν κάθετο βράχο ποὺ βρίσκεται χτισμένο τὸ κουντουριώτικο ἀρχοντικὸ ξανοίγεις τὸ βλέμμα πρὸς τὴ θάλασσα καὶ τὶς ὑδραϊϊκες ἀκτές. Ἔχουμε περάσει ἀπὸ τὴν ξακουστὴ «Λαγουδέρα», τὸ «νάϊτ κλάμπ» ποὺ ἐδόξασαν τόσες διεθνεῖς προσωπικότητες τοῦ κινηματογράφου, τοῦ θεάτρου, τοῦ χρωστῆρα καὶ τῶν γραμμάτων, μεγιστάνες τοῦ πλούτου καὶ ἁπλοῖ ἀστοί, ἀνηφορίσαμε τὸν κάθετο βράχο ποὺ δεσπόζει πανοραματικὰ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ λιμανιοῦ καὶ πλησιάζουμε στὴν πύλη τοῦ ἔνδοξου ἀρχοντικοῦ, ποὺ οἱ Κουντουριώτηδες ἔκτισαν ἐδῶ καὶ διακόσια χρόνια σχεδόν. Νοιώθεις νὰ σὲ συνεπαίρνει ὁ χῶρος τοῦτος τῶν ἡρώων καὶ ἐπιφανῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, μαζὶ μὲ τὸ γαλάζιο τῆς θάλασσας ποὺ ἁπλώνεται στὰ πόδια μας καὶ τὶς ἄπειρες φωτοσκιάσεις τοῦ ἀτίθασου γκρεμοῦ. Βλέπουμε τὸν τάφο τοῦ ναυάρχου καὶ προέδρου τῆς Δημοκρατίας Παύλου Κουντουριώτου στὸ κτῆμα τοῦ ἀρχοντικοῦ, παρατηροῦμε ἕνα ἄλλο κλειστὸ ἀρχοντικό, στὴν πόρτα τοῦ ὁποίου διαβάζουμε «Οἰκία ναυάρχου Γιακουμῆ Τομπάζη» . . . Καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ διαδρομὴ ἀνάμεσα σὲ ὄργιο κηπευτικῶν λουλουδιῶν σταματᾶμε μπροστὰ στὴν ἑρμητικὰ κλεισμένη πόρτα τοῦ ἀρχοντικοῦ Κουντουριώτη.

Ἐδῶ τὰ πράγματα δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστα. Ὁ σημερινὸς οἰκοδεσπότης κ. Π. Κουντουριώτης ἀπουσιάζει καὶ βάσιμες ἀντιρρήσεις τοῦ προσωπικοῦ—πιθανὸν νὰ ὑποχωρήσῃ τὸ δάπεδο σὲ ὡρισμένα εὐπαθῆ σημεῖα κ.λ. — προβάλλονται γιὰ τὴν ἐπίσκεψή μας. Κι' ἑτοιμαζόμαστε νὰ ἀποχωρήσουμε, μὲ πολλὴ ἀπογοήτευση εἶναι ἀλήθεια, ὅταν μᾶς ἀναγγέλλεται ὅτι θὰ γίνῃ εὐχαρίστως δεκτὸς ἕνας μικρὸς ἀριθμὸς ἐπισκεπτῶν καὶ μόνον ἀπὸ ἀστυνομικοὺς καὶ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των.

Οἱ πενῆντα «τυχεροὶ» λοιπὸν ποὺ δρασκελίζουμε τὸ κατῶφλι τοῦ ἀρχοντικοῦ δὲν ἔχουμε τί νὰ πρωτοθαυμάσουμε. Τὶς πανοπλίες τοῦ ναυτικοῦ ἀγῶνα τοῦ Εἰκοσιένα, τὰ ἔπιπλα τῆς ἴδιας καὶ παλαιότερης ἐποχῆς, τὶς προσωπογραφίες τῆς μεγίστης καὶ ἐπιφανεστάτης αὐτῆς οἰκογενείας τῆς Ὕδρας, τὰ σκεύη, τὸ ὑδραγωγεῖο, τοὺς κήπους ποὺ μᾶς μεθᾶνε μὲ τὰ χρώματα καὶ τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν, τὸν

ὑπαίθριο χῶρο δεξιώσεων μὲ τὴ μαγευτικὴ θέα πρὸς τὴ θάλασσα καὶ τὶς γραφικὲς ἀκτές . . . Δὲν εἶναι προσιτὸ στὸ μεγάλο κοινὸ τὸ ἀρχοντικὸ καὶ θεωροῦμε τοὺς ἑαυτούς μας εὐτυχεῖς γιὰ ὅσα ἀντικρύζουμε στὴν σύντομη ἐπίσκεψη. Μὰ τὸ μεγαλεῖο καὶ ἡ δόξα τῆς γενεᾶς τῶν Κουντουριωτῶν, ποὺ τόσα ἔδωσε καὶ στὴν Ἑλλάδα τὴ νεώτερη, εἶναι προσιτὰ σὲ ὅποιον θελήσει ν' ἀνοίξῃ τὴν ἱστορία τοῦ τόπου μας καὶ νὰ δῇ μέσα ἀπ' αὐτὴν τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν αἴγλη ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ οἰκογένεια, ἀπὸ τὸ πραγματικὸ ἐπώνυμο «Ζέρβας» ἔφθασε στὸ «Κουντουριώτης» ἀπὸ τὸ μέλος της Χατζῆ—Γεώργη Ζέρβα, ποὺ ἐπειδὴ παρέμεινε γιὰ καιρὸ στὰ Κούντουρα τῆς Μεγαρίδος μὲ κανένα λόγο δὲν δέχθηκε ὅταν γύρισε στὴν Ὕδρα ν' ἀποβάλῃ τὴν κουντουριώτικη φορεσιά του. Τὸ «παρατσούκλι» λοιπὸν «κουντουριώτης» στὴν ἀρχή, ἀπὸ τὴν παράξενη γιὰ τοὺς Ὑδραίους φορεσιὰ τῶν μεγαρίτικων Κούντουρων, ἔγινε πραγματικὸ ἐπώνυμο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ υἱοῦ τοῦ Χατζῆ-Γεώργη, τοῦ Ἀνδρέα Κουντουριώτη. Δὲν θὰ ἦταν ἄσκοπη ἐδῶ μιὰ μικρὴ ἀναδρομὴ στὰ ἐπισημότερα μέλη τῆς οἰκογενείας: Ὁ Λάζαρος Κουντουριώτης (1769—1852), ὁ θρυλικὸς ναύαρχος τοῦ Εἰκοσιένα ποὺ πρῶτος διέγνωσε ὅτι ὁ ἐνδεδειγμένος γιὰ τὴν ἀρχηγία τοῦ ὑδραϊϊκου στόλου ἦταν ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης. Στὸ ἀρχοντικὸ του τὸν ἐπεσκέφθηκαν πολλὲς προσωπικότητες, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Καποδίστριας, ὁ Ὄθων καὶ ἡ Ἀμαλία, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀνταποδώσῃ τὶς ἐπισκέψεις. Δὲν πολιτεύθηκε ποτέ του, παρὰ τὶς κατ' ἐπανάληψιν προτάσεις ποὺ τοῦ ἔγιναν, καὶ πέθανε μὲ τὸν τίτλο τοῦ γερουσιαστοῦ. Ἦταν μονόφθαλμος καὶ γι' αὐτὸ ἐκάλυπτε πάντοτε τὴ θέση τοῦ δεξιοῦ του ματιοῦ μὲ ἐπίδεσμο. Ὁ Γεώργιος (1782—1858), κατὰ 13 χρόνια νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Λαζάρου, ποὺ διακρίθηκε ὡς πολιτικὸς τῆς ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος. Πρόεδρος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ καὶ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ὅταν τὸν διαδέχθηκε ὁ Κ. Κανάρης. Ὁ Ἀνδρέας (1820—1895), υἱὸς τοῦ Γεωργίου, ποὺ διακρίθηκε ὡς πολιτικὸς καὶ διπλωμάτης. Τὸ 1885 πρεσβευτὴς στὴν Κωνσταντινούπολη, βουλευτὴς τῆς Ὕδρας ὕστερα, ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν στὴν κυβέρνηση Ἀνδρέα Μιαούλη, ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν στὴν κυβέρνηση Α. Κουμουνδούρου, πρεσβευτὴς μετέπειτα κ.λ. Τὸ 1888 διωρίσθηκε Μέγας Αὐλάρχης τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', θέση ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἱδρύθηκε καὶ στὴν ὁποία παρέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του. Ὁ Γεώργιος (1851—1908), υἱὸς τοῦ Ἀνδρέα, ἀπεφοίτησε τῆς ναυτικῆς σχολῆς ποὺ στεγαζότανε πάνω στὴν κορβέττα «Μεσολόγγιον»—ἀργότερα «Λουδοβῖκος»—καὶ μετεκπαιδεύθηκε στὴ ναυτικὴ σχολὴ Δανίας. Ὑπηρέτησε σὲ πολλὲς θέσεις μὲ ναυτικὲς ἁρμοδιότητες καὶ τελικὰ τὸν προσέλαβε ὁ Γεώργιος Α' ὡς ὑπασπιστή του. Ὁ Παῦλος, ὁ ἔνδοξος ναύαρχος καὶ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας γεννήθηκε στὴν Ὕδρα τὴν 9 Ἀπριλίου 1855. Τὸ 1901 ἐξετέλεσε ὡς ἀντιπλοίαρχος τὸν πρῶτο μὲ ἑλληνικὸ πολεμικὸ διάπλουν τοῦ Ἀτλαντικοῦ πρὸς τὴν Ἀμερικὴ μὲ τὸ εὔδρομο «Ναύαρχος Μιαούλης», τὸ 1905 διωρίσθηκε ὑπασπιστὴς τοῦ Γεωργίου Α' καὶ τὸ 1912 ἀρχηγὸς τοῦ στόλου Αἰγαίου, ὅταν καὶ ὕψωσε τὸ σῆμα του στὸ καταδρομικὸν «Ἀβέρωφ», μὲ κυβερνήτη τῆς σημαίας καὶ ἀρχιεπιστολέα τὸν Σ. Δούσμανη καὶ ὕπαρχο τὸν Κ. Βούλγαρη. Τὴν 5—18/10/1912, ἡμέρα ποὺ κηρύχθηκε ὁ πρῶτος βαλκανικὸς πόλεμος καὶ κατὰ τὴν κατευόδωση ἀπὸ τὸν βασιλέα καὶ ἀπὸ τὴν κυβέρνηση τοῦ στόλου προήχθηκε σὲ ὑποναύαρχο. Οἱ τεράστιες ὑπηρεσίες του κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς Πολέμους, ποὺ μὲ τὴ λήξη των προήχθηκε σὲ ἀντιναύαρχο, τὰ ὅσα μεγάλα προσέφερε ὡς ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν τὸ 1915, ὡς ἀντιβασιλεὺς μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὡς ἀντιβασιλεὺς πάλι ἀργότερα, καὶ ὡς πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, σφραγίζουν τὴν πολυτάραχη ἐκείνη ἐποχὴ μέχρι τοῦ Αὐγούστου 1935, ποὺ πέθανε στὸ Π. Φάληρο καὶ ἡ σορός του μεταφέρθηκε στὴν Ὕδρα. Ἂς σημειωθῇ ὅτι δύο φορὲς ἔγινε ἀπόπειρα δολοφονίας του, ἡ πρώτη λίγο μετὰ τὴν παράδοση τῆς ἀντιβασιλείας στὴν βασίλισσα Ὄλγα καὶ ἡ δεύτερη τὸ 1926, μπροστὰ στὸ Δημαρχεῖο Ἀθηνῶν καὶ ὅταν ἦτο πρόεδρος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Ὁ Ἰωάννης, ἀδελφὸς τοῦ Παύλου καὶ πολιτικός,

γεννήθηκε στὴν Ὕδρα τὸ 1866 καὶ ἐσπούδασε νομικὰ στὴν Ἀθήνα καὶ τὸ Παρίσι. Ἀπέθανε τὸ 1933 καὶ ἀφοῦ διετέλεσε βουλευτὴς Ὕδρας, πρεσβευτής, πρόεδρος τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρείας καὶ πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τραπέζης Ἀθηνῶν. Ὁ Θ ε ό δ ω ρ ο ς, υἱὸς τοῦ Παύλου καὶ ὑποναύαρχος, ἔλαβε ἐνεργὸν μέρος στὴν Ἐθνικὴ Ἀντίσταση, τὸν συνέλαβαν οἱ Ἰταλοὶ τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1942 καὶ τὸν κατεδίκασαν σὲ θάνατο ἀλλὰ διασώθηκε μὲ τὴν ἐπέμβαση τοῦ στρατηγοῦ Παγκάλου στὸν στρατηγὸ Τζελόζο. Μεταφέρθηκε στὴν Ἰταλία καὶ φυλακίσθηκε, κατώρθωσε ν' ἀποδράσῃ, καὶ τὸ 1944 ἔφθασε στὴν Μέση Ἀνατολὴ ὅπου ἀνέλαβε ἀμέσως ὑπηρεσία. Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1945 ἔγινε ὑφυπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ τὸ 1949 προήχθηκε σὲ ὑποναύαρχο.

***

Ἡ ὥρα εἶναι μία καὶ φαίνεται καθαρὰ ὅτι τὸ τεράστιο πλῆθος τῶν πεντακοσίων ἀτόμων ἐρωτοτροπῆ μὲ τὸ «Ἀρχοντικόν», τὴν «Ὕδρα» καὶ τὴν «Σκούνα», ποὺ ἔχουμε κλείσει γιὰ τὸ μεσημβρινό μας φαγητό. Ἡ κ. Ὑφαντῆ τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ κάτι ψιθυρίζει στὸν ἄνδρα της, ἐκεῖνος δείχνει ἀπόλυτη κατανόηση καὶ σὲ λίγο πλημμυρίζουν τὰ τραπέζια στὴν ἀκτή. Κάνει ζέστη εἶναι ἀλήθεια, ἂν καὶ βρισκόμαστε καλὰ προφυλαγμένοι κάτω ἀπὸ τὶς μεγάλες τέντες καὶ ἡ παρουσία τόσων ὄμορφιν κυριῶν, δεσποινίδων καὶ ἀνθοδοχείων μὲ γαρύφαλλα καὶ τριαντάφυλλα σ' ὅλα τὰ τραπέζια ἔπρεπε κανονικὰ νὰ...μὴν τὴν ἐπιτρέψουν. Ὡστόσο ὅλα βοηθοῦν νὰ ἐξαφανισθῆ ὡς διὰ μαγείας τὸ πρῶτο πιάτο-φρέσκο ὑδραϊϊκο ψάρι-νὰ ἀδειάσουν οἱ πιατέλες μὲ τὶς σαλάτες, νὰ στοιβάζωνται τὰ ἄδεια μπουκάλια μπύρας καὶ πολλοὶ ν' ἀδημονοῦν γιὰ τὸν «δεύτερο γῦρο». Ἡ θερμὴ πρόποση τοῦ κ. Λεωτσάκου, μιὰ πρόποση συγκινητικὴ «γι' αὐτοὺς ποὺ μάχονται στὸν τομέα τοῦ σκληροῦ ἐγκλήματος καὶ ἀπεκάλυψαν τόσο πανηγυρικὰ τελευταῖα τὸν δολοφόνο τῆς Μπαβέα», τὰ συγχαρητήρια ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν συντακτῶν, οἱ εὐχαριστίες τοῦ κ. Ὑφαντῆ καὶ τὰ χειροκροτήματα ποὺ ἐπακολουθοῦσαν εἶχαν δώσει τὸν τόνο μιᾶς πραγματικὰ εὐτυχισμένης στιγμῆς στὰ δύσκολα ἡμερονύκτια τῶν ὑπαλλήλων Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν. Δὲν ἄργησαν ν' ἀκουσθοῦν καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀμίμητα ἀνέκδοτα τοῦ κ. Καψάσκη, δὲν ἄργησαν νὰ ὁλοκληρωθοῦν οἱ γαστριμαργικὲς ἀπολαύσεις, καὶ νὰ χορευθοῦν στὴ συνέχεια οἱ ἀθάνατοι ἑλληνικοὶ χοροὶ μὲ τοὺς ἤχους ὀρχήστρας δημοτικῶν τραγουδιῶν. Οἱ ὧρες ὅμως περνοῦν σύντομα καὶ ἡ σειρήνα τοῦ «Καμέλια» μᾶς κάνει νὰ συγκεντρωθοῦμε κατὰ τὶς τέσσερες καὶ μισὴ στὴν ἀποβάθρα. Ἀντίο Ὕδρα, μὲ τὶς τόσες συγκινήσεις ποὺ μᾶς ἐπεφύλαξες . . .

***

Ὥρα 8 φθάνουμε στὸν Πειραιᾶ, πλημμυρισμένοι ἀπὸ τὴ μαγεία ἑνὸς ταξιδιοῦ ἀνάμεσα στὰ γραφικά μας νησιὰ καὶ μὲ πολὺ φῶς ἀπὸ τὸν ὑδραϊϊκο χῶρο. Ἀπευθύνεται ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους καὶ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ τὶς οἰκογένειές μας στὸν κ. Ὑφαντῆ, εὐχαριστοῦμε τὸν καπετάνιο τοῦ πλοίου κ. Βατικιώτη καὶ ἀποβιβαζόμαστε. Αὔριο θὰ συνεχισθῆ ὁ ἀγώνας μας ἀνάμεσα στὸν κόσμο τῶν τετραγωνικῶν μεγαθηρίων, στὶς λαϊκὲς γειτονιὲς καὶ σ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ σημεῖα ποὺ ὑπάρχει τὸ ἔγκλημα καὶ ὁ νόμος.

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

* ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ, ΕΛΛΗΝΟΡΩΜΑΪΚΗΣ ΠΑΛΗΣ ΚΑΙ ΖΙΟΥ-ΖΙΤΣΟΥ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

* ΝΕΑ ΑΣΥΡΜΑΤΟΦΟΡΑ ΟΧΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΜΕΣΟΥ ΔΡΑΣΕΩΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΠΥΓΜΑΧΙΑΣ, ΕΛΛΗΝΟΡΩΜΑ·Ι·ΚΗΣ ΠΑΛΗΣ ΚΑΙ ΖΙΟΥ - ΖΙΤΣΟΥ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Πρὶν ἀπὸ χρόνια πολλά, κάπου γύρω στὰ 1950, οἱ Ἀστυνομικὲς Σχολὲς διωργάνωναν κάθε χρόνο, μὲ τὴν λῆξι τῶν μαθημάτων, ἀθλητικὲς καὶ γυμναστικὲς ἐπιδείξεις, ποὺ ἄφηναν τὶς καλλίτερες ἐντυπώσεις. Μὲ τὴν πάροδο ὅμως τῶν χρόνων σταμάτησαν οἱ ἐπιδείξεις, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε κατάλληλος χῶρος γιὰ τὴν προετοιμασία τους καὶ ἔλλειπαν συγχρόνως τὰ ἀπαραίτητα μέσα ποὺ χρειάζονται γιὰ μιὰ ἐπιτυχημένη τέτοια ἐκδήλωσι.

Ἐφέτος ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ τάραξε γιὰ λίγο τὰ λιμνάζοντα ὡς τώρα νερὰ καὶ μὲ τὶς ἐκδηλώσεις ποὺ ἔλαβον χώραν τὸ ἀπόγευμα τῆς 4/6/1964 στὸ προαύλιο τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, παρουσία πλέον τῶν 600 θεατῶν, ζωντάνεψε γιὰ λίγο τὸ παρελθὸν καὶ μᾶς ἔκανε νὰ ἐλπίζουμε πὼς σύντομα, ὅταν πλέον οἱ Σχολὲς θὰ μεταφερθοῦν στὸ νέο οἴκημα τῆς Φιλοθέης, θὰ ἔχουμε τὴν εὐτυχία νὰ χειροκροτοῦμε, ὅπως κάποτε, τὶς ἀστυνομικὲς γυμναστικὲς ἐπιδείξεις.

Ὀφείλουμε νὰ συγχαροῦμε ἐγκάρδια ὅλους ἐκείνους ποὺ εἶχαν τὴν ἔμπνευσι μιᾶς τέτοιας ἐκδηλώσεως, καθὼς καὶ ἐκείνους ποὺ μὲ τὴν παρουσία τους ἢ τὴν συμμετοχή τους συνέβαλον στὴν ἀπὸ κάθε ἄποψι ἐπιτυχία. Ἰδιαίτερα θέλουμε νὰ εὐχαριστήσουμε τοὺς ξένους ἀθλητὰς καὶ τὸ προεδρεῖο τῆς Πανελληνίου Παλαιστικῆς Ὁμοσπονδίας, ποὺ μὲ τὴν παρουσία τους ἔδωσαν ἕνα ξεχωριστὸ τόνο στὴν μικρὴ γιορτὴ τῆς Σχολῆς.

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὸ ἀνεπίσημο πρόγραμμα, ἀφοῦ καὶ οἱ ἐκδηλώσεις ποὺ ἔγιναν ἦσαν ἀνεπίσημες, διεξήχθησαν ἀγῶνες ἐλευθέρας ἑλληνορωμαϊκῆς πάλης, πυγμαχίας καὶ ζίου-ζίτσου. Στὸ μέσον περίπου τοῦ προαυλίου εἶχεν ἐπιμελῶς στηθῆ τὸ ρίγκ, πάνω στὸ ὁποῖο θὰ ἐγίνοντο τὰ διάφορα ἀγωνίσματα. Μπροστὰ σ' αὐτό, σ' ἕνα τραπέζι, ὁ πρόεδρος τῆς Π.Π.Ο. κ. Ρεπούσης καὶ τὰ μέλη κ.κ. Χατζηδάκης καὶ Νταλιάνης ἔχουν πάρει τὶς θέσεις των, ὡς ἑλλανόδικος ἐπιτροπή. Ὁ διεθνὴς μας ἀθλητὴς καὶ καθηγητὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν κ. Ἀθανάσιος Καμπαφλῆς, ποὺ ἔχει καὶ τὸ γενικὸ πρόσταγμα, δίνει τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων.

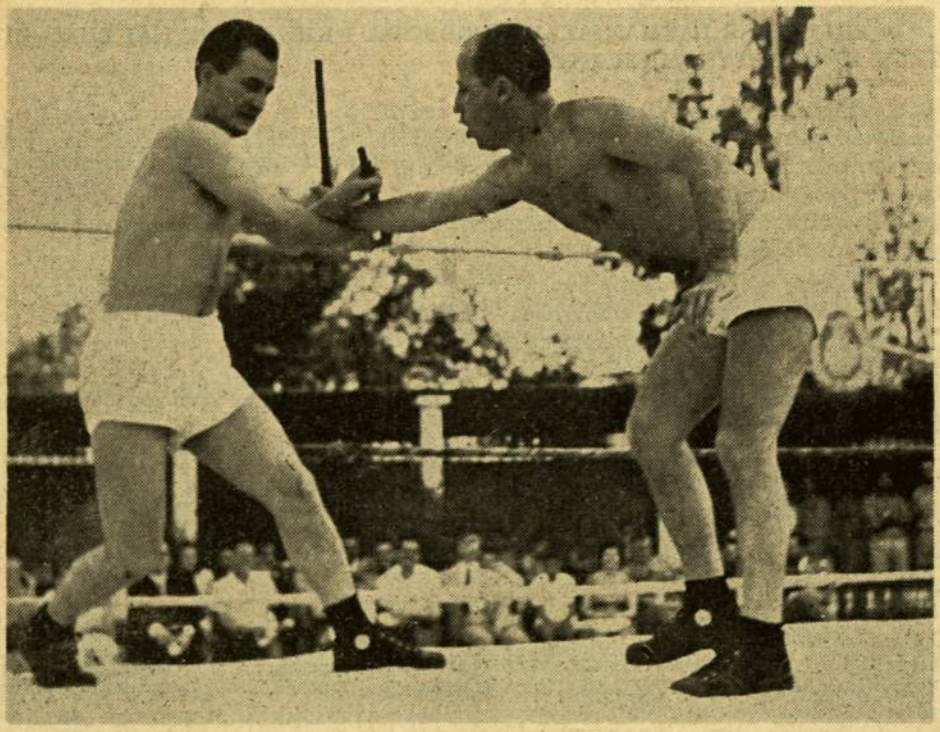
Πρὶν οἱ πρῶτοι ἀθληταὶ ἀνεβοῦν στὸ ρίγκ, ὁ διοικητὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκης, κατατοπίζει ἀπὸ μικροφώνου τοὺς θεατὰς γιὰ ὅ,τι πρόκειται νὰ ἰδοῦν καὶ ἐκφράζει παράλληλα τὶς εὐχαριστίες τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος πρὸς τοὺς ξένους ἀθλητὰς καὶ τὴν Π.Π.Ο. ποὺ ἀφιλοκερδῶς δέχθηκαν νὰ πάρουν μέρος στὶς ἐπιδείξεις τῆς Σχολῆς.

Οἱ ἀγῶνες ἄρχισαν στὶς 18.30'. Θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ἀπὸ νωρὶς τμῆμα τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Ἀστυνομίας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημητρίου Μπουκουβάλα, παιάνιζε εὔθυμους σκοπούς, προετοιμάζοντας ἔτσι εὐχάριστα τὴν ἀτμόσφαιρα. Γιὰ ὅλους τοὺς θεατὰς ὑπῆρχον καθίσματα. Τὰ πάντα ἔγιναν μὲ ὀργανωτικὸ πνεῦμα, γεγονὸς ποὺ συνετέλεσε στὴν ἐπιτυχία.

Οἱ ἐπιδείξεις ἄρχισαν μὲ ἀγώνα ἐλευθέρας ἑλληνορωμαϊκῆς πάλης, διαρκείας 10 λεπτῶν, μεταξὺ τῶν ἀθλητῶν Γεωργιάδου—Γερολυμάτου καὶ μὲ διαιτητὴ τὸν ἀστυφύλακα κ. Ἰωάννη Πούλη. Μετὰ οἱ δόκιμοι ἀστυφύλακες Ἀλεξίου—Γιαννέτσος

καὶ Ἀλεξιάδης—Μοσχοβάκης, μὲ διαιτητὴ τὸν ἀστυφύλακα κ. Ἀνδρέα Καρέλλα, ἔδωσαν ἀγώνα πυγμαχίας 3 γύρων τῶν 2′.

Ἐν συνεχεία οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι: Σπανὸς—Κουρῆς, Χριστόπουλος—Παπαδόπουλος, Κάϊλας—Ἰωνᾶς καὶ Κοτταρίδης—Κάντας, μὲ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ κ. Καμπαφλῆ, ἐξετέλεσαν ἐπιδείξεις ζίου-ζίτσου (ἀντιμετώπισις καὶ σύλληψις κακοποιῶν, ἄμυνα καὶ ἀπόκρουσις διὰ μαχαίρας, πιστολίου, ράβδου κ.λ.π.), ποὺ ἐνεθουσίασαν ἰδιαίτερα τοὺς θεατάς, λόγω τῆς ἀκριβείας των καὶ τῆς τελειότητός των. Μετὰ

Οἱ Δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι Κάϊλας καὶ Ἰωνᾶς κατὰ τὴν ἐπίδειξιν ἀσκήσεως ζίου - ζίτσου

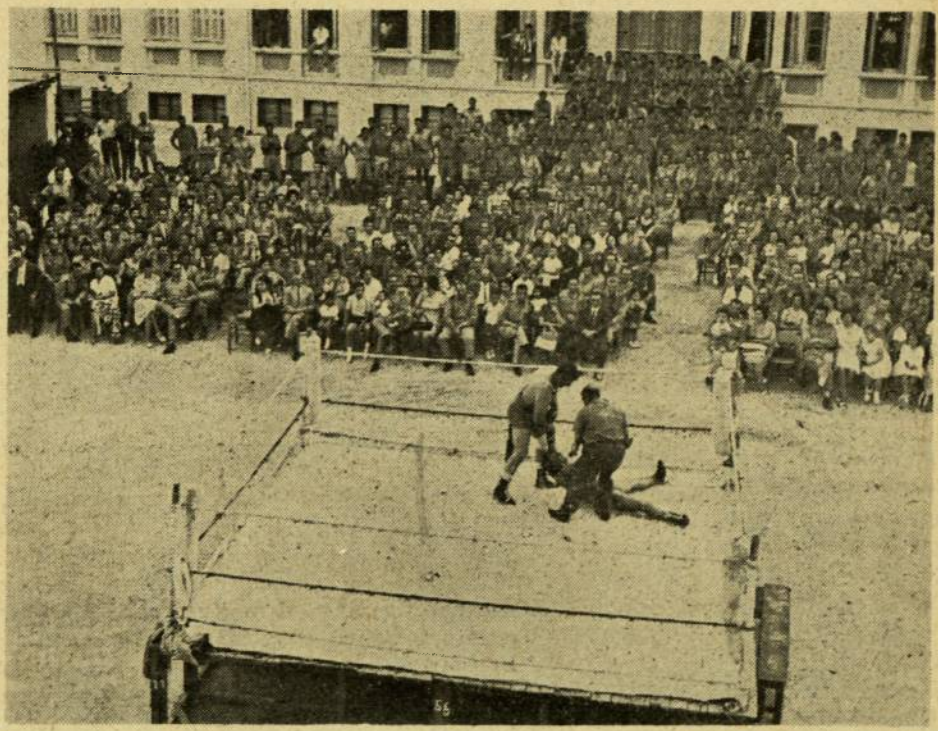
τὸ ζίου-ζίτσου, οἱ ἀθληταὶ Σιδέρης—Παφίλης, μὲ διαιτητὴ τὸν κ. Χαρισιάδη, ἔδωσαν ἀγώνα ἐλευθέρας πάλης 8′.

Τέλος οἱ ἀνεπίσημες αὐτὲς ἐκδηλώσεις ἔκλεισαν μὲ τὸν κύριο ἀγώνα ἐλευθέρας πάλης (3 γύροι τῶν 4′) μεταξὺ τῶν Καμπαφλῆ—Νίκολσον καὶ μὲ διαιτητὴ τὸν κ. Χαρισιάδη. Νικητὴς τοῦ δυναμικοῦ καὶ θεαματικοῦ τούτου ἀγῶνος ἀνεδείχθη ὁ Καμπαφλῆς, συνεπεία ἐγκαταλείψεως τοῦ ἀντιπάλου του στὸ 2′ τοῦ β′ γύρου.

Κλείνοντας τὸ ἀγωνιστικὸ μέρος τοῦ προγράμματος, ὁ κ. Ἀρχοντουλάκης, πρὶν ἐπιδώσῃ στοὺς ἀγωνισθέντας τὰ εἰδικὰ διπλώματα μὲ χρυσὰ μετάλλια, ηὐχαρίστησε καὶ πάλιν τοὺς συμμετασχόντας ἀθλητάς, καθὼς καὶ τοὺς ἄλλους θεατὰς ποὺ τίμησαν τὴ μικρὴ γιορτὴ τῆς Σχολῆς. Μετὰ τὴν ἐπίδοσι τῶν διπλωμάτων, προσεφέρθησαν σ' ὅλους ἀναψυκτικά. Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι τὶς ἀνωτέρω ἐκδηλώσεις παρηκολούθησεν ἀπ' ἀρχῆς ὁ γνωστὸς ραδιοσχολιαστὴς-δημοσιογράφος κ. Χρῖστος Χαρικέπουλος.

Ὁ διοικητὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν κ. Ἀρχοντουλάκης, ἐνῶ ἤμασταν ἕτοι-

μοι νὰ φύγουμε, μᾶς ἐπεφύλασσε μιὰ ἐνδιαφέρουσα καὶ εὐχάριστη ἔκπληξι. Παρεκάλεσε τοὺς ξένους ἀθλητάς, τὸ προεδρεῖο τῆς Π.Π.Ο., τὸν κ. Χαρικέπουλο, τὸν κ. Καμπαφλῆ κ.λ.π. νὰ περάσουν σὲ μιὰ μικρὴ αἴθουσα, ὅπου καὶ πήραμε μέρος σὲ μιὰ μικρὴ δεξίωσι. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἤθελε νὰ εὐχαριστήση ὅλως ἰδιαιτέρως τοὺς ξέ-

Ὁ διεθνὴς ἀθλητὴς καὶ καθηγητὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν Ἀθανάσιος Καμπαφλῆς, ἀναγκάζει εἰς ἐγκατάλειψιν τὸν ἀντίπαλόν του Νίκολσον.

νους, ποὺ μὲ τὴν συμμετοχή τους χάρισαν στοὺς μαθητὰς τῶν Σχολῶν καὶ στὶς οἰκογένειές των (ἦταν ἡμέρα ἐπισκέψεως) ἕνα εὐχάριστο ἀπόγευμα.

Φεύγοντας εὐχαριστήσαμε τὸν κ. Ἀρχοντουλάκη γιὰ τὴν πρωτοβουλία τῆς διοργανώσεως τῶν ἐπιδείξεων, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἀπὸ κάθε πλευρὰ εὐχάριστη ἐκεῖ παραμονή μας. Εὐχόμαστε τοῦ χρόνου, στὸ δικό μας πλέον οἴκημα, νὰ χειροκροτήσουμε ἕνα ὁλοκληρωμένο πρόγραμμα ἀθλητικῶν καὶ γυμναστικῶν ἀστυνομικῶν ἐπιδείξεων.

ΝΕΑ ΑΣΥΡΜΑΤΟΦΟΡΑ ΟΧΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΜΕΣΟΥ ΔΡΑΣΕΩΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Πέντε χρόνια συμπληρώνονται, σὲ λίγο καιρό, ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀνέλαβε ὑπηρεσία στὴν Ἀθήνα. Πέντε χρόνια δημιουργικῶν προσπαθειῶν καὶ ἐπιτευγμάτων, γιὰ τὰ ὁποῖα εἶναι ὑπερήφανη τόσον ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις, ὅσον καὶ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα γενικώτερον. Τὸ ξεκίνημα τῆς προσπαθείας ἐκείνης ἐνθουσίασε ὅλους, γιατὶ ἦταν λίαν αἰσθητὴ ἡ ἔλλειψις ἀσυρμα-

τοφόρων ὀχημάτων. Καθὼς τὰ χρόνια περνοῦσαν, διαπιστώθηκε ἡ μεγάλη συμβολὴ τῆς Ἀμέσου Δράσεως στὴν πρόληψι καὶ τὴν καταστολὴ τοῦ ἐγκλήματος. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ὅλοι μας, πολῖτες καὶ ἀστυνομικοί, ἀγκαλιάσαμε μὲ στοργὴ τὴ νέα, τότε, Ὑπηρεσία.

Ἀφορμὴ γιὰ τὸ μικρό μας τοῦτο σημείωμα, ἦταν ἡ γιορτὴ ποὺ ἔγινε τὴν 11η ὥρα τῆς 10 τρέχοντος μηνὸς μπροστὰ στὸ χῶρο τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου, ἐπ' εὐκαιρία τῆς παραλαβῆς ὑπὸ τῆς Ἀμέσου Δράσεως τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων 20 νέων ἀσυρματοφόρων ὀχημάτων, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 16 ἐτέθησαν στὴν διάθεσι τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν καὶ τὰ ὑπόλοιπα 4 στὴ διάθεσι τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς. Ἐπὶ πλέον παρελήφθησαν, γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον, καὶ τὰ δύο εἰδικὰ ὀχήματα, ποὺ ἄρχισαν ἤδη νὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς κινητὰ ἀνακριτικὰ γραφεῖα ἀπὸ τὸ τελευταίως συσταθὲν στὴν Ὑποδιεύθυνσι Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν Τμῆμα Ὁδικῶν Τροχαίων Ἀτυχημάτων.

Στὴν τόσον σεμνή, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλητικὴ γιορτὴ τοῦ ἁγιασμοῦ, παρέστησαν: Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων στὸ Ὑφυπουργεῖον Ἐσωτερικῶν κ. Ἀδὰμ Ἀδαμόπουλος, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Γεώργιος Κανελλάκης, ὁ Α' Ὑποδιευθυντὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν κ. Δημοσθένης Χανδρινός, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Πειραιῶς κ. Δημήτριος Βασιλάκος, ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν κ. Δημήτριος Ὑφαντῆς, ὁ Διευθυντὴς Ἐπιμελητείας τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Δημήτριος Γιαννόπουλος, ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν κ. Γεώργιος Χατζηελευθερίου, ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιευθύνσεως Ἀγορανομίας Ἀθηνῶν κ. Ἀθανάσιος Στρατῆς, ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Πειραιῶς κ. Γεώργιος Ταμιολάκης, ὁ Διοικητὴς τῆς Μηχανοκινήτου Ὑποδιευθύνσεως Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέας Λαλιώτης, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Β' κ.κ. Ἠλίας Φίλος, Εὐάγγελος Διαβάτης, Παναγιώτης Ἀναγνωστόπουλος καὶ Δημήτριος Τσάδαρης, οἱ Διοικηταὶ Τμημάτων καὶ Προϊστάμενοι Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, οἱ δημοσιογράφοι κ.κ. Λεωτσάκος, Μαράκης, Μαλᾶτος Καρατζαφέρης, Βούρβουλης, Μαθιουδάκης καὶ ὁ ἀρχισυντάκτης τῶν «Νέων» κ. Πασσαλάρης, ἐκπρόσωποι τῆς ἀμερικανικῆς πρεσβείας κ.ἄ.

Μετὰ τὸν ἁγιασμὸ ὁ κ. Κανελλάκης λαβὼν τὸν λόγον εἶπε τὰ ἑξῆς:

« Κύριε Ἀρχηγέ,

Κύριοι,

Ὡς Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν θεωρῶ ἑαυτὸν εὐτυχῆ, διότι ἀπὸ σήμερον 16 νέα, κομψὰ καὶ ταχυκίνητα, ἀσυρματοφόρα αὐτοκίνητα ἐντάσσονται εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ὑπηρεσίας Ἀμέσου Δράσεως, τῆς ὑπ' ἐμὲ Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως.

Εἶναι ὡς ἂν 16 ἐπὶ πλέον Πρεσβευταὶ καλῆς θελήσεως προσφέρουν ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, τὰς ὑπηρεσίας των ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, ἡμέρας τε καὶ νυκτός, εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς ἔτι πλέον στενωτέρας συσφίξεως τῶν διαρκῶς βελτιουμένων σχέσεων Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ. Διότι οἱ πάντες γνωρίζουν ὅτι ἡ Ὑπηρεσία Ἀμέσου Δράσεως εἶναι αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἀναμφιβόλως, τὸ πλέον συμπαθές, εἰς τὸ Κοινὸν Τμῆμα τῆς Ἀστυνομίας.

Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις εἶναι ἡ Ὑπηρεσία ἐκείνη ἡ ὁποία εἶναι διαρκῶς, καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, ἑτοίμη νὰ σπεύσῃ, ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου, εἰς οἱονδήποτε σημεῖον τῶν Ἀθηνῶν, διὰ νὰ προσφέρῃ τὰς καλὰς ὑπηρεσίας της εἰς τοὺς Ἀθηναίους, χωρίς, ποτέ, οὐδὲν νὰ ζητῇ παρ' αὐτῶν. Εἰς τὸ διάστημα τῆς δετοῦς ζωῆς της, ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις προσήρχετο καὶ προσέρχεται πρόθυμος καὶ συχνὰ σωτήριος ἀρωγός, μυριάδων πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι εὑρέθησαν εἰς δυσχερῆ θέσιν καὶ οἱ ὁποῖοι ἐγνώρισαν καὶ μὲ εὐγνωμοσύνην ἀπεδέχθησαν τὴν εὐερ-

γετικὴν δραστηριότητά της. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἡ ὑψηλὴ κοινωνικὴ ἀποστολή της ἔχει ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου καταστῆ κοινὴ συνείδησις. Ἡ πάγκοινος αὐτὴ ἀναγνώρισις θεμελιοῖ δι' ἐμὲ τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως, μιμούμενος τὸ παράδειγμα τοῦ προκατόχου μου Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Ἀθηνῶν καὶ ἤδη Ἀρχηγοῦ κ. Εὐαγγέλου Καραμπέτσου, περιβάλω τὴν Ὑπηρεσίαν τῆς Ἀμέσου Δράσεως μὲ ὅλην τὴν στοργὴν καὶ καταβάλω κάθε, δυνατήν, προσπάθειαν, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσω τὰς ἀναγκαίας προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἀνοδικῆς πορείας αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἡ ἀγαθοποιὸς δρᾶσις τιμᾶ τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Ἀθηνῶν ἐν τῷ συνόλῳ της.

Ὑπόσχομαι, πρὸς Ὑμᾶς Κύριε Ἀρχηγέ, ὅτι δὲν θὰ φεισθῶ φροντίδων καὶ κόπων διὰ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ὡς ἄνω τεθέντος σκοποῦ.

Ἤδη μάλιστα φέρω εἰς γνῶσιν Ὑμῶν ὅτι, μετὰ περισσῆς ἐπιμελείας, ἐπελήφθην τοῦ ἔργου τῆς ἐπιλογῆς καὶ συγκροτήσεως τῶν πληρωμάτων τῶν νέων αὐτοκινήτων, δεδομένου ὅτι ὑψίστην σημασίαν ἀποδίδω εἰς τὸ ἔμψυχον ὑλικὸν κάθε Ὑπηρεσίας, καὶ δὴ ἐκείνης τῆς Ἀμέσου Δράσεως. Θέλω νὰ πιστεύω ὅτι οἱ ἐπιλεγέντες θὰ θελήσουν νὰ δικαιώσουν τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας ἡ Ὑπηρεσία στηρίζει ἐπ' αὐτῶν. Τὸ κατ' ἐμέ, τοὺς βεβαιῶ ὅτι θὰ πράξω πᾶν τὸ δυνατόν, διὰ νὰ καταστήσω τὸ ἔργον των εὐχερέστερον καὶ ἀποδοτικώτερον ».

Μετὰ τὸν κ. Κανελλάκη, λαμβάνοντας τὸν λόγο ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀμέσου Δράσεως, Ἀστυνόμος Β' κ. Γεώργιος Ἀγγελόπουλος, εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Κύριε Ἀρχηγέ, Κύριε Γενικὲ Διευθυντά, Κύριε Διευθυντά,

Ἡ δημοσία ἀναγνώρισις τοῦ ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας Ἀμέσου Δράσεως ἐπιτελουμένου ἔργου, μᾶς ἱκανοποιεῖ βαθύτατα καὶ μᾶς ἐνισχύει τὴν ἀπόφασιν νὰ συνεχίσωμεν τὸ ἔργον μας μὲ περισσότερον ἐνθουσιασμόν. Μὲ τὴν διάθεσιν τῶν καινουργῶν ἀσυρματοφόρων ὀχημάτων, θὰ ἔχωμεν τὴν εὐχέρειαν ταχυτέρας ἐξυπηρετήσεως τῶν πολιτῶν.

Εἰς τὸν τομέα τῶν τηλεπικοινωνιῶν ἐπετελέσαμεν ἓν μεγάλο βῆμα. Αἱ ἀνάγκαι τῆς Ὑπηρεσίας μας εἰς μέσα τηλεπικοινωνιῶν καὶ ἀσυρματοφόρα ὀχήματα εἶναι πάρα πολλαί. Ἡ ὀργάνωσις τοῦ τηλετυπικοῦ δικτύου, ἡ ἐπέκτασις τοῦ τηλεφωνικοῦ τοιούτου καὶ ἡ ἐπέκτασις τοῦ συστήματος τηλεπικοινωνιῶν, εἶναι αἱ μολονταὶ ἐπιδιώξεις μας.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ ἔχωμεν καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἐνίσχυσίν σας. Ἐκ μέρους τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν πληρωμάτων τῆς Ὑπηρεσίας Ἀμέσου δράσεως σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ σᾶς ὑποσχόμεθα ὅτι δὲν θὰ παύσωμεν νὰ προσφέρωμεν τὰς ὑπηρεσίας μας πρὸς τὸ Κοινόν, τὸ ὁποῖον πιστεύομεν ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μᾶς περιβάλῃ μὲ τὴν αὐτὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην».

Μόλις ἐτελείωσαν οἱ σύντομες ὁμιλίες ὁ κ. Ἀρχηγός, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς κ.κ. Ἀδαμόπουλον, Κανελλάκην κ.λ.π., ἐπεθεώρησε τὰ σὲ σχῆμα πετάλου σταθμευμένα νέα ὀχήματα μὲ τὰ πληρώματά των, τὰ ὁποῖα ἐν συνεχείᾳ, ὑπὸ τὴν τιμητικὴν συνοδείαν δύο παλαιῶν ἀσυρματοφόρων, διῆλθον, κάμνοντας χρῆσιν τῆς σειρῆνας των, μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους. Τέλος στὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Ζαππείου (Παπασπύρου) προσεφέρθησαν σ' ὅλους τοὺς προσκεκλημένους καὶ τὰ πληρώματα τῶν ὀχημάτων ἀναψυκτικά, τὰ ὁποῖα προσέφερεν ἡ ἑταιρεία αὐτοκινήτων «Ford».

Εὐχόμαστε ὁλόψυχα στὴν Ἄμεσο Δρᾶσι κάθε ἐπιτυχία στὴν ἀποστολή της καὶ παράλληλα ἐκφράζουμε τὴν εὐχὴ ὅπως ὅλοι οἱ ἁρμόδιοι ἀντιληφθοῦν τὴ μεγάλη σημασία ποὺ ἔχει ὁ ἐφοδιασμὸς τῆς Ἀστυνομίας μὲ σύγχρονα τεχνικὰ μέσα. Καὶ αὐτὸ γιὰ τὸ καλὸ ὅλων μας, γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδος μας.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν, στὴν προσπάθειά της γιὰ τὴν ἐξασφάλισι ὁμαλῆς καὶ ἀκινδύνου κυκλοφορίας ὀχημάτων καὶ πεζῶν, παρακαλεῖ θερμῶς καὶ τοὺς πεζοὺς καὶ τοὺς ὁδηγούς, νὰ κυκλοφοροῦν σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνας τοῦ Κώδικος Ὁδικῆς Κυκλοφορίας, ὑπακούοντας μὲ προθυμία στὰ σήματα τῶν πινακίδων, τῶν διαγραμμίσεων, τῶν Τροχονόμων καὶ τῶν φωτεινῶν σηματοδοτῶν.

Εἰδικὰ γιὰ τὴν ἑπομένη ἑβδομάδα ὑπενθυμίζει στοὺς ὁδηγοὺς τὴ σημασία καὶ τὴν σπουδαιότητα τῶν διαγραμμίσεων καὶ τοὺς παρακαλεῖ νὰ τὶς τηροῦν μὲ σχολαστικότητα.

Διακεκομμένες ἁπλὲς κατὰ μῆκος γραμμές, χωρίζουν τὸ ὁδόστρωμα σὲ λωρίδες ἢ τῆς ἴδιας κατευθύνσεως (μονόδρομοι) ἢ ἀντιθέτου. Κάθε λωρίδα εἶναι προωρισμένη γιὰ μιὰ σειρὰ ὀχήματα καὶ ἀλλαγὴ λωρίδος ἐπιτρέπεται μόνον ὅταν ὑπάρχῃ ἀνάγκη (προσπέρασμα, στροφές, σταμάτημα), πάντοτε ὅμως μὲ προσοχὴ καὶ ὑπ' εὐθύνη τοῦ ὁδηγοῦ ποὺ τὴν πραγματοποιεῖ. Πορεία τοῦ ὀχήματος ἱππαστί, δηλαδὴ δρασκελώντας τὶς γραμμὲς αὐτές, ἀπαγορεύεται.

Γραμμὲς κατὰ μῆκος διπλές, χωρίζουν τὸ ὁδόστρωμα σὲ λωρίδες ἀντιθέτου κατευθύνσεως καὶ τὰ ὀχήματα ἀπαγορεύεται νὰ τὶς πατοῦν καὶ νὰ τὶς παραβιάζουν. Κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται ἡ παραβίασίς τους, ὅταν ἀποτελοῦνται ἀπὸ μία συνεχῆ καὶ μία διακεκομμένη, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὰ ὀχήματα ποὺ ἔχουν στὴν ἀριστερή τους πλευρὰ τὴν διακεκομμένη.

Βέλη ἐπὶ τῶν λωρίδων κυκλοφορίας σημαίνουν ὑποχρέωσι τῶν ὁδηγῶν τῶν ὀχημάτων νὰ ἀκολουθοῦν τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνουν τὰ βέλη τῆς λωρίδος ἐπάνω στὴν ὁποία κινοῦνται.

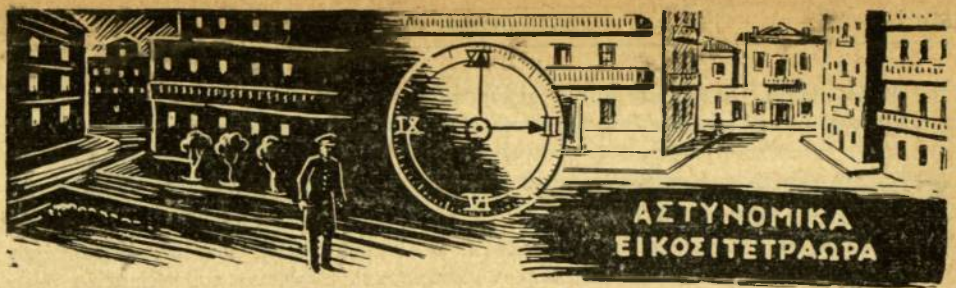
Ἡ παραβίασις τῶν σημάτων τοῦ ὁδοστρώματος ἐκ μέρους τῶν ὁδηγῶν, δημιουργεῖ μεγάλες κυκλοφοριακὲς ἀνωμαλίες καὶ κινδύνους ἀτυχημάτων, ἰδίως στὶς πολυσύχναστες ὁδικὲς ἀρτηρίες, ποὺ παρουσιάζουν κίνησι πυκνὴ καὶ ταχεῖα.

Διαγραμμίσεις ποὺ ἀφοροῦν τοὺς πεζοὺς εἶναι οἱ διαβάσεις. Ὅπου ὑπάρχουν, πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ ὅλους.

Ἔτσι, ἡ σήμανσις τοῦ ὁδοστρώματος (διαγραμμίσεις), συντελεῖ σημαντικὰ στὴν ὁμαλότητα καὶ τὴν ἀσφάλεια τῆς κυκλοφορίας.

Γι' αὐτὸ παρακαλοῦνται ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ οἱ πεζοὶ καὶ οἱ ὁδηγοὶ νὰ τὴν προσέχουν, νὰ εἶναι δὲ βέβαιοι, ὅτι ἔτσι ἐξυπηρετοῦν καὶ τὸν ἑαυτό τους καὶ τοὺς συνανθρώπους τους.

Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν τρέφει ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη στοὺς Ἀθηναίους ὁδηγοὺς καὶ πεζούς, πιστεύει, ὅτι, μὲ τὴν πολύτιμη βοήθειά τους, οἱ παραβάσεις καὶ τὰ ἀτυχήματα τῆς ἐρχομένης ἑβδομάδος θὰ εἶναι ὀλιγώτερα καὶ τοὺς εὔχεται ἡ Θεία Πρόνοια νὰ τοὺς προστατεύῃ ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῶν τροχῶν.

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Μὲ τίτλους ὅπως «Τὸ 100 ἔγινε ἄγρυπνος συμπαραστάτης ὅλων» κ.λ., ὁ τύπος δὲν παύει νὰ μνημονεύῃ καθημερινῶς γεγονότα καὶ περιστατικὰ ποὺ τιμοῦν τὴν Ἄμεσον Δρᾶσιν καὶ ἐξυψώνουν τὸ γόητρον τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος. Σταχυολογῶ μερικὰ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ὅσων ἐγράφησαν τὰς τελευταίας ἡμέρας : «Μία γυναῖκα ἀπὸ τὸν συνοικισμὸ Ζωοδόχος Πηγὴ τῆς Νέας Ἑλβετίας, χρειάσθη» κε προχθὲς τὴν ἐπέμβαση τῆς... Ἀμέσου Δράσεως γιὰ νὰ γεννήσῃ. Καὶ στὴν » περίπτωση αὐτή, ἡ ἀεικίνητη αὐτὴ ὑπηρεσία τῆς Ἀστυνομίας ἐνήργησε κερα» νοβόλα καὶ ἀποτελεσματικά. Ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι ἦλθε στὸ φῶς τῆς ζωῆς. » Οἱ ἄνδρες τῆς Ἀμέσου Δράσεως σκέπτονται τώρα νὰ τὸ βαφτίσουν ὁμαδικά. » Τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους συνέβησαν ὡς ἑξῆς : Προχθές, στὶς 3 τὸ πρωί, » τηλεφώνησαν στὴν Ἄμεση Δράση ὅτι κάπου στὸ συνοικισμὸ Ζωοδόχου Πηγῆς » μία γυναῖκα διέτρεχε κίνδυνο γιατὶ εἶχε ἀνώμαλο τοκετό. Ἔπρεπε νὰ βρεθῇ μαι» ευτήρας. Ἡ οἰκογένεια τῆς γυναίκας ἦταν φτωχή. Ἡ νύχτα προχωρημένη. Ποιὸν » νὰ εἰδοποιήσουν ; Σκέφθηκαν τὴν Ἄμεση Δράση. Ὁ ἀξιωματικὸς... ἔδωσε ἀμέ» σως «σῆμα» στὸ περιπολικὸ τῆς περιοχῆς. Πρώτη δουλειὰ ἦταν ἡ ἐξεύρεσις για» τροῦ. Ὁ γιατρὸς βρέθηκε σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα. Τὸ περιπολικὸ πῆγε » καὶ τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ τὸν μετέφερε στὴ Νέα Ἑλβετία. Ἡ γυναῖκα, » μὲ τὴν βοήθεια τοῦ γιατροῦ γέννησε ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι. Ἡ Ἄμεση Δρά» ση παρακολουθοῦσε τὸν τοκετὸ μέχρις ὅτου διαπιστώθηκε, ὅτι μητέρα καὶ μω» ρὸ δὲν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐφυγαν χαρούμενοι. Δυὸ - τρεῖς » ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν παιδιὰ καὶ ἔχουν γευθῇ τὴ χαρά, ποὺ φέρνει ἡ ἐμφάνιση ἑνὸς » νεογέννητου στὸν κόσμο. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ περιπολικοῦ πληροφοροῦσε τὸν ἀξιω» ματικὸ ὑπηρεσίας ὅτι « ἐπεισόδιον διηυθετήθη». Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὅλοι μαζὶ οἱ » ἄνδρες τῆς Ἀμέσου Δράσεως, ποὺ εἶχαν λάβει μέρος στὴν νυχτερινὴ « ἐπιχείρηση » - τοκετός», ἀπεφάσισαν νὰ βαφτίσουν ἀπὸ κοινοῦ τὸ μωρό. Νὰ τοὺς ζήσῃ ! !». Καὶ εἰς ἄλλην ἡμερομηνίαν : «Τρία χαρακτηριστικὰ γεγονότα μέσα σὲ μιὰ μόνο » ἡμέρα ἀπὸ τὴ δράση τῆς Ἀμέσου Δράσεως : μιὰ γρηούλα εἶχε χάσει τὸ δρόμο » στὴν Ἀθήνα καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Τηλεφώνησε στὸ 100 καὶ τὸ πλησιέστερο » περιπολικὸ τῆς Ἀμέσου Δράσεως ἦλθε καὶ τὴν βρῆκε. Οἱ ἄνδρες τοῦ αὐτοκινή» του τὴν ὡδήγησαν στὴν ἀφετηρία τῶν λεωφορείων Βουλιαγμένης — ἐκεῖ ἤθελε νὰ » πάῃ ἡ γρηούλα — τὴν ἔβαλαν μέσα στὸ λεωφορεῖο καὶ τῆς ἔβγαλαν ἀκόμη καὶ » τὸ εἰσιτήριο. Τὸ δεύτερο περιστατικό : τὸ πλήρωμα ἑνὸς ἄλλου περιπολικοῦ ἔτρε» ξε κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ... μπάνιο της, ὅπου εἶχε κλεισθῇ, μιὰ κυρία. Περιστατικὸ » τρίτο : πάλι ἡ Ἄμεση Δράση ἔσπευσε κι' ἐξησφάλισε στέγη σ' ἕνα γέροντα ἐπαρ» χιώτη ποὺ ἦλθε στὴν Ἀθήνα γιὰ ἐγχείρηση»... Ἂς σημειωθῇ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὅτι κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις ἔλαβε τηλεφωνικῶς 3.792 κλήσεις πρὸς παροχὴν βοηθείας ἔναντι 3.226 τοῦ Ἀπριλίου 1963, τὰ περιπολικά της δὲ ἐπενέβησαν συνολικῶς εἰς 4.800 περιπτώσεις ἔναντι 3.466 τοῦ Ἀπριλίου 1963. Καὶ κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον, αἱ κλήσεις πρὸς παροχὴν βοηθείας ἀνῆλθον εἰς 4.808 ἔναντι 3.171 τοῦ Μαΐου 1963, ἐπενέβησαν δὲ τὰ περιπολικὰ εἰς 5.462 περιπτώσεις ἔναντι 3.279

τοῦ Μαΐου 1963. Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί, ρεκὸρ ποὺ καταρρίπτονται ἀπὸ μηνὸς εἰς μῆνα, καταδεικνύουν τὸν μέγα ρόλον τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς εἰς μίαν σύγχρονον κοινωνίαν.

***

Συντριπτικὰ πλήγματα κατὰ τῆς ὠργανωμένης σωματεμπορίας κατεφέρθησαν αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὑπὸ τῆς Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν. Τηλεγράφημα σκοτεινὸν καὶ μυστηριῶδες τοῦ ἐντιμοτάτου «Ντιμαρέζ», ἐκ Καΐρου, πρὸς τὸν ἐδῶ ἐντιμότατον «Νιτλέρ», ἀπεκάλυψε μὲ τὴν κατάλληλον «ἀποκρυπτογράφησιν» τοῦ τμήματος ἠθῶν Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν μίαν εὐρείας ἐκτάσεως ἐμπορίαν λευκῆς σαρκός, τὴν μεγαλυτέραν ἴσως τῶν μεταπολεμικῶν ἐτῶν, μὲ ἕδραν τὰς Ἀθήνας. Ἡ ὑπόθεσις γνωστὴ ἀπό... τόσα κινηματογραφικὰ φίλμς τῆς διεθνοῦς παραγωγῆς : Ἐστρατολογοῦντο νέες καὶ ἄπειρες ὑπάρξεις, ἐγένοντο «γκέρλς», μπαλλέτα ὕστερα ἀπὸ ὀλίγα μαθήματα χοροῦ, ἐμάθαιναν νὰ φέρωνται «ὅπως πρέπει» καί, μαζὶ μὲ πεπειραμένες ἱέρειες τῆς Ἀφροδίτης κατάλληλα «καμουφλαρισμένες» ἀναχωροῦσαν διὰ τὰ νυκτερινὰ κέντρα τῶν λιμανιῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἐν ἀγνοίᾳ των ἴσως, ἀφοῦ τοὺς ἔλεγαν ὅτι θὰ γίνουν «καλλιτέχνιδες» καὶ θὰ γνωρίσουν τὴν «μεγάλην ζωήν», ποὺ εἶναι ὄνειρο κάθε ἐλαφρόμυαλης κοπέλλας... Αὐτὰ συμβαίνουν παντοῦ σχεδὸν καὶ εἶναι τόσον γνωστὰ ἀπὸ μυθιστορήματα καὶ κινηματογραφικὰς ταινίας, νὰ ὅμως ποὺ συνέβησαν τώρα καὶ ἐδῶ, καὶ ἀκριβῶς ὅπως..... εἰς τὸν κινηματογράφον καὶ τὰ μυθιστορήματα. Ἡ ὑπόθεσις μάλιστα παρουσιάζει μεγάλην «πλοκὴν» ἀφοῦ τὸ «ἐμπόρευμα» ἐξήγετο πρὸς Καζαμπλάνκαν, πρὸς τὸ Γιβραλτάρ, τὸ Κάϊρον, τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν Ἀντὶς Ἀμπέμπα, τὴν Ἀλεξανδρέτταν, τὴν Βεγγάζην, τὸ Χαρτοὺμ κ.λ. κ.λ., ἀφοῦ ἐχρειάσθησαν μεγάλαι ἀστυνομικαὶ παρακολουθήσεις καὶ πολλοὶ κόποι μέχρις ὅτου ἀποκαλυφθῇ ὅτι ὁ ἐντιμότατος «Νιτλὲρ» ἦτο ὁ χορογράφος τῶν Ἀθηνῶν καὶ «ἱμπρεσάριος» Ν.Τ. τῶν 44 ἐτῶν, κάτοικος Χολαργοῦ, δρῶν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν ἀπὸ τὸ 1952 καὶ βοηθούμενος μάλιστα ὑπὸ τῆς συζύγου του... Πέραν αὐτῶν ὑπάρχουν οἱ πράκτορες τοῦ «Νιτλέρ», ὑπάρχει ἡ συνεργασία του μὲ τὸ καλλιτεχνικὸν γραφεῖον «Δημαρὲξ» τοῦ Καΐρου, τὸ κατασχεθὲν πλῆρες φωτογραφικὸν ἀρχεῖον διαφόρων «καλλιτεχνικῶν ὁμάδων» ποὺ ὁ «Νιτλὲρ» ἀπέστελλεν εἰς τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν καὶ τὴν Μέσην Ἀνατολήν, ὑπάρχουν τέλος οἱ στίχοι τοῦ ποιητοῦ : «Ὅμορφος κόσμος, ἠθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος...».

***

Συντριπτικὰ πλήγματα κατὰ τοῦ ὠργανωμένου σωματεμπορίου κατεφέρθησαν καὶ μὲ τὴν συνέχειαν τῆς ὑποθέσεως «Σάσα». Τὸ δίκτυον τῆς φοβερᾶς αὐτῆς μαστροποῦ πρέπει νὰ ἐξηρθρώθῃ πλέον μὲ τὴν ἀποκάλυψιν ὁκτὼ ἀκόμη «στελεχῶν» της, νέων ἡλικίας 20 - 27 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐλυμαίνοντο τὴν Φωκίωνος Νέγρη καὶ τὰ πέριξ καὶ ἐστρατολόγουν θύματα διὰ τὴν Σάσα καὶ μόνον. Ἐκτὸς ἐὰν τὰ πράγματα ἀποδείξουν ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτή, ὅπως καὶ ἡ ἄλλη τοῦ «Νιτλέρ», δὲν τελειώνει ἐδῶ. Πρᾶγμα ποὺ, μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα ἀνάλογα περιστατικὰ τοῦ παρελθόντος, θὰ καταδείξῃ ὅτι ὁ χῶρος ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἐλατρεύθη ἡ Ἀφροδίτη πηγαίνει νὰ καταλάβῃ «περίοπτον» θέσιν εἰς τὸν διεθνῆ τομέα τῶν ἠθῶν...

***

Φαίνεται ὅτι ἡ ὕφεσις ποὺ παρετηρήθη εἰς τὴν δραστηριότητα τῶν διαρρηκτῶν καὶ λοιπῶν κλεπτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπατεώνων, θὰ συνεχισθῇ καὶ ἴσως νέα ἐποχὴ ἀνατείλῃ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτήν. Ἡ ἀντίδρασις ποὺ ἐφοβοῦντο αἱ στῆλαι αὐταὶ ὅταν ἐπεσήμαιναν τὸ μέγα πράγματι γεγονὸς δὲν ἐξεδηλώθη, ὑπάρχουν δὲ βάσιμοι ἐλπίδες ὅτι καὶ ἀπὸ ὅσα σημειώνονται τώρα δὲν θὰ... «θιγοῦν» οἱ ἀξιότιμοι. Ἡ σοβαρὰ πάντως πλευρὰ τοῦ ζητήματος κάπου ἀλλοῦ τοποθετεῖται, κάπου ἀλλοῦ ἔχει τὰς ρίζας του τὸ «φαινόμενον». Καὶ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μία φυσικὴ συνέπεια ποὺ εἶχαν τὰ ἀλλεπάλληλα πλήγματα κατὰ τοῦ κόσμου

τῶν διαρρηκτῶν, κατὰ τῶν κλεπτῶν αὐτοκινήτων, γυναικείων τσαντῶν κ.λ., καὶ κατ' ἐκείνων τῶν «ἔξυπνων» πού ἐξεμεταλλεύθησαν εἰς μεγάλον βαθμὸν τὴν ἄγνοιαν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀφέλειαν. Πέραν αὐτῶν μία μεγάλη «κακοτυχία» φαίνεται νὰ μαστίζη τοὺς κύκλους αὐτοὺς τῶν ἐγκλημάτιῶν, ὅπως ἀποδεικνύουν μερικὰ περιστατικὰ τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Εἶχε ξεφύγει λ.χ. ἕνας ἐπιφανὴς τοῦ ὑποκόσμου τῶν διαρρηκτῶν, καὶ τὸ ἔφερε, ἐκεῖ πού ἐγύριζε εἰς τὴν ὁδὸν 'Αθηνᾶς νὰ πωλήση ἕνα δακτυλίδι, νὰ ἔχη συγκινητικὴν συνάντησιν μὲ ἕνα ἀστυφύλακα... Σύλληψις λοιπόν, ἀνάκρισις, καὶ διαπίστωσις ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ καταζητουμένου Π.Φ. τῶν 24 ἐτῶν, δράστου 18 κλοπῶν εἰς βάρος διαφόρων χρυσοχοείων μὲ τὸ πρωτόγονον σύστημα τῆς πέτρας. Ἔσπαζε δηλαδὴ τὸ τζάμι τοῦ καταστήματος μὲ μία πέτρα, ἔβαζε τὸ χέρι του καὶ ἐλάμβανε ὅσα τιμαλφῆ εὑρίσκοντο εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς προθήκης. Ἄλλος «κακότυχος» εἶναι ἐκεῖνος ὁ περιώνυμος «παπατζῆς» Α.Τ. τῶν 22 ἐτῶν, πού ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ πηδήση ἀπὸ τὸ παράθυρον κεντρικοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος τῶν 'Αθηνῶν, ἔπεσε κυριολεκτικὰ εἰς τὴν... θερμὴν ἀγκάλην διαβαίνοντος τὴν ὁδὸν ἀστυφύλακος, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ματαιωθῆ ἡ διαφυγή του ἀλλὰ καὶ νὰ τραυματισθῆ ἐλαφρῶς ὁ ἀστυνομικός. Ὅσον διὰ τὸ ὡραῖον καὶ «ἀσθενὲς» φῦλον, ἡ κακοτυχία τὸ κατέτρεξε καὶ αὐτό. Συνελήφθησαν τρεῖς ἐκπρόσωποι κάποιας νέας φεμινιστικῆς κινήσεως περὶ τὴν ὑψηλὴν λωποδυτικὴν τέχνην, αἱ Β.Α. τῶν 29, Α.Μ. τῶν 28 καὶ Γ.Μ. τῶν 25 ἐτῶν, αἱ ὁποῖαι μὲ τὴν μέθοδον τῆς ἀπασχολήσεως ἀπὸ τῶν ὑπαλλήλων ἐλεηλάτησαν ἐπὶ εἰκοσαήμερον ἀρκετὰ καταστήματα τοῦ Πειραιῶς.

***

Τὸ θέμα τῶν θορύβων γενικῶς, ἕνα θέμα πού ἀνάγεται εἰς τὸν τομέα τῆς κοινῆς ἡσυχίας ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν αὐτῆς μορφήν, πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολῆ σοβαρώτατα πάντοτε καὶ ἰδιαίτερα τώρα μὲ τὴν θερινὴν περίοδον. Ὑπάρχουν τόσαι πηγαὶ ἀνησυχίας τοῦ κοινοῦ - ραδιόφωνα, οἰκοδομαί, φωνασκίαι, κορναρίσματα αὐτοκινήτων κ.λ. κ.λ. — πολλαὶ τῶν ὁποίων ὅταν λαμβάνουν μορφὴν ὑπερβολικῶν θορύβων, ἢ ἐγγίζουν τὰ ὅρια μονίμου καθεστῶτος, πρέπει νὰ ἐπισύρουν περισσότερον τὴν προσοχήν μας καὶ κατὰ τὰς ὥρας πού εὑρίσκονται ἐκτὸς τῆς μεσημβρινῆς καὶ νυκτερινῆς κοινῆς ἡσυχίας. Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν θορύβων πού ἐγγίζουν τὰ ὅρια μονίμου καθεστῶτος — ἢ μᾶλλον ἐπαναφορᾶς εἰς μίαν τραγελαφικὴν κατάστασιν — τοποθετεῖται τὸ κορνάρισμα τῶν αὐτοκινήτων, ἀντὶ δὲ τῶν ἰδικῶν μας ἀπόψεων ἂς ἴδωμεν μερικὰς σκέψεις ἀπὸ ὅσα σημειώνει ἐπ' αὐτοῦ ὁ χρονογράφος μεγάλης πρωινῆς ἐφημερίδος τῶν 'Αθηνῶν. Γράφει: «... Ἄρχισαν διακριτικά, σεμνά, σιγά. Ἕνα τού - τού - τού. Ἕνα ἁπλὸ ἀκούμπημα τοῦ χεριοῦ στὸ ἐλατήριο τῆς κόρνας καὶ τὸ τού - τού - τού ἔγινε θόρυβος, σκούξιμο, σφύριγμα, ἐνόχλησις, καὶ ἀπειλεῖ νὰ πάρη διαστάσεις. Καὶ τὸ χειρότερο, χωρὶς λόγο. Τὶς περισσότερες φορές, ἔτσι, γιὰ σαχλαμάρα, γιὰ ἐπίδειξι, γιὰ νὰ ξαφνιάσουνε τὸν μπροστινό τους, γιὰ νὰ τρομάξουν ἕνα ἀνύποπτο πεζό, μιὰ κοπέλλα πού ἀγωνίζεται μὲ τὰ τακούνια της νὰ ἰσορροπήση στὸν χαλασμένο δρόμο. Γιὰ νὰ περάσουν, ἐπειδὴ βιάζονται, καὶ δὲν μποροῦν νὰ τρέξουν, καὶ κορνάροντας ἔχουν τὴν ψευδαίσθησι πὼς θὰ φθάσουν γρηγορώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὅλα αὐτὰ ὑπῆρχαν ἀνέκαθεν στὴν ἐνδόμυχη διάθεσι τῶν ὁδηγῶν. Ὑπῆρχε, ὅμως, μιὰ ἀπαγόρευσι, μιὰ ἀστυνομικὴ διάταξι, πού δὲν ἐπέτρεπε τὸ κορνάρισμα καὶ προστάτευε τὰ αὐτιά μας, τὰ νεῦρα καὶ τὴν ἡσυχία μας. Τώρα, μὲ τὴν ἀνεύθυνη καὶ ἀνόητη κουβέντα (1), ἐπηρεάσθηκαν φαίνεται τὰ ὄργανα τῆς Τροχαίας καὶ κάνουν πὼς δὲν ἀκοῦνε τὰ ἀδικαιολόγητα κορναρίσματα

(1) Τὴν διάδοσιν ὅτι θὰ ἐπιτραπῆ δοκιμαστικῶς τὸ «κορνάρισμα», ἂν καὶ — ἂς μοῦ συγχωρήσει ὁ ἐπιφανὴς χρονογράφος τὴν παρατήρησιν — δὲν ὀφείλεται εἰς αὐτὸν τὸν λόγον μόνον τὸ φαινόμενον, ἀφοῦ προϋπῆρχεν τῆς ἀνοήτου διαδόσεως.

πού πᾶνε νὰ γενικευθοῦν. Γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ πῶς πᾶνε νὰ καταργήσουν ἕνα τόσο χρήσιμο καὶ πολιτισμένο μέτρο στὰ μαλακά, στὴν «ζούλα», ὅπως λέει καὶ ὁ λαός, ἀφήνοντας τὰ πράγματα νὰ ἐξελιχθοῦν μόνα τους πρὸς τὸ κακὸ καὶ τὸ συφοριασμένο. Καὶ ἐπειδὴ πιστεύουμε ὅτι ἡ ἀπαγόρευσι ἰσχύει καὶ δὲν θὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ τὴν καταργήσῃ, ἂς δοθοῦν αὐστηρὲς διαταγὲς στὰ ὄργανα τῆς Τροχαίας γιὰ νὰ προληφθῇ τὸ κακὸ στὴν ἀρχή του, πρὶν εἶναι πολὺ ἀργά».

***

Μὲ ἐρωτοῦν πολλοὶ τελευταίως: «Διατί βάζετε τὰ ἀρχικὰ μόνον τῶν ἐπιφανῶν ἐγκληματιῶν τοῦ δεκαπενθημέρου καὶ δὲν παραδίδετε ὁλόκληρον τὸ ὀνοματεπώνυμον εἰς τὴν δημοσιότητα, ἀκόμη καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν ἐγκληματούντων; Δὲν νομίζετε ὅτι μὲ τὴν μεγάλην δημοσιότητα ἐκείνων πού παρανομοῦν ἠμπορεῖ νὰ μειωθῇ κάπως ἡ ἐγκληματικότης;». Τὸ ἐρώτημα ὁμολογῶ ὅτι ἔχει βάσιν, ἀφοῦ ὅμως περισσότερον τὸν ἡμερήσιον τύπον καὶ τὰ μεγάλης κυκλοφορίας περιοδικά, καὶ ὀλιγώτερον τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά». Ὁ ἰδικός μας σκοπὸς εἶναι νὰ ἐπισημανθῇ ἡ πρᾶξις, τὸ χαρακτηριστικὸν ἢ τὸ πρωτότυπον μιᾶς ἐγκληματικῆς ἐνεργείας καὶ ἀπὸ αὐτὸ νὰ ἐξαχθοῦν συμπεράσματα. Τὰ ὀνοματεπώνυμα ἑπομένως οὐδένα σκοπὸν ἐξυπηρετοῦν, προκειμένου μάλιστα δι' ἕνα περιοδικὸν πού κυκλοφορεῖ μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν κατὰ τὰ 95% περίπου. Ἄλλως ἔχει τὸ ζήτημα διὰ τὸν ἡμερήσιον καὶ περιοδικὸν τύπον μεγάλης κυκλοφορίας εἰς τὸ εὐρὺ κοινόν. Ἐκεῖ, πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένων περιορισμῶν, ἡ δημοσίευσις ὀνομάτων τῶν παρανομούντων ἠμπορεῖ νὰ συμβάλῃ εἰς τὸν περιορισμὸν τῆς ἐγκληματικότητος, ἂν καὶ δι' αὐτὸ ὑπάρχουν σοβαραὶ ἀντιρρήσεις. Γεγονὸς εἶναι πάντως ὅτι εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Μοντάνα, παρετηρήθη ἐσχάτως μείωσις τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων ἐξ αἰτίας ἑνὸς προσφάτου νόμου πού ἐπέβαλε νὰ δημοσιεύωνται ὄχι μόνον τὰ ὀνόματα τῶν ἐγκληματούντων ἀνηλίκων, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν γονέων των καὶ αἱ διευθύνσεις των... Γεγονὸς εἶναι ἐπίσης ὅτι εἰς τὴν Ἰταλίαν ἤρχισεν, ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουνίου, ἡ φωτογράφησις τῶν παραβάσεων τῶν αὐτοκινητιστῶν ἀπὸ δύο χιλιάδας ἐπαγγελματίας καὶ ἐρασιτέχνας φωτογράφους. Οἱ φωτογραφίες θὰ παραδίδωνται εἰς εἰδικὴν ἐπιτροπὴν τῆς τοπικῆς «Ἔλπα», ἡ ὁποία ἐπιτροπὴ μεταξὺ τῶν πάσης μορφῆς κυρώσεων καὶ ποινῶν θὰ ἐπιβάλλῃ καὶ τὴν διὰ τοῦ τύπου διαπόμπευσιν τῶν παραβατῶν. Μάλιστα, ὡρίσθη ὅτι ὁ φωτογράφος μὲ τὸ πλέον ἐντυπωσιακὸν στιγμιότυπον αὐτοκινητιστικῆς παραβάσεως, πού θὰ δημοσιεύεται εἰς τὸν τύπον, θὰ λαμβάνῃ ὡς βραβεῖον ἕνα... αὐτοκίνητον! Καὶ τοῦτο ὄχι ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν «Ἔλπα»...

***

Ὀλίγα τώρα «μυστικὰ» ἀπὸ τὴν ξένην ἀστυνομικὴν εἰδησεογραφίαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν:

* Ἑκατοντάδες ἔξαλλοι «ρόκερς» καὶ «μὸντς» καὶ τῶν δύο φύλων — μὲ δερμάτινα σακκάκια μοτοσυκλεττιστῶν οἱ πρῶτοι καὶ μὲ ἐξεζητημένην περιβολὴν οἱ δεύτεροι — ἐπέδραμον καὶ πάλιν εἰς Μάργκαιτ, Μπράϊτον καὶ Μπουνμάουθ (Ἀγγλία). Ὅπως καὶ εἰς τὴν λουτρόπολιν τοῦ Κλάκτον κατὰ τὸ Πάσχα, εἰσέβαλαν καὶ ἐδῶ εἰς οἰκίας παραθεριστῶν, ἔσπασαν προθήκας καταστημάτων, ἔδειραν πολίτας κ.λ., διὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὰ «ἀπωθημένα» τους, καὶ τελικῶς συνεπλάκησαν μεταξύ των. Πάντα ταῦτα ὑπὸ τὸν ἐκκωφαντικὸν θόρυβον τῶν σκοῦτερ καὶ τῶν μοτοσυκλεττῶν καὶ ὑπὸ τὰς δαιμονιώδεις κραυγὰς τῶν νεαρῶν «κοριτσιῶν» τους, πού εἰς οὐδένα ὑστέρησαν. Ἐχρειάσθη νὰ κινητοποιηθοῦν μεγάλαι ἀστυνομικαὶ δυνάμεις διὰ νὰ ἀναχαιτισθοῦν οἱ τέντυ-μπόϋς καὶ τὰ τέντυ-γκέρλς, νὰ συλληφθοῦν διακόσιοι περίπου «ἀκούρευτοι, διανοητικῶς ἀσταθεῖς, μικροὶ Καίσαρες οἱ ὁποῖοι εὑρίσκουν τὸ θάρρος νὰ ἐπιτίθενται μόνον κατ' ἀγέλας», ὅπως ἐχαρακτηρίσθησαν

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ
ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΗΝΟΣ ΜΑΪΟΥ 1964

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—31 εἰς Ἀθήνας-Πειραιᾶ-Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

1) Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι	1.764		Μέλη
2) » εἰς ἰατρεῖα » » »	2.266		»
3) Παρεπέμφθησαν διὰ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια	1.016		»
4) Ὑπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρα	8		»
5) Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	214		»
6) Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	34	νέα	»
7) Παθολογικαὶ καὶ παρακλινικαὶ ἐξετάσεις πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὰ ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τοῦ Νοσοκομείου Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς	5.178		»
8) Ἐχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας δρχ. 11.937 εἰς	42		»
Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	10.522		»
9) Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 6.528 συνταγαί.			

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Ἀπρίλιος 1964 ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔσοδα τακτικὰ	Δρχ.	584.027,25
» ἐκ συμμετοχ. Δημοσίου	»	657.782,90
Σύνολον ἐσόδων	»	1.241.810,15
Ἔξοδα	»	1.058.818,95

Β) Ἐπικειμένης τῆς θεωρήσεως τῶν ἀτομικῶν βιβλιαρίων ὑγείας, διὰ τὸ ἔτος 1964, δέον ἅπαντες οἱ προστατεύοντες γονεῖς καὶ ἀγάμους ἀδελφὰς ὅπως προσ-

---

ὑπὸ τοῦ προέδρου ἑνὸς δικαστηρίου, καὶ νὰ προσαχθοῦν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων 156. Πλεῖστοι τούτων κατεδικάσθησαν εἰς τρίμηνον κράτησιν εἰς κέντρα ἀναμορφώσεως καὶ πρόστιμον.

* Τέσσαρας κλέπτας ποτῶν ἀξίας 300.000 ρουβλίων (10 ἑκατομμυρίων δραχμῶν περίπου), ἀπεκάλυψεν ἡ Ἀστυνομία τῆς Μόσχας. Κατεδικάσθησαν καὶ ἐξετελέσθησαν διὰ τυφεκισμοῦ, ὡς ἀνεκοινώθη κατ' αὐτάς.

* Ὅσοι ἀγοράζουν οἰνοπνευματώδη ποτὰ εἰς τὴν Σουηδίαν, ὑποχρεοῦνται ἀπὸ τῆς 7 Ἀπριλίου ἐ.ἔ. νὰ ἐπιδεικνύουν μίαν εἰδικὴν ταυτότητα, μὲ τὴν φωτογραφίαν τους καὶ δεῖγμα τῆς ὑπογραφῆς τους. Οἱ ξένοι θὰ ἐπιδεικνύουν τὰ διαβατήριά τους. Σκοπὸς τῆς σχετικῆς διατάξεως εἶναι νὰ συλληφθοῦν οἱ 13.209 ἀλκοολικοί, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἔχουν δοθῆ εἰς τὰ σχετικὰ καταστήματα.

* Καὶ τὸ τελευταῖον : Οἱ παρισινοὶ κακοποιοὶ τρέμουν τὸ νέον ὅπλον τῶν ὀδηγῶν ταξί, ποὺ ὁ Πιὲρ Ἀλιντιέρ, ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ ἐπιθέσεις ἐναντίον του, ἀνεκάλυψεν. Πρόκειται δι' ἕνα ρόπαλον, εἰς τὴν μίαν ἄκρην τοῦ ὁποίου ὑπάρχει χαλυβδίνη σφαῖρα μὲ ἀκάνθας καὶ εἰς τὴν ἄλλην συρίκτρα συναγερμοῦ. Ἐπὶ πλέον, μὲ τὴν πίεσιν σφαιριδίου ἀπὸ ἐλαστικὸν (δίκην σφενδόνης), τὸ «ὅπλον» ἐκσφενδονίζει ἐρυθρὰν ἀνεξίτηλον μελάνην, ἡ ὁποία σημαδεύει τὸν κακοποιόν. . .

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ»

κομίσωσιν ἡμῖν, τὸ ταχύτερον, βεβαιώσεις, περὶ τῶν μηνιαίων προσόδων τοῦ ἔτους 1964, τῶν τυχὸν ὑπαρχόντων ἀδελφῶν των, δι' ἕκαστον κεχωρισμένως, ἐφ' ὅσον εἰς τὰς δηλώσεις των ἰσχυρίζονται ὅτι αὗται δὲν ὑπερβαίνουσι τὸς 2.000 δραχμὰς κατὰ μῆνα καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἀνενέωσαν τὰς περὶ ὧν πρόκειται βεβαιώσεις διὰ τὸ ἔτος 1964.

Τοιαῦται βεβαιώσεις λ.χ. δέον νὰ ἐκδίδωνται διὰ τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους, ὑπὸ τῶν Διευθύνσεων τῶν εἰς ἃς ἐργάζονται ἐπιχειρήσεων, διὰ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας καὶ διὰ τοὺς ἐξ ἑτέρων πηγῶν ἔχοντας προσόδους, ὑπὸ τῶν οἰκείων οἰκονομικῶν ἐφοριῶν κ.λ.π.

Διὰ τοὺς δηλοῦντας εἰς τὰς συνταξομένας δηλώσεις, ὅτι οἱ ἀδελφοί των ἔχουν μηνιαίας προσόδους κατωτέρας τῶν 2.000 δραχμῶν καὶ μὴ ἀποδεικνύοντας τοῦτο, συμφώνως πρὸς τ' ἀνωτέρω, θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψει, ὑπὸ τῆς 'Υπηρεσίας ἡμῶν, ὅτι οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀδελφοί των ἔχουν προσόδους ἀνωτέρας τῶν 2.000 δραχμῶν καὶ κατὰ συνέπειαν θὰ ἐφαρμόζωνται τὰ ἐκ τῶν περιστάσεων ἐπιβαλλόμενα μέτρα, ὑποκειμένους εἰς ἀναλόγους συμμετοχὰς ἐπὶ τῶν δαπανῶν των.

Γ) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ε.Τ.Υ.Α.Π., διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 275/111 ἀπὸ 18.5.64 ἀποφάσεώς του, ἐνέκρινεν ὅπως, ἀπὸ 1.1.1965, χορηγῶνται ὡς δάνεια, εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ διοικητικοὺς ὑπαλλήλους τὰ κάτωθι ποσά, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόφασίς του αὕτη ἐγκριθῇ καὶ ὑπὸ τῆς Νομισματικῆς 'Επιτροπῆς.

1)	Εἰς τοὺς ἀστ/κας	καὶ	διοικ.	ὑπαλ.	μέχρι	10	βαθμοῦ	μέχρι	3.000 Δρ.
2)	» 'Υπαρχ/κας	»	»	»	»	9	»	»	3.500 »
3)	» 'Αρχιφύλακας	»	»	»	»	8	»	»	4.000 »
4)	» 'Ανθ/μους	»	»	»	»	7		»	4.500 »
5)	» 'Υπαστ/μους Β'	»	»	»	»	6	»	»	5.000 »
6)	» » Α'	»	»	»	»	5	»	»	5.500 »
7)	» 'Αστυνόμους Β'	»	»	»	»	4	»	»	6.000 »
8)	» » Α'	»	»	»	»	3	»	»	6.500 »
9)	» 'Αστ. Δ/ντὰς Α'	»	»	»	»	2	»	»	7.000 »
10)	» » Α'	»	»	»	»	1	»	»	7.500 »
11)	» 'Αρχηγοὺς 'Αστυνομίας Πόλεων								8.000 »

Δ) Καθίσταται γνωστὸν ὅτι, αἱ προσκομιζόμεναι πρὸς ἐξόφλησιν ἀποδείξεις τῶν φυσιοθεραπευτῶν, δέον ἀπαραιτήτως νὰ ὦσι θεωρημέναι παρὰ τῆς οἰκείας Οἰκονομικῆς 'Εφορίας 'Ελευθερίων ἐπαγγελμάτων, ἄλλως δὲν θὰ γίνωνται δεκταί.

'Ο 'Αρχηγὸς
'Ως Πρόεδρος τοῦ Κλάδου 'Υγείας
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

—Διὰ ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν προήχθη, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως, κατ' ἀρχαιότητα, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β' τάξεως, ὁ Ὑπαστυνόμος Α' τάξεως κ. Ἀντώνιος Μεσημέρης.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ὁ ἰδιώτης ἰατρὸς κ. Γεώργιος Ἀναστασόπουλος, διωρίσθη ὑγειονομικὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β', κεκτημένος τὰ πρὸς τοῦτο προσόντα, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως. Οὗτος, δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ, ἀπεσπάσθη εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πειραιῶς, πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος: 1) ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Δημήτριος Σουρτζόπουλος, ἐκφρασθείσης αὐτῷ εὐαρεσκείας, ὑπὸ τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, καὶ 2) ὁ Ὑπαρχιφύλαξ κ. Σταῦρος Σταμοκώστας καὶ οἱ Ἀστυφύλακες κ. κ. Παναγιώτης Μάμαλος, Γεώργιος Ἀλευρᾶς καὶ Γεώργιος Χανῆς.

***

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, καὶ λόγῳ ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν, οἱ κάτωθι ἀξιωματικοὶ ἐτοποθετήθησαν ὁριστικῶς ὡς ἀκολούθως:

Α) Εἰς Γενικὴν Διεύθυνσιν Πολιτικῆς Ἀμύνης Χώρας, ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Ἰωάννης Πρατικάκης, ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν.

Β) Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Ἀθηνῶν οἱ: 1) Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Γεώργιος Ἀναστασόπουλος, ἐκ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας, 2) Ἀστυνόμος Α' κ. Ἀλκιβιάδης Σταματόπουλος, ἐκ τῆς Ὑπηρεσίας Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος, 3) Ἀστυνόμοι Β' κ.κ. Τηλέμαχος Βασιλάκης καὶ Καλόποθος Μπεχράκης, ἐκ τῆς Διευθύνσεως Ἀλλοδαπῶν, 4) Ἀστυνόμος Β' κ. Νικόλαος Βρεττάκος, ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, 5) Ὑπαστυνόμος Α' κ. Γεώργιος Κακαριάδης, ἐκ τῆς Γενικῆς Ἐποπτείας Ἀγορανομίας, 6) Ὑπαστυνόμοι Α' κ.κ. Γεώργιος Ἀκρῖβος καὶ Δημήτριος Ρῖζος, ἐκ τῆς Ὑπηρεσίας Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος, 7) Ἀνθυπαστυνόμος κ. Θωμᾶς Σκούρας, ἐκ τῆς Διευθύνσεως Ἀλλοδαπῶν καὶ 8) Ἀνθυπαστυνόμος κ. Ἀριστοτέλης Ἀντωνόπουλος, ἐκ τῆς Ὑπηρεσίας Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος.

Γ) Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πειραιῶς: 1) ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Μιχαὴλ Δαβάκης, ἐκ τῆς Ὑπηρεσίας Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος καὶ 2) ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Ἰωάννης Παπαχρήστου, ἐκ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας.

Δ) Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πατρῶν, ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Γεώργιος Καλτσᾶς, ἐκ τῆς Διευθύνσεως Ἀλλοδαπῶν.

Ε) Εἰς Ὑπηρεσίαν Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος οἱ: 1) Ἀστυνόμος Α' κ. Ἀντώνιος Λεοντῖνος, ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, 2) Ἀστυνόμος Β' κ. Ἠλίας Γιαννακόπουλος, ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, 3) Ὑπαστυνόμοι Α' κ.κ. Κωνσταντῖνος Φρυδᾶς καὶ Ἀδὰμ Καλαϊτζάκης, ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, 4) Ὑπαστυνόμοι Α' κ.κ. Θεόδωρος Μπάρος καὶ Ἀθανάσιος Ἀθανασίου, ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς.

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς : 1) Ὑπαστυνόμον Α' κ. Κωνσταντῖνον Λιολίτσαν, 2) Ἀρχιφύλακα κ. Σωτήριον Τσιούνην καὶ 3) Ἀστυφύλακας κ.κ. Σωτήριον Παπαθανασίου, Παναγιώτην Ὑφαντῆν, Ἀθανάσιον Φώτην καὶ Νικόλαον Περούλιαν, διότι ἅπαντες, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν καὶ καθοδήγησιν τοῦ πρώτου ἐργασθέντες, χάρις εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν ἀναπτυχθεῖσαν παρατηρητικότητα καὶ μεθοδικότητα κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν κακοποιὸν Δημήτριον Νομικόν, ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Μελετίου 27 ἀρτοποιείου τὴν 02,15' ὥραν τῆς 23/2/64.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπηνέθησαν ὁ Ἀστυνόμος Β' τάξεως κ. Κωνσταντῖνος Γιαννημάρας, ὁ Ὑπαστυνόμος Α' τάξεως κ. Λέανδρος Καρυώτης καὶ οἱ Ἀνθυπαστυνόμοι κ.κ. Κωνσταντῖνος Μαρουδέας καὶ Νικόλαος Παπακωνσταντίνου, διότι ἅπαντες, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν καὶ καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἐργασθέντες μετ'ἐξαιρετικοῦ ζήλου, προθυμίας, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἀνωτέρου κακοποιοῦ, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΔΩΡΕΑΙ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημητρίου Ρώσση, καὶ εἰς μνήμην τῶν ἀποβιωσασῶν ἐξαδέλφων του Βιβῆς Πετμεζᾶ καὶ Λιλῆς Χόρς, κατετέθησαν εἰς Ἐθνικὴν Τράπεζαν ὑπὲρ τοῦ Ε.Τ.Υ.Α.Π. 600 δραχμαί.

ΠΕΝΘΗ

Ἠλίας Τσούμας

Τὴν 2αν Ἰουνίου 1964 ἀπεβίωσεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον «Εὐαγγελισμός», συνεπεία γαστρορραγίας, ὁ ἐν ἐνεργείᾳ Ὑπαρχιφύλαξ Ἠλίας Τσούμας, ὑπηρετῶν τελευταίως εἰς Γενικὴν Διεύθυνσιν Ἀστυνομίας Πόλεων. Κατὰ τὴν κηδείαν του, ἥτις ἐγένετο τὴν ἐπομένην ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (Ἄνω Δάφνης), παρευρέθησαν πολλοὶ ἀστυνομικοὶ καὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι, ἀπεδόθησαν δὲ αἱ κεκανονισμέναι τιμαὶ ὑπὸ ἀντιπροσωπείας τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος. Τὸν νεκρὸν ἀπεχαιρέτισεν ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Γεώργιος Κανελλόπουλος, ὅστις καὶ κατέθεσε στέφανον ἐκ μέρους τῶν διοικητικῶν καὶ ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τῆς Γ.Δ.Α.Π. Στέφανον ἐπίσης κατέθεσεν, ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Σπυρίδων Ἀγγουράκης, διοικητὴς τοῦ ΛΒ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

Ὁ Ἠλίας Τσούμας ἐγεννήθη εἰς Κομποτάδες Φθιώτιδος τῷ 1913 καὶ τῷ 1937 κατετάγη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων. Τῷ 1960 προήχθη εἰς Ὑπαρχιφύλακα. Διακρινόμενος διὰ τὴν πρὸς τὸ καθῆκον ἀφοσίωσίν του καὶ τὴν πραότητα τοῦ χαρακτῆρος του, ἐξετιμᾶτο ἰδιαιτέρως ὑπὸ προϊσταμένων καὶ ὑφισταμένων.

Συλλυπούμεθα βαθύτατα τοὺς οἰκείους του καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἐκλιπόντος συναδέλφου.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀλησμόνητε Ἠλία.